Harry Harrison

Paslanmaz Çelik Sıçanın İntikamı

METİS BİLİMKURGU

Metis Yayınları
İpek Sokak No. 9, 80060 Beyoğlu, İstanbul

Bilimkurgu: 15
Metis Edebiyat Dizisi: 122
Paslanmaz Çelik Sıçanın İntikamı
Harry Harrison
Özgün adı: The Stainless Steel Rat's Revenge, 1970

Birinci Basım: Mart 1997

Yayın Yönetmeni: Bülent Somay
Kapak Tasarımı: Semih Sökmen
Kapak Resmi:
Tim White'ın bir resminden detay

Dizgi: Metis Yayıncılık Ltd.
Kapak Baskı: Ayhan Matbaacılık
Baskı: Yaylacık Matbaası
Cilt: Örnek Mücellithanesi

ISBN 975-342-140-0

Harry Harrison

Paslanmaz Çelik Sıçanın İntikamı

Çeviren: Metin Çetin

METİS YAYINLARI

HARRY HARRISON

1925'te doğdu. Bilimkurgu ile tanışması, çizgi roman çizerliği yaptığı 1950'li yılların başlarına rastlar. İlk öyküsü 1951'de yayımlandı. Dönemin önde gelen BK dergisi *Astounding Science Fiction*'da yayımlanan ilk öyküsü ise *Stainless Steel Rat* (Paslanmaz Çelik Sıçan) dizisinin ilk kitabını oluşturuyordu. 1961'de kitap olarak yayımlanan *Paslanmaz Çelik Sıçan* (Metis, 1995) daha sonra yayımlanan beş Paslanmaz Çelik Sıçan kitabıyla birlikte BK alanının en uzun ömürlü dizilerinden biri olmuştur. 1973'te *Soylent Green* (Soymer Yeşili) adıyla filme alınan *Make Room! Make Room!* (1966, *Yer Açın! Yer Açın!*, Metis, 1996) Harrison'ın bu dizi dışındaki önde gelen kitaplarından biridir. Diğer önemli kitapları arasında *Deathworld* (1960-68, Ölüm Dünyası) üçlemesi ve1980'lerde yazdığı *Eden* üçlemesi sayılabilir. Harrison BK yazarlığının yanısıra polisiye romanlar yazmış ve önde gelen BK antologlarından biri olmuştur. Harrison "sosyolojik/psikolojik" temaların ağırlıklı olduğu 1960'lı ve 70'li yıllarda, 1930'ların ve 40'ların "uzay operası" geleneğini ironik bir üslupla sürdüren başlıca BK yazarıdır.

Paslanmaz Çelik Sıçanın İntikamı, Paslanmaz Çelik Sıçan dizisinin ikinci, Harrison'ın Metis Bilimkurgu'da yayınlanan üçüncü kitabıdır.

1

Önceden doldurmuş olduğum formlarımı ve paramı sıkıca elimde tutarak sıraya geçmiş, diğer vergi mükellefleri gibi sabırla bekliyordum. Nakit, para, bunlar modası geçmiş şeylerdi. Bu yerel alışkanlığı onlara pahalıya ödetmeye niyetliydim. Önümdeki adamın işini bitirip çekilmesiyle vezneye ulaştığımda fena halde kaşınmakta olan takma sakalımı tırmalamakla meşguldüm. Parmaklarıma yapıştırıcı bulaşmıştı ve bu yapıştırıcıdan kurtulmak, ama bunu yaparken de sakalımın çıkmasına engel olmak gibi zor bir işi başarmak durumundaydım.

"Gel, gel, ver bakalım," diyerek sabırsızca elini uzattı veznedeki memure. Hafif yaşını almış, ince ve uzun yüzlü, suratsız bir cadalozdu.

"Tam aksine," dedim, "Asıl sen ver." Bu arada da, elimdeki 75 kalibrelik muazzam silahı gizlemekte kullandığım paraları ve evrakları bir kenara fırlattım. "Bu geri kalmış gezegeni dolduran aptal koyun sürüsünden topladığınız vergi parasının hepsini istiyorum."

Söylediklerimde ne kadar ciddi olduğumu göstermek için de şöyle bir sırıttım. Kadıncağız küçük bir çığlık attı ve korkudan tir tir titremeye başladı. Daha önceden parlak kırmızıya boyamış olduğum dişlerimin hepsini görebilmesine olanak sağlayacak şekilde sırıtmıştım; çünkü bu haliyle dişlerimin, kadının nasıl davranması gerektiği konusunda karar vermesine yardımcı olacağını düşünüyordum. Memure paraları önüme yığarken, ben de bir yandan onları uzun pardesümün her yerini kaplayan ceplerime dolduruyordum.

"Ne yapıyorsun sen?" dedi arkamdaki adam nefes nefese. Şaşkınlıkla açılmış gözleri iri birer üzüm tanesini andırıyordu.

"Para alıyorum," dedim ve bir desteyi de ona doğru fırlattım. "Neden sen de biraz almıyorsun?" Adam, gözleri yuvalarından fırlamış bir halde gayri ihtiyari yakaladığı desteye bakarken, bütün alarmlar birden çalmaya başladı ve kapıların çarpılarak kapandığını duydum. Veznedar alarm düğmesine basmayı başarmıştı.

"Aferin sana," dedim "Ama böyle önemsiz bir ayrıntının seni paraları vermekten alıkoymasına müsaade etme."

Korkudan dizlerinin bağı çözülmüş, neredeyse düşmek üzereydi, ama silahımı ve pırıltılar saçan kırmızı boyalı dişlerimi yeniden görmek onu biraz canlandırdı; bu sayede para akışı devam etti. İnsanlar oradan oraya koşuşturuyor, o sırada içeri girmekte olan nöbetçiler ellerindeki silahlarla vuracak birini bulabilmek için can atıyorlardı. Bunun üzerine cebimdeki radyo vericisinin düğmesine bastım. Tüm banka, her birinin içine gaz bombaları yerleştirmiş olduğum çöp kutularından gelen müthiş patlama sesleriyle inliyor, müşterilerin çığlıkları ise patlamaları bile gölgede bırakıyordu. Gaz geçirmez pilot gözlüklerimi cebimden çıkarıp takmama yetecek kadar bir süre için para istiflemeye ara verdim. Tabii bu sırada, kendimi burun deliklerime yerleştirmiş olduğum filtrelerden nefes almaya zorlamak amacıyla çenemi de sıkıca kapatmıştım.

Büyüleyici bir manzaraydı. Karartma gazı renksiz ve kokusuzdur, ama neredeyse anında etki eden ve göz sinirlerini geçici bir süre için felce uğratan kimyasal bir madde içerir. Bankada bulunan herkes onbeş saniye içinde kör olmuştu.

Tabii on parmağında on marifet bulunan James Bolivar diGriz, yani bendeniz hariç. Dudaklarım kapalı olduğu halde neşeli bir melodi mırıldanarak paranın geri kalanını ceplerime doldurmaya devam ettim. Hayırsever veznedarım ise sonunda yere yığılıp kalmıştı ve tezgâhın arkasında bir yerlerde gayri ihtiyari çığlıklar atıyordu. Başka pek çok insan da öyle.

Ben göz gözü görmeyen bu küçük tımarhane köşesinden çıkarken, diğerleri el yordamıyla yollarını arıyorlar, bu arada da her şeyi yere deviriyorlardı. Aslında oldukça garip bir duyguydu, körler ülkesinde tek gözlü bir adam olmak falan. Dışarıda da bir kalabalık toplanmış, bir süreden beri bu dramatik sahneyi pencerelerden ve cam kapılardan hayret dolu gözlerle izlemekte olan insanlar, bankanın önünde izdihama yol açmıştı. Onlara gülümseyerek el sallamam üzerine bir korku dalgasına kapılan öndekiler, panik içinde kapıdan uzaklaşmaya başladı. Silahımı kurşunların kimseye isabet etmemesini sağlayacak bir açıyla tutarak kilide ateş ettim ve kapıyı bir tekmede açtım. Çıkmadan önce de kaldırıma bir çığlık makinası fırlattıktan sonra tıkaçları kulaklarıma çabucak yerleştirdim.

Çığlık makinası çalıştı ve herkes süratle orayı terk etmeye başladı. Bu aletlerin sesini duyan birinin bunu yapmaması da mümkün değildi zaten. Büyük bir depreme eşit şiddette çok çeşitli şeytani sesler yayıyorlardı. Bunlardan bazıları, mesela tahtaya sürtünen tırnak sesi gibi sesler, insan kulağının algılayabileceği düzeydeyken, diğerleri de panik ve ölüm korkusu yaratan süpersonik seslerdi. Zararsız ve oldukça etkili. Ben bankadan çıkmış kaldırımın kenarına yanaşmakta olan arabaya doğru ilerlerken, sokakta kurbanlarımdan başka hiç kimse yoktu. Kulaklarımdaki tıkaçları delip geçen süpersonik sesler nedeniyle başım zonkluyordu. Bu nedenle, arabanın açık olan kapısından içeri girip Angelina'nın gazı köklemesiyle rahatladığımda mutluluğuma diyecek yoktu.

İki tekerlek üzerinde bir viraj aldıktan sonra gözlerini yoldan ayırmadan, "Her şey yolunda gitti mi?" diye sordu. Uzaktan uzağa siren sesleri gelmeye başlamıştı.

"Kaymaklı ekmek kadayıfı. Tereyağından kıl çeker gibiydi..."

"Benzetmelerine de diyecek yok doğrusu."

"Kusura bakma. Bu sabah biraz hazımsızlık çekiyorum da. Ama paltom ihtiyaç duyacağımızdan bile fazla parayla dolu."

"Ne kadar güzel!" diye içtenlikle güldü. Bu dayanılmaz gülüş, burnundaki şirin kırışıklıklar. O burnu ısırmak, ya da

en azından dudaklarını öpmek için can atıyordum ama bütün dikkatini yola vermesi gerektiğinden, dostça omuzuna vurmakla yetindim. Dişlerimdeki kırmızı boyayı çıkarmak için ağzıma bir ciklet attım ve kılığımı değiştirmek için soyunmaya başladım.

Benim görüntüm değişirken arabanınki de değişiyordu. Angelina bir sokağa saptı, yavaşladı ve sonra da rahatça ilerleyebileceğimiz daha sakin bir sokağa girdi. Görünürde kimseler yoktu. Düğmeye bastı.

Şu teknoloji nelere kadir! Plaka ters dönerek değişti ama bu sözünü etmeye bile değmeyecek kadar basit bir numaraydı. Arabanın önündeki küçük bir delikten katalitik bir sıvının fışkırmaya başlamasıyla Angelina silecekleri çalıştırdı. Sıvının değdiği her yerde arabanın rengi maviden parlak kırmızıya dönüyordu. Tavan hariç; orası saydamlaşmıştı ve kendimizi bir sabun köpüğünde yolculuk yapıyor gibi hissediyorduk. Kromla kaplı bir metalden yapılmış olan tavanın büyük bir bölümü eriyerek akmış ve böylece arabanın görüntüsü, hatta yapısı bile değişmişti. Bu süreç tamamlanır tamamlanmaz, Angelina bir köşeden dikkatle geri döndü ve geldiğimiz yöne doğru gitmeye başladı. Ben direksiyonu tutarken, o da turuncu renkteki peruğunu benim kılık değiştirme malzemelerimin yanma koyarak kilitledi ve gözüne kocaman bir güneş gözlüğü geçirdi.

"Şimdi nereye?" diye sordu. Sirenleri feryat edercesine çalan bir sürü polis arabası dibimizden geçerek karşı yönde ilerliyordu.

"Deniz kıyısında bir yere gitsek diyordum. Rüzgâr, deniz, kum falan. Sağlıklı ve hareketli bir ortam."

"Kusura bakma ama bu benim için biraz fazla hareketli." Mutluluk dolu bir gülümsemeyle elini şişkin karnının üzerinde gezdirdi. "Altı ay bitti, yedinciye giriyorum, dolayısıyla kendimi pek atletik hissetmiyorum. Bu arada aklıma gelmişken..." Kaşlarını çatarak bana sert bir bakış fırlattı ve sonra dikkatini tekrar yola verdi. "Bunun gerçek bir balayı olabilmesi için beni dürüst bir kadın yapmaya söz vermiştin."

Bütün içtenliğimle elini tutarak, "Sevgilim," dedim. "Mümkün olan en kısa zamanda. Seni dürüst bir kadın yapmak gibi bir niyetim yok; bu zaten fiziksel olarak da imkânsız, çünkü senin aklın da tıpkı benimki gibi yalnızca sahtekârlığa işliyor. Ama seninle kesinlikle evleneceğim ve o küçük, güzel parmağına pahalı bir–"

"Çalıntı demek istiyorsun!"

"–yüzük takacağım. Söz veriyorum. Ama evlilik için kayıt yaptırmaya kalkışırsak, isimlerimizi bilgisayara yüklerler ve o zaman, hem bu oyun hem de balayımız sona erer."

"Seni de ömür boyu hapse tıkarlar. Sanırım karnım peşinden koşup yakalamamı imkânsız hale getirecek kadar şişmeden seni kafeslesem daha iyi olur. Şimdi senin dediğini yapıp deniz kıyısına gidelim ve bu son özgür günümüzün tadını iyice çıkaralım. Ama yarın, kahvaltıdan hemen sonra gidip evleniyoruz. Söz mü?"

"Yalnızca tek bir soru..."

"Söz ver, Kaypak Jim, seni iyi tanırım!"

"Söz veriyorum ama..."

Ani bir frenle arabayı durdurdu ve kendimi .75 kalibrelik silahımın namlusuna bakarken buldum. Oldukça büyük görünüyordu. Parmağı, tetiği çekmek üzere hazır bekiyordu.

"Söz ver diyorum, seni kurnaz, adi, yalancı, sahtekâr, düzenbaz herif, yoksa beynini dağıtırım."

"Sevgilim, sen beni gerçekten seviyorsun!"

"Tabii seviyorum! Ama tümüyle benim olmazsan seni öldürürüm, bundan emin ol. Konuş!"

"Yarın sabah evleniyoruz."

Silahı cebime, kendini de kollarıma bırakırken, "Bazı erkekler çok zor ikna oluyor," diye fısıldadı. Sonra da beni öyle baştan çıkarıcı bir biçimde öptü ki, yarının olmasını adeta iple çekmeye başladım.

2

"Nereye gidiyorsun, Kaypak Jim?" diye aşağı seslendi Angelina, odamızın penceresine dayanarak. Tam elimi bahçe kapısına atmıştım ki durdum.

"Biraz yüzüp hemen döneceğim, sevgilim," diye bağırıp kapıyı açtım. Bir silah patladı ve kapının parçaları elimde kaldı. "Bornozunu aç," dedi o kadar da kaba olmayan bir sesle. Bu arada da, silahın namlusundan çıkan dumanları üflüyordu.

Bir anlık teredddütten sonra omuzumu silkerek plaj bornozumu açtım. Ayaklarım çıplaktı. Ama tabii aslında tamamiyle giyinik vaziyetteydim; pantolonumun paçalarını sıvamış, ayakkabılarımı da ceketimin ceplerine tıkıştırmıştım. Anlayışla başını salladı.

"Yukarı gelebilirsin. Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Tabii ki gitmiyorum." Öfkesi artıyordu. "Ben o tip bir adam değilim. Yanlış anlayacağından korktum o kadar. Yalnızca birkaç dükkâna uğrayıp..."

"Yukarı."

Gittim. Tepesi attığında, cehennem zebanileri bile benim Angelina'mın yanında hiç kalırdı. Özel Birim doktorları onu cinai eğilimlerinden kurtarmışlar, adeta arapsaçına dönmüş olan bilinçaltındaki düğümleri çözerek, önceki hayatına nazaran daha mutlu bir varlık olabilmesi için gerekli altyapıyı hazırlamışlardı. Ama bu tür nazik anlarda o hâlâ eski Angelina'ydı. Şöyle bir iç çektim ve isteksiz bir şekilde merdivenlerden çıkmaya başladım.

Ve ağlamakta olduğunu görünce kendimi düşüncesiz ve kötü kalpli biri olmakla, hatta daha da fazlasıyla suçladım. "Jim, sen beni sevmiyorsun!" Bu, Havva'dan beri bütün kadınların başvurduğu, ama hâlâ karşı-hamlesi bulunamamış olan klasik bir savaş hilesiydi.

"Seviyorum," diye ona karşı çıktım; bunu içtenlikle söylemiştim. "Bu sadece bir... refleks. Ya da onun gibi bir şey. Seni

seviyorum, ama evlilik, yani, hapse tıkılmak gibi. Ve ben bütün sahtekârlık kariyerim boyunca hiç hapse girmedim."

"Evlilik tutsaklık değil, özgürlüktür," dedi ve gözyaşlarının berbat ettiği makyajını düzeltmeye başladı. Beyaz elbisesine uyması için beyaz ruj sürmüş olduğunu ve saçına iliştirilmiş dantelli küçük bir şeyin varlığını o an ilk kez fark ettim.

"Bu tıpkı soğuk suda yüzmek gibi bir şey," dedi. Ayakta duruyor, hafifçe yanaklarıma vuruyordu. "Fazla üşümemek için hemen suya dalmalısın. Şimdi paçalarını indir ve şu ayakkabıları giy."

Dediğini yaptım, ama ileri sürdüğü bu saçma teoriyi çürütmek için ayağa kalktığımda, kapının açıldığını ve yan odada bir nikah memuru ile iki şahidin beklemekte olduğunu gördüm. Angelina, kendi ölçülerine göre nazik denilebilecek bir biçimde kolumdan tuttu ve aynı anda da, banda alınmış bir org sesinin güçlü nağmeleri tüm odayı kapladı. Dirseğimden yakalamış, beni çekiştiriyordu. Kısa bir an direndikten sonra yalpalayarak ilerlemeye başladığımda etrafıma gri bir duman bulutu çöktü.

Duman dağıldığında orgun giderek azalan sesi sadece bir vızıltıya dönüşmüştü ve kapı, uzaklaşmakta olan insanların ardından kapanıyordu. Angelina, bir yüzüğün süslemekte olduğu parmağına hayranlık dolu gözlerle bakmaya ara vererek dudaklarını benimkilere doğru uzattı. Acı içinde inlemeden önce son gücümü kullanarak onu öptüm.

Masanın üzerinde binbir çeşit içki olmasına rağmen aradığım küçük ve yamru yumru şişeyi el yordamıyla kolayca buldum. Suriye Panteri Teri adlı bu içkinin öyle korkunç etkileri vardı ki, satışı pek çok uygar dünyada yasaklanmıştı. Bundan koca bir bardak içmiştim ve bana verdiği zararı hissedebiliyordum. Bir tane daha doldurdum. Ben uyuşmuş beynimle düşüncelere dalmış bir şekilde bunu yaparken belli bir süre geçmiş olmalıydı, çünkü Angelina –benim Angelina'm (sessiz bir inleme)– kıyafetini değiştirmiş, bavullarımızı da yanına almış, karşımda duruyordu. İçki bardağını parmaklarımın arasından kaptı.

"Bu kadar eğlence yeter," dedi tatlı-sert bir tonda. "Bu geceyi kutlayacağız ama şimdi gitmemiz gerekiyor. Evlilik kayıtları her an dosyalara geçebilir, ve bu durumda bilgisayar, isimlerimiz girilir girilmez, tıpkı iflas etmek üzere olan bir dükkânın ödeme günü gelip çattığında yaptığı gibi, alarm sinyalleri verecektir. Polis geçen iki ayda işlenen bir sürü suçla olan bağlantımızı şimdiye kadar çoktan kurmuştur ve büyük bir iştahla peşimize düşecektir."

"Sus artık," diye sözünü kestim. "Bu sahneleri gayet iyi biliyorum. Arabayı al, gidiyoruz."

Bavulları taşımasına yardım etmeyi önerdim ama çoktan merdivenlerin yarısına gelmişti bile. Rüzgâra kapılmış bir yaprak gibi sallanarak yürüdüm ve kapıya ulaştım. Aşağıda çalışmakta olan araba, dizginlerinden kurtularak ileri atılmak için sabırsızlanan bir at gibiydi. Angelina da aynı sabırsızlıkla ayaklarını kapısı açık olan arabanın tekerleklerine vuruyordu. Sendeleyerek içeri girip oturduğumda, jeton ilk kez uyuşmuş olan beynimin zarından geçerek düşmeye başlamıştı. Kamata'daki diğer tüm arazi arabaları gibi bu araba da buhar gücüyle çalışıyordu, ve bu iş için gerekli olan buhar, bir tür bataklık kömüründen yapılmış kalıpların, marifetli ve gereksiz derecede karmaşık bir alet tarafından fırına atılarak orada yakılması yoluyla elde ediliyordu. Arabaya ilk hareketi verebilmek için gerekli olan buharı çıkarmak, en azından yarım saat alıyordu. Angelina düğünden önce ateşlemeyi yapmış ve diğer tüm adımları da planlamış olmalıydı. Benim bu planlara yaptığım tek katkı bir bardak içki içmekten ibaretti ve bu da çok küçük bir yardım sayılırdı. Bunun ne anlama geldiğini düşününce korkuyla ürperdim, ama önümde tek bir seçenek bırakılmıştı.

"Yanında şu ayıltıcı haplardan var mı?" diye sordum, kısık bir sesle.

Daha ben soruyu sormadan ilacı avucunda hazırlamıştı bile. Üzerinde bir kafatasıyla çapraz şekilde duran iki kemik bulunan küçük, yuvarlak ve pembe bir haptı bu. Deli bir kimyagerin akıllı bir buluşu olan bu hap, metabolik bir elektrik sü-

pürgesi gibi çalışıyordu. Midemdeki hidroklorik asit gölüne ulaşır ulaşmaz ilacın bileşenleri, bir yıldırım harekatıyla, vücudumda dolaşmakta olan kana hücum edeceklerdi. Bu ilaç bütün alkolü almakla kalmıyor, içkinin yarattığı tüm yan etkileri de ortadan kaldırıyordu ve böylece, ilaca maruz kalan zavallı şahıs, hapın can yakıcı etkilerini tüm benliğinde hissederek aniden ayılıyordu.

"Ben bunu su olmadan içemem," dediğim sırada Angelina'nın diğer elinde tutmakta olduğu plastik bardağı gördüm. Geri dönüş yoktu. Son bir gayretle cesaretimi toplayarak o zıkkımı boğazımdan aşağı yuvarladım ve bardağı boşalttım.

Bu işin pek uzun sürmediği yönündeki rivayet bence nesnel ölçülere göre varılmış bir yargı. Öznel ölçülere göre ise saatler alıyordu. Bu eşine az rastlanır tecrübeyi tasvir etmek pek kolay bir iş değil. Bir soğuk su hortumunu ağzınıza dayayarak suyu açtığınızı düşünün. Ve sonra, kısa bir an sonra, buz gibi bir suyun, derinizin üzerindeki gözenekler de dahil olmak üzere, vücudunuzdaki her bir delikten içeri hücum ettiğini ve içinizi tıka basa doldurduğunu tahayyül edin.

"Vay canına," dedim güçsüz bir sesle. Sırtımı dik tutarak oturuyor ve elimdeki mendille alnımı kuruluyordum. Küçük bir köyü hızla geçtikten sonra tarlalara doğru yol almaya başladık. Angelina soğukkanlılıkla arabayı kullanırken, buhar kazanı da bir kömür kalıbını daha mutlulukla mideye indirdi.

"Umarım kendini daha iyi hissediyorsundur." Hızla bir kavşağa girdikten sonra, Angelina'nın o anda haritadan bulduğu değişik bir yola saptık. "Herkes alarma geçmiş, ordu, donanma, herkes. Sürekli polis radyosunu dinliyorum."

"Paçayı sıyırabilecek miyiz?"

"Biraz şüpheli. Sen hemen parlak bir fikir bulamazsan işimiz zor görünüyor. Havadan etrafımıza bir çember ördüler ve çember gittikçe daralıyor."

Ben hâlâ ilaç tedavisinin etkisinden kurtulmaya çalışmakla meşgul olduğum için, saksıyı çalıştırmaya tam olarak başlamamıştım. İyice bulanmış olan düşüncelerim doğrudan ses

tellerime bağlıydı ve söylediklerim de zekâ sansürüne tabi tutulmuyordu.

"Evliliğe mükemmel bir başlangıç yaptık. Bunca yıldır evlenmekten kaçınmakta haklıymışım."

Araba hızla yoldan dışarı savruldu ve bir dizi mavi yapraklı ağacın altında yükselen uzun çimenlerde sarsılarak durduk. Ben daha kılımı bile kıpırdatamadan Angelina dışarı çıktı, kapıyı çarparak kapadı ve elini çantasına attı. Bir şeyler söylemeye çalıştım.

"Aptallık ettim.."

"Seninle evlenmekle asıl ben aptallık ettim." O sırada bütün duygularını tamamiyle kontrol altında tutmakta olduğu için gözleri kuruydu ve sesi de buz gibiydi. "Sana bir tuzak hazırlayarak benimle evlenmeni sağladım, çünkü asıl isteğinin bu olduğunu sanıyordum. Ama yanılmışım, bu yüzden de her şey daha başlamadan şu anda bitecek. Üzgünüm, Jim. Bana tamamiyle yepyeni bir hayat sundun ve ben de sana sunabilirim diye düşündüm. Seni tanımak eğlenceliydi, teşekkürler ve elveda."

O sözlerini bitirdiği sırada, benim kafam da yavaş yavaş toparlanmaya, düşüncelerim de eskisine çok yakın bir hal almaya başlamıştı. Kendimi güçsüz ama hazır hissediyordum. Konuşmasını bitirmeden önce arabadan çıkmış, tam önünde durarak yolunu kesmiş ve onu nazikçe kolundan yakalamıştım.

"Angelina, sana şimdi söyleyeceklerimi büyük bir ihtimalle ömrüm boyunca bir daha söylemeyeceğim. O yüzden iyi dinle ve aklında tut. Ben bir zamanlar galaksideki en iyi sahtekârdım. Sonra diğer sahtekârların yakalanmasına yardım etmek üzere Özel Birim'e alındım ve seni yakaladım. Sen yalnızca bir sahtekâr değil, aynı zamanda şeytani bir akla sahip, soğukkanlı ve sadist bir katildin." Ellerimin arasında titremeye başladığını hissettim ve onu daha sıkı tuttum. "Üzücü olduğunu biliyorum, ama gerçek bu. Artık öyle biri değilsin. Bunu gerektiren nedenler vardı ama bu nedenlerin hepsi ortadan kaldırıldı ve beyninde eskiden bulunan bazı tuhaflıklar da

giderildi. Ve şimdi seni seviyorum. Ama seni kişiliğin değiştirilmeden önceki halinle de sevdiğimi ve bunun ne kadar çok şey ifade ettiğini de unutmamam istiyorum. O yüzden şimdi yan çizersem, ya da sabahları uyandığımda çekilmez olursam, bunları hatırla ve bana biraz anlayış göster. Anlaştık mı?"

Belli ki anlaşmıştık. Elinden bıraktığı çantası tam ayağımın üzerine düştüyse de buna pek aldırmadım. Kollarını boynuma dolayarak beni öpmeye başladı, sonra upuzun çimenlerin üzerine yatırdı ve büyük bir iştahla öpüştük. Sanırım bunu yeni evli olmamıza bağlayacaksınız, çok eğlenceliydi...

Bir çift uçan motosiklet gürleyerek gelip arabamızın yanında durduğunda, ikimiz de olduğumuz yerde donup kaldık. Buharlı arabalara oranla epey bir hızlı oldukları için bunları yalnızca polis kullanırdı. Uçan motosikletler, arka tekerleklerinin arasında büyük bir volan bulunan üç tekerlekli aletlerdi. Geceleri bu motosikletler prize takılıyordu ve böylece motor jeneratörleri volanı son hızda çalıştırabiliyordu. Gündüzleri ise volan, her tekerlekteki motoru çalıştırmaya yarayan elektriği üretiyordu. Oldukça verimli çalışan ve duman çıkarmayan aletlerdi. Çok tehlikeliydiler.

Uçan motosikletlerin dinmek bilmeyen gürültüleri arasında polislerden biri, "İşte araba burada, Podder!" diye bağırdı.

"Hemen telsizle bildireceğim. Fazla uzağa gitmiş olamazlar. Bu sefer elimizden kesinlikle kurtulamayacaklar!"

Hiçbir şey beni, bu ikinci sınıf polislerin aptalca özgüvenleri kadar çileden çıkaramaz. Demek kurtulamayız, ha! Diğer üniformalı beceriksiz, arabanın etrafında şöyle bir dolandıktan sonra çimlerin arasında halvet olmuş bir çift görmenin şaşkınlığıyla alık alık bize bakarken, ben hırıltılar çıkarıyordum. O bakmaya devam ededursun, kolumu boğazına dolayıp hızla çekerek onu da bize katılması için yere indirdim. Dilinin dışarı çıkarak gözlerinin faltaşı gibi açıldığını ve yüzünün kıpkırmızı kesildiğini görmek oldukça eğlenceliydi, ancak bu eğlenceyi Angelina bozdu. Polisin başlığını çıkararak ayakkabısının topuğuyla kafasına öyle bir indirdi ki, adam şöyle bir döndükten sonra yere yığılıp kaldı.

"Bir de bana dersin," diye fısıldadı çiçeği burnunda karım. "Senin de o eski sadist halimi pek arattığın söylenemez."

"Telsizle durumu bildirdim. Herkes biliyor. Artık kesinlikle kaçamazlar..." dedi diğer polis hevesle, ama meslektaşına ait olan şatafatlı silahın namlusunu görünce aniden sesi kesildi. Angelina çantasından çıkardığı bir uyku kapsülünü polisin burnuna dayadı.

"Şimdi ne yapıyoruz, patron?" diye sordu Angelina, yol kenarında duran siyah üniformalı, pirinç düğmeli iki tipe bakarken.

"Düşünüyorum," dedim ve bunu kanıtlamak için dalgın bir biçimde çenemi kaşıyarak kaşlarımı çattım. "Dört aydan fazla bir süredir her türlü kaygıdan uzak tatil yapıyoruz, ama bütün iyi şeyler gibi bu da bitmek zorunda. Tatilimizi uzatabilirdik. Ama bunu yapmak en hafif deyimiyle çılgınlık olur ve insanların cam yanabilir. Ayrıca sen de, bu şişen karnınla çok hoş görünüyor olsan da, bütün o uçuşlar, kovalamacalar ve bunlara benzer pis işler için uygun bir durumda değilsin. Kaçtığımız göreve geri dönelim mi?"

"Ben de bunu söylemeni bekliyordum. Bir yandan mide bulantıları ile baş etmeye çalışırken bir yandan da banka soymak pek kolay bir iş değil. Geri dönmek eğlenceli olacak."

"Evet, en büyük nedeni de onların bizi görmekten memnunluk duyacak olmaları. İzin isteğimizi geri çevirmeleri nedeniyle bu posta gemisini çaldığımızı düşünürsek."

"Banka hesaplarımıza dokunamadığımızdan, masrafları karşılamak için çalmak zorunda kaldığımız parayı da eklemeye gerek yok."

"Doğru. Beni takip et de kim olduğumuzu gösterelim onlara."

Üniformalarını çıkardıktan sonra, içinde bulunduğumuz huzur ve güven ortamının teminatları olan iki görevliyi arabanın arkasına nazikçe yatırdık. Bir tanesinin iç çamaşırı puantiyeli idi, diğerininki ise düz ve simsiyahtı ama dantellerle süslenmişti. Bu, yerel bir giyim tarzı da olabilirdi, ancak gördüklerim, Kamata'daki polis teşkilatı hakkında bende bazı

şüpheler uyandırmıştı doğrusu. Buradan ayrılmakta olduğumuzu düşünerek sevindim. Üniformalarımızı kuşanmış, başlıklarımızı giymiş, pilot gözlüklerimizi takmıştık ve uçan motosikletlerimizin üzerinde yolun karşı tarafından gelen bütün tanklara ve kamyonlara el sallayarak ilerlerken, mutlu nağmeler mırıldanıyorduk. Geride bıraktıklarımızın bulunmasıyla büyük bir yaygara kopmadan önce, yolun ortasında frene basıp zırhlı bir araca durması için işaret ettim. Angelina ise aracın arkasına dolanmıştı, çünkü hamile bir polisi dikkat çekici bulabilirlerdi.

"Onları köşeye sıkıştırdık!" diye bağırdım. "Ama bir radyo alıcıları var, bu nedenle telsizlerinizi kullanmayın. Beni takip edin."

"Yolu göster!" diye bağırdı şoför, meslektaşı da hemfikir olduğunu belirtir bir şekilde başını salladı. Bu arada ikisinin de gözleri ödül, madalya ve ünlü olma hayalleri ile parlamıştı. Onları ormanın içlerine uzanan ıssız bir patikadan geçirerek, kıyısında köhne bir kayıkhane ile bir rıhtım bulunan küçük bir göle getirdim.

Frene bastım, durmalarını işaret ettim ve elimle sus işareti yaparak, parmak uçlarımın üzerinde arkadaki arabaya gittim. Şoför camı indirerek, bir şeyler söylememi ya da yapmamı bekler bir şekilde bana baktı.

"Şunu içine bir çek," dedim ve pencereden içeri bir gaz bombası fırlattım.

Bir duman bulutunu takiben öksürükler duyuldu, bunu takiben de çimenlerde horlayan üniformalı şahıslara iki kişi daha katıldı.

"Bunların da iç çamaşırlarına bir göz atacak mısın?" diye sordu Angelina.

"Hayır, hayallerim yıkılsın istemiyorum, yanlış olsalar bile."

Motosikletler, neşeli homurtularla rıhtımdan aşağı inip suya dalarak, buharlar ve kabarcıklar içinde kısa devre yaptılar. Zırhlı arabanın içindeki duman dağılır dağılmaz hemen yerlerimizi alıp yola koyulduk. Angelina, şoförün hiç doku-

nulmamış olan öğle yemeğini buldu ve büyük bir keyifle mideye indirdi. Ana yollardan mümkün olduğunca uzak durarak şehre, emir-komuta zincirinin en büyük halkası olan polis merkezine doğru ilerledim. En fazla hareket neredeyse oraya gitmek istiyordum.

Yeraltında bulunan ve artık kullanılmayan garaja park ettikten sonra, kuleye çıkan asansöre bindik. Merkez karargah dışında neredeyse tamamiyle boş olan binada, kullanılmayan bir oda bularak Angelina'yı orada bıraktım. Mühürlenmiş olan ama kolayca açılabilen dosyaları karıştırarak masumca eğleniyordu. Pilot gözlüklerimi indirerek polis merkezine renksiz ve tatsız bir giriş yaptım. Kimse beni fark etmemişti. Görmek istediğim adam, uzun ve sönmüş bir pipoyu geveleyerek bir aşağı bir yukarı dolanıp duruyordu. Hemen ona yöneldim ve selam verdim.

"Efendim, siz Bay Inskipp misiniz?"

"Hı hı," diye mırıldandı. Dikkati hâlâ, kovalamacanın o anki durumunu teorik olarak gösteren büyük duvar panosundaydı.

"Sizi görmek isteyen biri var, efendim."

"Ne? Ne?" dedi, hâlâ bana aldırdığı yoktu. Harold Peter Inskipp, Özel Birim'in şefi ve en büyük beyni, bugün pek formunda değildi. Hiç itiraz etmeden beni izledi, kapıyı kapattım ve pilot gözlüklerimi çıkardım.

"Artık yuvaya dönmeye hazırız," dedim ona. "Yerel polisler yakamıza yapışmadan bizi bu gezegenden sessizce çıkarmanın bir yolunu bulabilirsen, tabii."

Öfkeyle kapanan çenesi pipoyu binlerce küçük parçaya ayırdı; ağzındaki plastik parçalarını tükürerek beni takip eden Inskipp'i Angelina'nın beklediği odaya götürdüm.

3

"Hiaah!" diye öfkeyle bağırdı Inskipp. Elinde şiddetle salladığı bir tomar kâğıt, birbirine çarpan iki kemiğin çıkardığı sese benzer bir ses çıkardı.

"Duygularını dışa vuran, ama karşı tarafa bilgi verme konusunda kifayetsiz kalan bir hareket." Cebimdeki mahfazadan çıkardığım bir puroyu kulağıma doğru tuttum. "Biraz daha açık olabilir misin?" Puronun ince ucunu parmaklarımın arasında sıktım, en ufak bir çıtırtı bile yoktu. Mükemmel.

"Suçlar silsilenizin kaç milyona malolduğunu biliyor musunuz? Kamata ekonomisi..."

"Tek bir kuruş bile zarar etmeyecek. Hükümet, zarara uğrayan kuruluşların kayıplarını telafi edecek ve bu miktarı da Özel Birim'e yaptığı yıllık ödemeden düşecek. Özel Birim'in parası da harcayamayacağı kadar fazla. Buna karşılık, sağlanan yararları bir düşün. Halkın yaşadığı heyecan, artan gazete satışları, pineklemekten başka bir iş yapmayan güvenlik kuvvetlerine tatbikat imkânı –ki bu konu üzerinde ayrıca durmak gerekir– ve bunlara ek olarak, katılan herkese büyük keyif veren açık hava manevraları. Bütün bunları mümkün kıldığımız için kızmak bir yana onlar bize ödeme yapmalı." Puroyu yaktım ve hoş kokulu koca bir duman bulutu üfledim.

"Bana kurnazlık taslamaya kalkma, seni ihtiyar düzenbaz. Seni ve sevgili karını Kamata yetkililerine bildirirsem bundan altı yüz yıl sonra bile hâlâ hapiste olursunuz."

"Bu çok küçük bir ihtimal, Inskipp. Ayrıca ihtiyar düzenbaz da sensin. Gördüğüm kadarıyla iyi adam kıtlığı çekiyorsun. Senin bize, bizim sana olduğundan daha fazla ihtiyacın var. O yüzden bize son bir şans verdiğini düşün ve teklifimizi geri çevirme. Cezamı çektim ve artık akıllandım." Ceketimin düğmelerinden birini koparıp Inskipp'in önüne fırlattım. "İşte, madalyalarımı sök ve rütbemi geri al. Suçluyum. Duruşma sona ermiştir."

Yapmacık bir öfkeyle son bir kez bağırdıktan sonra elindeki kâğıtları çöp sepetine attı ve dokunur dokunmaz tehditkar bir biçimde vızıldamaya başlayan büyük, kırmızı bir dosya çıkardı. Baş parmak iziyle güvenlik aygıtını etkisiz hale getirdikten sonra dosyayı açtı.

"Burada son derece gizli ve önemli bir görev emri var."

"Zaten bana öyle olmayan bir görev verdiğin var mı ki?"

"Ayrıca korkunç derecede de tehlikeli."

"Yakışıklılığım nedeniyle bana karşı gizli bir kıskançlık duyduğunu ve bu yüzden ölmemi istediğini biliyordum zaten. Haydi, Inskipp. Gözümü korkutmaya çalışmayı bırak da mesele nedir onu söyle. Angelina ve ben bu işi, senin o diğer bunak ve ebleh adamlarından daha iyi kıvırabiliriz."

"Bu işi sen tek başına yapacaksın. Biliyorsun, Angelina..." Kıpkırmızı kesilen yüzünü iyice dosyaya gömdü.

"Bak sen!" diye bağırdım. "Galaksinin gizli hâkimi, insanlığın efendisi, şeytana pabucunu ters giydiren katil Inskipp, hamile sözcüğünü ağzına alamıyor. Peki ya bebek diyebiliyor musun? Hey, dur biraz, seks, evet bu daha iyi. Düşünmek bile yüzünü kızartıyor. Haydi, Inskipp, üç kere arka arkaya hızla seks de, yararı olacaktır, alışırsın."

"Kapa çeneni, diGriz!" diye gürledi. "Bereket onunla evlendin de, böylece biz de o kokuşmuş beyninde hâlâ biraz dürüstlük kırıntıları olduğunu anladık. Angelina geri planda kalacak. Bu işi yalnız kotarmak zorundasın. Tabii karını dul bırakma ihtimalin de var."

"Siyah kıyafet Angelina'ya hiç yakışmıyor, bu yüzden benden öyle kolayca kurtulamazsın. Anlat."

"Şuna bir bak," dedi ve dosyadan çıkardığı bir makara filmi masasındaki bir yive yerleştirdi. Tavandan aşağı bir ekran indi ve oda karardı. Filmi izlemeye başladık.

Görüntüler bir el kamerasıyla çekilmişti ve renk zaman zaman kayboluyordu, çekimler hiç de profesyonelce değildi, ama içeriği o kadar iyiydi ki bu, o güne dek izlediğim en iyi amatör video filmiydi. Sahici olduğuna da hiç kuşku yoktu.

Birileri savaşıyordu. Masmavi ve güneşli bir gökyüzünde,

küçük bulut kümeleri vardı. Ve onların arasında da, uçaksavar ateşinin neden olduğu siyah bulut kümeleri. Ancak pek yoğun olmayan bu ateş, inişe geçmek üzere alçaktan hızla uçan ve birlikleri taşıyan nakliye araçlarını durdurmaya yetmiyordu. Burası, arkasında binaların, hemen yanıbaşında ise bazı kargo gemilerinin yeraldığı orta büyüklükte bir uzay limanıydı. Diğer araç da büyük bir gürültüyle alçaldı ve bunu, savunma mevzileri olduğunu tahmin ettiğim yerden gökyüzüne doğru yükselen bomba sesleri takip etti. Olan bitenin imkânsızlığını neden sonra fark ettim.

"Bunlar uzay gemisi!" diye gürledim. "Ve uzay nakliye araçları. Demek girdiği bir gezegenlerarası savaşı kazanabileceğini düşünecek kadar aptal ve kalın kafalı bir hükümet vardı? Kaybettikten sonra ne oldu? Ve bunların benimle ne ilgisi var?"

Film bitti ve ışıklar tekrar yandı. Inskipp dua eder gibi ellerini masanın üzerinde birleştirmiş, öfkeyle bana bakıyordu.

"Sana şu kadarını söyleyeyim, Bay Çokbilmiş, istila başarıya ulaştı. Tıpkı daha önceki istilalar gibi. Bu görüntüler, savaş sırasında kirişi kırmasını sağlayacak kadar hızlı bir gemisi olan bir kaçakçı tarafından çekildi. Sadık muhbirlerimizden birisidir."

Bunun üzerine sustum. Puromdan derin bir nefes çekerek gezegenlerarası savaşlar hakkında bildiklerimi şöyle bir aklımdan geçirdim. Bilinecek o kadar da fazla şey yoktu. Çünkü bu pek akıllıca değildi. Tüm galakside böyle bir savaş için elverişli koşullar belki de birkaç kez oluşmuştur. Diyelim ki bir güneş sisteminde insanların yaşadığı iki gezegen var. Eğer bu gezegenlerden birisi endüstriyel olarak gelişmişse ve diğeri de geri kalmışsa, ilkel olan gezegen başarıyla işgal edilebilir. Ama ciddi bir savunma güçleri varsa, bu da mümkün değildir. Mesafe-zaman ilişkileri nedeniyle bu tür savaşlar pek pratik değildir. Bu kadar askeri, silahı ve gıda maddesini, bir gezegenin yerçekimi kaynağından kurtarıp uzayda bu kadar yol getirmek için gerekli enerji sarfiyatı ve nakliye masrafları inanılmaz boyutlardadır. Hele bir de kararlı ve dirençli bir savun-

ma varsa işgal iyice imkânsızlaşır. Üstelik de bunlar, aynı güneş sisteminde yer alan ve galaksi haritasında birbirlerine değecek kadar yakın olan gezegenler. Böyle olunca, ayrı güneş sistemlerinde yer alan iki gezegen arasında bir savaşın daha da imkânsız olduğunu tahmin etmek zor değil.

Ancak, eğer insanoğlu yeterince gayret gösterirse hiçbir şeyin imkânsız olmadığı bir kez daha kanıtlanmıştı. Ve yüzyıllarca süren barış ve huzur ortamına rağmen savaş, şiddet ve kan, insanoğlunun doğasında pusuya yatmış olan vahşet potansiyeli için hâlâ karşı konulmazdı. Bu karamsar düşünceler aniden beynime hücum etmişti.

"Yani gezegenlerarası bir istilanın başarıyla gerçekleştirildiğini mi söylemeye çalışıyorsun?" diye sordum.

"Birden fazla." Konuşurken, o uğursuz ve yapmacık gülümsemesi yüzünü süslüyordu.

"Sen ve Birlik de bu işin durdurulmasını istiyorsunuz."

"Tam üstüne bastın oğlum, Jimmy."

"Ve bu görev için seçilen enayi de benim."

Uzandı, uyuşuk parmaklarımın arasında tutmakta olduğum puroyu elimden alarak küllüğün içine attı ve ciddi bir ifadeyle elimi sıktı. "İş senindir. Git ve onları dize getir."

Elimi onun bu hain dostluk gösterisinden kurtararak parmaklarımı pantolonuma sildim ve puromu geri aldım.

"Özel Birim'in, benim için şöyle en pahalısından bir cenaze töreni hazırlamasını sağlayacağından eminim. Şimdi, acaba birkaç önemsiz noktayı aydınlatmak lüfunda bulunur musun, yoksa asla geri dönmeyecek olan bir kargo roketiyle beni körü körüne şutlamayı mı tercih edersin?"

"Sakin ol, oğlum, sakin ol. Aslında durum oldukça açık. İstilaların neden olduğu siyasi karışıklık ve söz konusu gezegenlerin sıkı sansürü sebebiyle bu konuyla ilgili haberler medyada pek yer almadı. Bizim öğrenebildiğimiz kadarıyla, ki bu bilgiyi elde edebilmek için birkaç iyi adamımızı da feda ettik, bu işin sorumlusu olan gezegenin adı Cliaand. Epsilon Indi sisteminin üçüncü gezegeni. Bu güneşin yörüngesinde kırka yakın gezegen var, ancak bunlardan yalnızca üç tanesi

yerleşime uygun. Ve buralara da yerleşilmiş. Bir süre önce Cliaand her iki kardeş gezegenini de ele geçirmişti, ama biz bunu endişe verici bir gelişme olarak görmemiştik. Endişe verici olan şey, hedeflerini büyütmüş olmaları. Şimdiye dek imkânsız denilen yıldızlararası işgal. Yakınlarındaki sistemlerde yer alan beş gezegeni daha istila ettiler ve görünüşe göre daha iyi ve daha büyük hedeflere ulaşmaya kararlılar. Bunu nasıl yapıyorlar bilmiyoruz, ama iyi becerdikleri bir şeyler var mutlaka. İşgal edilmiş olan gezegenlere ajanlar gönderdik ama dişe dokunur hiçbir şey öğrenemedik. Ve sonunda Cliaand'a, yılanın başını küçükken ezecek, İskender'in kılıcı gibi meseleyi kökünden halledecek bir adam göndermeye karar verdik. Ve inan bana, bu karar öyle yüksek düzey bir toplantıda alındı ki, kimlerin katıldığını söylesem ayağa kalkıp selam dururdun."

"Oldukça karışık ve mide bulandırıcı bir benzetmeye konu olmak bir yana, bu plan bana intihardan başka bir şey değilmiş gibi geldi. Bunun yerine..."

"Gidiyorsun. Hiç boşuna kaytarmaya çalışma, Kaypak Jim."

Denedim. Ama hiçbir şey işe yaramadı. Bilinen bütün ayrıntıların bir kopyası bana verildi, gezegende konuşulan dilin kayıtları getirildi ve beni oraya götürecek olan hızlı takip gemisinin anahtarı elime tutuşturuldu. Endişe içinde Angelina'yı bıraktığım yere döndüm. O da saçını tarayıp tırnaklarını boyamaktan sıkılmış, odanın diğer ucundaki duvarda bulunan insan kafası büyüklüğündeki hedefe bıçak atıyordu. Bu işte çok iyiydi. Bıçağı hızla bileğinden çıkarıp aynı eliyle yaptığı atışlarda bile hedefi tam göz bebeğinden vurabiliyordu.

"Dur sana Inskipp'in fotoğrafını getireyim," dedim. "Daha ilginç bir hedef olur ve sen de bir parça zevk alırsın."

"O kötü kalpli ihtiyar, sevgilimi bir işe mi gönderiyor?"

"O pis ihtiyar keçi beni öldürtmeye çalışıyor. Görev o kadar gizli ki hiçkimseye söyleyemem, özellikle de sana. İşte bütün evraklar burada. Al kendin oku."

O bunu yaparken, ben de Cliaand dilinin kayıtlarını hafı-

za makinasına yerleştirdim. Bu, tüm o sıkıcı ve zaman alıcı öğrenme sürecine gerek bırakmadan bütün her şeyi beynime kaydedecekti. Yarım saat kadar süren ilk seanstan sonra onon beş kadar da pekiştirme seansı yapmam gerekiyordu. Bütün bunların sonunda, ana dilim gibi konuştuğum yeni bir dile, bir de beyin hücrelerimle elektronik aygıtlar arasındaki bu yakın ilişkiden kaynaklanan müthiş bir baş ağrısına sahip olacaktım. Ancak, alet çalışmaya başlamadan önce bir süre tam bir bilinçsizlik hali oluyordu ve şu anda hissettiğim şey de buydu. Başlığı kulaklarıma kadar indirerek koltuğa yerleştim ve düğmeye bastım.

Uzunluğunu tahmin edemediğim bir zaman sonra, Angelina'nın başlığı yavaşça kaldırırken aynı anda da bana bir hap uzattığını gördüm. İlacı yuttum ve ağrı vücudumu yavaş yavaş terk ederken gözlerimi kapadım. Yumuşak bir çift dudağı dudaklarımda hissettim.

"Seni öldürmeye çalışıyorlar, ama onlara izin verme. Gülen taraf sen olacaksın, kazanacaksın ve Inskipp'in yerine bir gün sen geçeceksin."

Gözlerimden birini hafifçe araladım ve Angelina'nın yüzündeki mutlu ifadeye baktım.

"Geriye bir madalyayla da dönebilirim, dul karıma bir madalya da bırakabilirim. Zafere mi yoksa mezara mı gidiyorum belli değil. Benim için endişeleniyor musun?"

"Her zaman. Ama kadınların işi de budur. Asla kariyerine engel olmak istemem..."

"Sen şimdi söyleyene kadar bir kariyerim olduğunu bile bilmiyordum."

"...ve sana yardım etmek için elimden ne geliyorsa yapacağım."

"Sen gayet açık ve gözle görülür nedenlerden dolayı benimle gelemiyorsun."

"Biliyorum. Ama kalbim her zaman seninle olacak. O gezegene nasıl inmeyi düşünüyorsun?"

"Süratli takip gemime atlayıp, radarlarım yardımıyla doğrudan ve hızlıca atmosfere dalacağım..."

"Ve havaya uçup atomlarına ayrışacaksın. Al da bu yöntemi denemeye kalkışan son gemiden sağ kurtulan pilotun yazdığı şu raporu oku."

Okudum. Oldukça iç karartıcıydı. Onu da diğerlerinin yanına fırlatıp attım.

"Uyarıyı aldım. Bu gezegen tepeden tırnağa militarize olmuş anlaşılan. Bahse girerim oradaki ev hayvanları bile üniforma giyiyordur. Böyle açıkça meydan okumak, bu insanların en hazırlıklı oldukları konuda onlarla yarışmak olur. Onların hazırlıklı olmadıkları şey birazcık kurnazlık, bir parça hırsızlık, korkunç bir saldırıyı gizleyen yumuşak bir yaklaşım. Usulca sokul, içeri sız, planı uygula ve işlerini bitir."

"Bu iş birden midemi bulandırmaya başladı," dedi sevgilim, kaşlarını çatarak. "Çok dikkatli ol, Jim. Şu sıralar endişelenmenin benim için iyi olacağını sanmıyorum."

"Eğer endişelenmek istiyorsan, Kaypak Jim'i başlarına bela alan şu gezegen için endişelen. İşgallerin de işgalcilerin de sonu geldi."

Angelina'yı ateşli bir şekilde öptükten sonra başım yukarıda, omuzlarım dik, odadan çıktım.

Davranışlarımın gösterdiğinin onda biri kadar kendimden emin olabilmek isterdim. Bu çok zorlu bir görev olacaktı.

4

Yaptığım planlar ayrıntılı, hazırlıklar karmaşık, uygulama ise muazzamdı. Görev aşkıyla yanıp tutuşan biri olarak düşünmeyi bile akıl edemediğim masrafların fazlalığı, Inskipp'in keskin ve acı dolu feryatlarına neden olmuştu, ama olsundu. Sonuçta kelleyi koltuğa alan o değil bendim, ve bu nedenle, vücudumun tek parça halinde kalabilmesi için her türlü riski bertaraf etmeye çalışıyordum. Ancak en karmaşık plan bile nihayet tamamlandı, son rötuşlar yapıldı ve gerekli emirler yayınlandı. Koyun mezbahaya doğru yola çıkmıştı.

Ta ta ta taaam. İşte burada, sistemlerarası yolcu taşımada kullanılan uzay gemisi *Kannettava*'nın barında, elimde sert bir içki, parmaklarımda sönmüş bir puro, dünyaya karşı savunmasız oturuyordum. Bir saat içinde Cliaand'a inmiş olacağımızı duyuran anonsu dinliyordum. Tamamiyle çıplaktım, mecazi anlamda tabii. Kişiliğimin bütün yasa dışı özelliklerini arkamda bırakmak müthiş bir irade ve sıkı bir disiplin gerektirmişti. Hayatım boyunca hiç böyle bir şey yapmamıştım. Yanımda ne minik bombalar, ne gaz kapsülleri, ne testereler, ne minyatür matkaplar, ne bunlara benzer küçük hileler, ne de telefon dinleme cihazları vardı. Hiçbir şey yoktu. Hatta her zaman bir ayak parmağımın tırnağına tutturulmuş olarak taşıdığım maymuncuk bile yanımda değildi. Yoksa...

Bu şüphe üzerine sinirle dişlerimi gıcırdattım ve şöyle bir etrafıma baktım. Eğlenceye pek düşkün olan diğer yolcular, vergi muafiyeti kapsamındaki içkileri büyük bir kararlılıkla boğazlarından aşağı boca ediyorlardı ve hiçbirisi bana bakmıyordu. Cebimdeki cüzdanı yavaşça çıkararak tepesindeki dikiş yerlerini parmaklarımla yokladım. Ve bir sertlik hissettim. Hafıza, iki ucu keskin bir bıçak gibidir, hem gizler, hem açığa çıkarır. Bilinçaltım bana karşı bir savaş içindeydi. Cliaand'a yanımda hiçbir yasa dışı alet olmadan gitmek konusunda hevesli olan yalnızca bilincimdi. Cüzdanı doğru bir biçimde ve sertçe sıkınca, küçük ama inanılmaz derecede sağlam olan maymuncuk avucuma düştü. Bir sanat eseriydi. Hayranlıkla kadehimi kaldırdım, ve ona veda ettim. Kabinime geri dönerken maymuncuğu bir çöp öğütme makinasının içine attım.

Yazılanlara ve söylenenlere bakılırsa Cliaand, evrenin keşfedilebilmiş kısmındaki en paranoyak gümrük memurlarına sahipti. İçeriye kaçak herhangi bir şey sokmak kesinlikle imkânsızdı. O yüzden ben de denemedim. Nasıl görünüyorsam tamamiyle öyleydim. Ölümcül silahlar imal eden Fazzoletto-Mouchoir Ltd. şirketini temsil eden bir satıcıydım. Böyle bir şirket gerçekten vardı ve ben de onların satış elemanıydım; hiçbir araştırma da bunun aksini ispatlayamazdı. İsterlerse deneyebilirlerdi.

Denediler. Cliaand'a girmek, hapishaneye girmekten pek farksız değildi. Ben, ve bir avuç başka ziyaretçi, itilip kakılarak iskelede ilerledikten sonra pek hayra alamet olmayan loş bir odaya getirildik. Bagajlarımız odaya taşınıp didik didik aranırken, biz de sürekli etrafı gözetleyen ve tepeden tırnağa silahlı olan güvenlik görevlilerinin bakışları arasında bir araya toplandık. İskele kapanıp da *Kannettava* kalkana kadar hiçbir şey olmadı. Sonra, teker teker hepimizi dışarı çağırdılar.

İlk çağrılan ben değildim. Bundan yararlanarak yerel tipleri inceleme fırsatını değerlendirdim. Dizlerine kadar uzanan çizmeleriyle ortalıkta dolanan ve bir elleri sürekli silahlarında olan mağrur bakışlı bu insanlar, bizden bir hayli farklıydılar. Hepsinin de üniformaları aynı renkteydi. İlk bakışta bu rengin, askeri üniformalarda pek görülmeyen, morla karışık garip bir kırmızı olduğu düşünülebilirdi. Ama hemen, bunun aslında kesinlikle kan rengi olduğunu fark ettim. Biraz atardamar mavisi ve biraz da toplardamar pembesi. Her ne kadar tiksindirici olsa da, insanın bakmaktan kendini alamadığı bir renkti. Ve dahası, giyenin kişiliği hakkında en ufak bir ipucu da vermiyordu.

Bütün muhafızlar, dolgun yanakları, küçük ve kısık gözleriyle iri kıyım tiplerdi. Miğferlerinin siperlikleri simsiyahtı; görünüşe göre fiber-çelik karışımı bir maddeden yapılmış olan bu miğferlerin yüz kısmında da inip kalkabilen saydam levhalar bulunuyordu. Her muhafızın elinde, çok değişik amaçlar için kullanılabilen ve çok ölümcül bir silah olan elektromanyetik tüfeklerden vardı. Bu silahlar, yüksek kapasiteli piller sayesinde oldukça büyük miktarlarda elektrik yükü depolayabiliyorlardı. Tetiğin çekilmesiyle namluda oluşan çok güçlü bir manyetik alan, merminin diğer ateşli silahlardakine eşit bir hızla fırlatılmasını sağlıyordu. Ayrıca bu elektromanyetik tüfekler, daha seri ateş edebilme, sessiz olma ve zehirli iğneden patlayıcılara kadar her türlü öldürücü mermiyi fırlatabilme özellikleriyle diğer tüfeklerden daha üstündü. Özel Birim'in elinde bu silahlarla ilgili raporlar vardı, ama hiçbirimiz bir örneğini görmemiştik. Bu durumu mümkün

olduğu kadar kısa sürede düzeltebilmek için planlar yapmaya koyuldum.

"Pas Ratunkowy," diye bağırdı biri, ve bunun takma ismim olduğunu hatırlayarak kendime geldim. Mütereddit bir tavırla elimi kaldırdım ve muhafızlardan biri sert adımlarla yanıma gelerek koluma yapıştı. Eminim yürüyüşüne daha askeri bir hava verebilmek için topuklarına metal pençeler taktırmıştı. Ben de bu çizmelerden bir tane edinmek için sabırsızlanıyordum. Cliaand'ı sevmeye başlamıştım.

"Sen Pas Ratunkowy misin?"

"Evet, benim bayım, emrinizdeyim." Cevabı onun dilinde vermiştim, ama yabancı aksanıyla konuşmaya da dikkat ediyordum.

"Bagajını al. Benimle gel."

Sert bir hareketle geri döndü ve ben de arkasından seslenmek cüretini gösterdim.

"Ama bayım, bu bavullar hepsini birden taşıyamayacağım kadar ağır."

Bana öyle soğuk ve aşağılayıcı bir bakış fırlattı ki olduğum yerde donup kaldım. Bu arada bir eliyle de imalı bir biçimde tüfeğiyle oynuyordu. "Araba," diye öfkeyle seslendi sonunda, ve eliyle hapishane avlusunun diğer ucuna işaret etti. Ben de süklüm püklüm, arabanın ardından gittim. Bu, küçük tekerlekler üzerinde giden bir levhadan ibaret, gösterişsiz ama yararlı bir motorlu araçtı. Aceleyle bagajlarımı yükledim ve rehberimi aramaya başladım. Parmağını tetiğe eskisinden de yakın tutarak, açık bir kapının yanında beni bekliyordu. Elektrikli motor son hızla çalışmaya başladı ve arabanın arkasından kapıya doğru seğirttim.

Araştırma başladı.

Söylemesi ne kadar da kolay. Ancak bu en fazla, "Atom bombasını fırlattım," cümlesi kadar basit bir cümle. Hayatımda gördüğüm en detaylı ve titiz arama işlemiydi, ve şu maymuncuğu onlardan önce bulduğuma ne kadar sevindiğimi tahmin bile edemezsiniz.

Pürüzsüz duvarları baştan aşağı beyaza boyanmış olan

odanın içinde on adam vardı. Altı tanesi bagajımla ilgilenirken, geri kalan dördü benimle ilgileniyordu. Yaptıkları ilk şey beni anadan doğma soymak ve bir fluoroskobun üzerine yatırmak oldu. Bir tür büyüteç yani. Bir kaç saniye sonra, dişlerimdeki dolguların büyütülmüş bir resmine bakarak fikir teatisinde bulunuyorlardı. Bu dolgulardan birinin gereğinden fazla büyük ve alışılmadık bir şekle sahip olduğu konusunda görüş birliğine vardılar. Sonra birden, bilumum lanet dişçilik gereçleri peydah oldu ve göz açıp kapayana kadar dolguyu çıkardılar. Dişimi mine ile tekrar doldururlarken –ki bunu pek beklemiyordum– çıkardıkları dolguyu da bir spektroskopla incelemeye başladılar. İçindeki madeni alaşımın kabul edilebilir bir madde olduğu kanıtlandığında ise, ne üzülmüş ne de sevinmiş görünüyorlardı. Arama devam etti.

Bendenizin nazik bedeni bu şekilde tepeden tırnağa aranırken, görevlilerden birisi, bir yerlerden, yığınla evrak bulup çıkardı. Bunların çoğu, ben giriş başvurusunda bulunduktan sonra yaptıkları yazışmalardı. Fazzoletto-Mouchoir Ltd.'deki patronlarıma danışmışlar ve işimle ilgili her türlü ayrıntıyı öğrenmişlerdi. Yeni kimliğimi yasal belgelerle desteklemekle çok iyi yapmıştım. Bütün sorularına doğru yanıt vermiş, yalnızca iki nazik soruya cevap verirken tereddüt etmiştim. Sanırım her şey yolunda gitmişti, çünkü dosya kapanıp bir kenara bırakılmıştı.

Tüm bunlar olup biterken, bavullarımın başına gelenlere de şahit oluyordum. Onlar benden daha fazla çekmişlerdi. Her biri açılmış, içindekiler beyaz masaların üzerine boşaltılmış ve sonra her bir bavul sistematik olarak küçük parçalara ayrılmıştı. Evet, küçük parçalara. Dikiş yerleri kesilerek açılmış, civatalar sökülmüş, saplar çıkarılmıştı. Ve geriye kalan işe yaramaz yığın da plastik torbalara konup etiketlenerek saklanmıştı. Tabii daha sonra yapılacak olan daha detaylı bir araştırma için. Giysilerim ise el sürülmeden bırakılmadıysa da, adet yerini bulsun diye aranmıştı. Bunun nedenini az sonra anladım. Gezegeni terk edene kadar onları asla göremeyecektim.

"Size oldukça şık Cliaand giysileri verilecek," dedi görevlilerden biri. "Giymek büyük zevktir." Ben bundan pek emin değildim, ama gene de sustum.

Bir başkası da, kol kadar uzun olan parmaklarıyla tuttuğu resmi göstererek "Bu dini bir sembol mü?" diye sordu.

"O benim karımın resmi."

"Yalnızca dini sembollere izin var."

"Karım benim için bir melektir."

Bu cevap üzerine bir süre tereddüt geçirdiler, sonra istemeyerek de olsa razı oldular. Ama resmin orijinali kadar etkileyici bir şeyi yanımda taşımama değil, tabii. Elimden aldıkları resmin bir fotoğrafı verildi bana. Bu kopyada Angelina kaşlarını çatmıştı. Ya da benim hayal gücümün bir uydurmasıydı bu.

"Bütün kişisel eşyalarınız, kimliğiniz ve diğerleri gezegenden ayrılırken size iade edilecek," dedi soğuk bir ses.

"Cliaand'da olduğunuz sürece yerel giysileri giyecek ve buranın kurallarına uygun hareket edeceksiniz. Kişisel eşyalarınız burada." Kastettiği, üç tane biçimsiz ancak kullanışlı bavuldu. "İşte kimlik kartınız." Hâlâ çıplaktım ve soğuktan donmak üzereydim; buna rağmen uzattığı kimlik kartını, varlığımın bir güvencesi olarak sevinçle havada kaptım.

"Bu kilitli çantada ne var?" diye sordu görevlilerden biri. Sesi, kurbanın kokusunu almış bir av köpeğinin havlamasını andırıyordu. Bir suç delili olarak gördükleri çanta, incelemem için bana doğru uzatılırken, hepsi işlerini bırakmış ve başıma toplanmışlardı. Yüz ifadelerine bakılırsa ne söylersem söyleyeyim beni suçlu bulacak ve idama mahkum edeceklerdi. Korku içinde büzülerek merhamet dilenen gözlerle onlara baktım.

"Baylar, ben yanlış bir şey yapmadım..." dedim, yalvarırcasına.

"Ne var bunun içinde?"

"Askeri silahlar..."

Adeta deliye dönmüş olan görevliler, öfke dolu çığlıklarını güçlükle zaptederken, bir tanesi, beni hemen oracıkta idam

etmek için silah arıyormuşçasma etrafına bakınıyordu. Kekeleyerek devam ettim.

"Ama baylar, beni anlamalısınız. Konuksever gezegeninize gelmemin nedeni de bu silahlar zaten. Bağlı bulunduğum Fazzoletto-Mouchoir Ltd. şirketi, askeri elektronik alanındaki en eski ve en saygıdeğer kuruluşlardan biridir. Bu çantada numuneler var. Bazıları çok hassas aletler. Bunları ancak bir silah uzmanı önünde açabilirim."

İçlerinden bir tanesi bir adım öne çıkarak, "Ben silah uzmanıyım," dedi. Bu görevli, kel kafası ve alt gözkapağını olması gerektiği yerden daha yukarı kaldıran o meşum yara izi nedeniyle daha önce dikkatimi çekmişti.

"Tanıştığımıza memnun oldum, bayım. Ben Pas Ratunkowy." Benimkiyle ilgilenmediği gibi, kendi adını da bağışlamadı. "Eğer anahtarlarımı verirseniz söz konusu çantayı açabilir ve içindekileri de size gösterebilirim."

Söylediğimi yapmama izin verilmeden önce tüm olan bitenleri kaydetmek üzere bir kamera kuruldu. Çantanın kilidini açarak kapağını kaldırdım. Silah uzmanı çantadaki oyuklarına yerleştirilmiş parçalara tek tek bakarken, ben de açıklamalarda bulunuyordum.

"Şirketim hafızalı sigortaların bu civardaki yaratıcısı ve tek üreticisidir. Bizimkiler kadar küçük ve çok yönlü parçalar üreten bir şirket daha yok." Bir cımbız yardımıyla sigortalardan birini çıkardım. Toplu iğne başı kadar bir şeydi. "Bu en küçük olanı. Minik bir tabanca için bile kullanılabilecek şekilde tasarımlanmıştır. Ateşlemeyle birlikte harekete geçen sigorta, merminin içindeki patlayıcıyı, önceden belirlenmiş büyüklükteki bir hedefin yanına gelince infilak ettirir. Şu diğer sigorta ise en akıllılarıdır; ağır silahlar ve füzeler için tasarımlanmıştır." Ben, yufka kadar ince olan Mem-IV tipi sigortayı gösterip özelliklerini tek tek anlatırken, bütün görevliler merakla eğilmiş beni dinliyorlardı.

"Çok sert bir maddeden yapılmıştır, inanılmaz büyüklükteki basınçlara, binlerce G'lik yerçekimi kuvvetine, en şiddetli darbelere dayanabilir. Sadece belli bir hedefin yakınında

patlayacak şekilde ayarlanabilir, ayrıca, ateşleme anına kadar istendiği zaman dışarıdan elektronik olarak programlanabilir. Dost kuvvetlere ait donanımların yakınında patlamasını engelleyen devreler içermektedir. Gerçekten bir eşi benzeri daha yoktur."

Parçayı dikkatlice yerine koydum ve çantanın kapağını kapattım. Dinleyiciler mutlulukla iç geçirdiler. Bu tür şeylerden gerçekten hoşlanıyorlardı. Silah uzmanı çantayı aldı.

"İçindekileri göstermen gerektiği zaman çanta sana iade edilecektir."

Onlar bunu pek istemese de, artık yavaş yavaş araştırmanın sonlarına geliyorduk. Bu sürecin hiçbir safhası, sigortaları gösterdiğim an kadar can alıcı olmamıştı. Tuvalet malzemelerimin bulunduğu tüpleri sıkıp, kavanozları boşaltarak eğlendiklerinde bile akılları sürekli oradaydı. Sonunda bundan da sıkılarak bütün giysilerimi bir yere tıkıştırdılar ve bana yeni elbiselerimi verdiler.

"Giyinmek için dört buçuk dakikan var," dedi çıkmakta olan bir görevli. "Elbise çantalarını geri getir."

Bu yeni giysilerin modaya uygun olduğu hiçbir şekilde iddia edilemezdi. İç çamaşırlarım, sıçankırını andıran sıkıcı bir grilikteydi ve, cildimde uyandırdıkları hisse bakılırsa, dokuma tezgâhından çıkan artık parçalarla zımpara kâğıdı karışımından ibaret bir malzemeden yapılmışlardı. Şöyle bir iç çektim ve giyindim. Elbise ise, kolları ve bacakları olan bir güreşçi mayosuna benzer tek parça bir şeydi ve enine sarı-siyah çizgileri olan bu giysi içinde bir eşek arısını andırıyordum. Ama ne yapalım, şık bir Cliaandlı böyle giyiniyorsa, ben de giyinmeliydim. Zaten fazla bir seçeneğim de yoktu. Yüklendiğim iki çantayla birlikte açık olan kapıdan dışarı çıktığımda, keskin sapları elimi acıtıyordu.

Yakında durmakta olan şoförsüz ve bombeli bir araca işaret ederek, "Araba," diye seslendi muhafızlardan biri. Şimdi, gene o hapishane duvarlarını andıran gri rengin hâkim olduğu geniş bir odadaydık. Arabaya yaklaşmamla birlikte kapısı açıldı.

"Arabaya binmek hiç de fena olmaz," diyerek gülümsedim ve başımı salladım. "Ama nereye gideceğim?"

"Araba biliyor. Gir içeri."

Bu gezegendekilerin pek nüktedan olmadıkları kesindi. Çantalarımı içeri fırlattım ve oturdum. Kapı vızıldayarak kapandıktan sonra robot-sürücünün üzerindeki ışık paneli yandı. Önümüzde açılan büyük bir kapıdan çıkarak yola koyulduk. Sonra bir kapı daha açıldı, sonra bir tane daha. Her biri, bir bankanın kasa dairesini tüm tehlikelerden koruyabilecek kadar kalındı. Son kapıdan da geçtikten sonra hızla açık havaya çıktık. Güneş ışığının etkisiyle gözlerim yanmasına rağmen büyük bir merakla çevreye bakınıyordum.

Eğer adını bilmediğim bu şehirden yola çıkarak tüm gezegen için bir genelleme yapacak olursam, Cliaand modern, makineleşmiş ve hareketli bir dünyaydı. Yollar, arabalar ve büyük kamyonlarla doluydu ve bunlar, hep aynı hizada ve inanılmaz bir hızla gitmelerinden anladığım kadarıyla robotlar tarafından kontrol ediliyorlardı. Her iki yanda uzanan ve yukarıda kesişen üst-yollar vardı. Mağazalar, işaretler, kalabalık ve üniformalar. Üniformalar! Bu kelime ile, etrafımı saran bu çok renkli ve madalyaları sökülmüş görkemli haleleri kastetmiyorum. Herkesin üzerinde, çok değişik renklerde üniformalar vardı ve eminim bunlar, değişik şubeleri ve hizmet birimlerini belirtiyordu. Hiç birinin üzerinde de sarı-siyah çizgiler yoktu. Yoluma bir engel daha çıkmıştı, ama ben omuzumu silkmekle yetindim. Tanı boğulmak üzereyken tepenizden bir bardak daha su dökülmüş ne fark ederdi. Bu kez işim gerçekten çok zor olacaktı.

Arabam, hızla akıp gitmekte olan trafikteki diğer araçlardan ayrılarak başka bir tünelden içeri daldı. Oldukça göz alıcı bir biçimde süslenmiş, şatafatlı bir kapının önüne gelince durduk. Girişin üzerinde büyük altın harflerle *Zlato-Zlato* yazıyordu. Bu kelime Cliaandca'da lüks anlamına geliyordu. Bu, sevindirici bir değişiklikti. Her yanı nişanlar, madalyalar ve mücevherlerle kaplı, şık giyimli bir kapıcı, arabanın kapısısını açmak üzere hızla atıldı, ama kılığımı görünce dudakları-

nı bükerek durdu. Kapıyı bırakarak döndü ve sert adımlarla uzaklaştı. Onun yerine, koyu gri üniformalı, kısa ve kalın enseli bir başka kapıcı geldi. Her iki omuzunda da gümüşten yapılmış, ve üzerinde birbirine çapraz olarak duran bıçak ve savaş baltası resimleri bulunan küçük nişanlar vardı. Düğmeleri de gümüş kafataslarından ibaretti. Nedense bunu da pek cesaret verici bulmuyordum.

"Ben, koruma görevliniz Pacov," dedi, bu iç karartıcı tip.

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum, bayım, gerçekten memnun oldum."

Zar zor arabadan çıkmayı başarabildim, ve o meymenetsiz bekçi köpeğimi, sonradan otelin lobisi olduğunu anladığım yere kadar takip ettim. Bu arada şunu da belirtmeliyim ki, bavullarımı kendim taşıyordum. Pek de nazik olmayan bir biçimde kimlik kartımı aldılar ve bana bir oda verdiler. Bir kat görevlisi bana yolu göstermek üzere isteksizce ayak sürüyerek önüme düştü. Gezegenlerarası düzeyde iş yapan bir satış temsilcisiydim ve teorik olarak saygı görmesi gereken bu statüm, önemli yerlere rahatlıkla girebilmemi sağlıyordu, ama yine de bu, sözü edilen statüden hoşlanmamı gerektirmiyordu. Üzerimdeki şu eşek arısı kıyafeti nedeniyle yabancı olduğum hemen anlaşılıyordu ve bunları giydiğim sürece de bir yabancı olarak kalacaktım.

Odam oldukça lükstü, yatak da epey yumuşaktı. Tabii her an çalışır durumdaki gizli mikrofon ve kameraları da unutmamak gerek. Odanın dört bir yanı bu cihazlarla dolu gibiydi. Her mobilyadaki her topuz ya da tokmak aslında bir mikrofondu ve lambalar da dönerek, o bilye gibi gözleriyle her hareketimi takip ediyorladı. Traş olmak için banyoya gittiğimde bir optik göz, çok hafifçe sırlanmış olan aynadan bana bakıyordu; ve diş fırçamın ucunda da, azı dişlerimdeki sırları ortaya çıkarmak amacıyla olacak, pusuda bekleyen bir gizli kamera daha vardı. Oldukça etkili tedbirler.

Diye düşünüyorlardı. Benimse, bunları görünce içimden gülmek geldi ve bunu yaptığımda, sadık koruma görevlimin şüphelenmemesi için gülmemi çıkarttığım homurtularla bas-

tırdım. Koca odada nereye gidersem gideyim sessizce peşimden geliyordu. Ben uyurken de yatağımın ayak ucuna kıvrılıp yatacağından emindim.

Ancak tüm bunlar yararsızdı. Nasıl aşk engel tanımazsa, Jim diGriz de tanımazdı. Size biraz ukalaca gelebilir, bunun için beni bağışlayın, ama birini gözetleme ya da dinleme konularında engin bilgi sahibiyimdir. Odada o kadar çok gizli kamera ve mikrofon vardı ki, artık bu kadarı da abartıydı. Siz olsanız bütün bu bilgileri ne yapardınız? Bilgisayar devreleri, gözleme dayalı böyle bir durum karşısında hiç bir şekilde işe yaramazdı. Bu da demekti ki, tüm bu izleme, kaydetme ve analiz etme işleriyle görevli büyük bir insan grubu vardı. Böyle bir işle görevlendirilebilecek insan adedi de belli bir sayıyı geçemezdi, çünkü gözcülerin sayısı, gözcüleri gözleyenler ve onları da gözleyenler şeklinde geometrik olarak artıyordu. Ta ki kimse gözlemekten başka bir iş yapmayana kadar. Bir sürü görevlinin merakla beni izlediklerinden emindim, ve bu da her yabancıya nasip olan bir şey değildi. Yalnızca odamın değil, geçtiğim her yerin, bindiğim her arabanın kamera ve mikrofonlarla donatılmış olduğundan emindim.

Ama bütün bir şehir de donatılmış olamazdı. Böyle bir şeye gerek de yoktu zaten. Tüm yapmam gereken gayet normal davranmak, böylece dinlenen ve gözetlenen bölgelerden kurtulana kadar hiçbir şey belli etmemekti. Ve tabii, bu fırsatı bulur bulmaz sırra kadem basmak için planlar da yapmalıydım. Bu konuda yalnızca tek bir şansım vardı. O nedenle, ya yaptığım plan ilk seferde başarıya ulaşırdı, ya da artık ölü bir sıçan olurdum.

Pacov etrafımdan hiç ayrılmıyor, yaptığım her hareketi izliyordu. Gece yatana kadar üzerimde hissettiğim o kuşku dolu bakışlarını sabah kalktığımda yine karşımda buluyordum. Benim istediğim de tam buydu zaten. Defteri ilk dürülecek olan Pacov'du, ancak o zamana kadar yalnızca varlığı bile gözcülerimi rahatlatıyor demekti. Rahatlasınlardı bakalım. Ben de rahat görünüyordum, ama değildim. Şehrin görebildiğim her noktasını iyice inceliyor, o sıçan deliğini arıyordum.

Üçüncü gün aradığımı buldum. Göz önünde bulundurduğum sayısız seçenekten biriydi, ve kısa zamanda bunun en iyi seçenek olduğunu anlamıştım. Tüm planlarımı buna göre yapmıştım, ve o gece yatağa girdiğimde yüzümde bir gülümseme vardı. Bu gülümsemenin kızılötesi kameralarla görüntülendiğinden emindim, ama bir gülümsemeden ne anlaşılabilirdi ki?

Dördüncü gün de diğerleri gibi, odaya getirilen kahvaltıyla başladı.

"İnanmayacaksın ama bugün çok açım," dedim. Bu sözlerim üzerine Pacov ters ters bana baktı. "Güzel gezegeninizin cana can katan havası ve insanlarınızın güleryüzlülüğü nedeniyle olmalı. Sanırım biraz daha yemek istiyorum."

İstediğim oldu. İkinci bir kahvaltı. Boğazımdan ne zaman bir daha yiyecek geçeceğini bilmediğim için midemi tıka basa doldurmaya karar vermiştim.

Gerisi rutin şeylerdi. Kararlaştırılan saatte otelden çıkarak bizi beklemekte olan robot-arabaya bindik. Araba programlanmış olan hedefine, yani Fazzoletto-Mouchoir sigortalarının meziyetlerini sergilediğim savaş bürosuna doğru yola koyuldu. Daha önceki denemelerde bir kaç hedef yok edilmişti, bugün de diğerleri, çok daha zor koşullar altında havaya uçurulacaktı. İyi eğleniyordum doğrusu.

Ana yolda bir müddet daha yol aldıktan sonra yan yollardan birine saparak hedefimize doğru ilerlemeye başladık. Trafik burada her zamanki gibi tenhaydı, görünürlerde de hiç yaya yoktu. Mükemmel. Sokakları, caddeleri birer birer geçerken içimde pek de yabancısı olmadığım bir heyecanın kabarmaya başladığını hissediyordum. Ya hep ya hiç, Kaypak Jim, işte başlıyoruz...

Gerçeğe yakın olduğunu umduğum bir sesle, "Hapşuuu!" dedim ve bir mendil çıkarmak üzere elimi cebime attım. Pacov şüphelenmişti. Pacov hep şüphelenirdi zaten.

"Burnuma biraz toz kaçtı, nasıl olduğunu bilirsin," dedim. "Baksana, şurada duran bizim sevgili General Trogbar değil mi?" Boştaki elimle adamı işaret ettim.

Pacov iyi bir eğitim almış olduğu için gözlerini benden yalnızca çok kısa bir an için ayırmıştı. Bu kısa an da bana yeterdi. Bir miktar bozuk parayı mendilin içine koyarak düğüm yapmıştım. Görevlilerin üzerimden ayırmadıkları bakışları arasında elde edebildiğim tek silah buydu. Her gece bir bozukluğu yatak örtüsünün altına saklayarak biriktirmiştim bu paraları. Tam Pacov gözlerini tekrar bana çevirdiği anda, elimdeki sert şeyi tüm gücümle kafasına indirdim. Hafif bir inlemeyle olduğu yere yığılıp kaldı.

Daha o düşmesini bile tamamlamadan ben arabanın önüne eğilmiş imdat frenine basıyordum. Motor sustu, frenler kilitlendi, araba inleyerek durdu ve kapılar patlamaya benzer bir sesle açıldı. Şu anda canlı bir hedef oluşturuyordum ve tam on ikide duruyordum. Dışarıya adımımı atmamla koşmaya başlamam bir oldu.

Koruma görevlime vurduğumda ve imdat frenine bastığımda, arabada onlarca kamera ve mikrofon olduğu için, bütün alarmlar birden çalışmaya başlamış olmalıydı. Düşman kuvvetler de benimle aynı anda bulundukları yerden dışarı fırlamışlardı. Ekiplerin üzerime çullanıp beni yakalamasına yalnızca saniyeler, en fazla bir dakika vardı.

Bu zaman yeterli olacak mıydı?

Kafamı önüme eğmiş olanca hızımla koşuyordum. Bir köşeden dönerek servis yolundan içeri daldım. Bu yol da, bir grup binanın arkasında uzanan başka bir yolla kesişiyordu Burada çöpleri toplamakta olan robotlar vardı, ama koştuğumu fark etmemişlerdi bile, çünkü bunlar, bu tür şeyleri yapmaktan başka hiçbir işe yaramayan M tipi robotlardı.

Bunların başında duran kişi ise ayrı bir meseleydi. O insandı ve elinde, robotları hareket ettirmek için kullandığı elektronik bir kamçı vardı. Kamçı havada şöyle bir şakladıktan sonra etrafıma dolandı ve elektrik dalgaları çıtırdayarak bana doğru akmaya başladı.

5

Bu en hafif deyimiyle şok edici etkiyi her tarafımda hissedebiliyordum. Kamçı, robotların beyin devrelerini pişirmek değil de onları harekete geçirmek amacıyla kullanıldığından voltaj düşük tutulmuştu. Etrafıma dolandığı anda kamçıyı kavradım ve hızla çektim.

Tabii bütün bunlar planım dahilindeydi. Her gün yoldan geçerken bu robotları ve onların şefini görüyordum; Cliaand rutinleri seviyordu. Kalın enseli ve gangster kılıklı robot şefi, koşmakta olan bir yabancıya müdahale etme konusunda kesinlikle güvenilirdi ve nitekim beni yanıltmadı. Kamçıyı yakalayıp çekmemle birlikte dengesi bozuldu ve hayretten ağzı açık bir şekilde sendeleyerek bana doğru gelmeye başladı. İşte o sırada, açık olan çenesinin tam üzerine sıkı bir yumruk indirdim. Ağzı kapandı.

Kafasını sallayarak bir şeyler homurdandı ve beni küçük parçalara ayırıp yemek için üzerime gelmeye başladı.

İşte bu planım dahilinde değildi. Onun hemen yere düşmesi, benim de muhafızlar gelmeden tabanları yağlayarak hızla kaçmam gerekiyordu. Yalnızca zeka düzeyi açısından değil, sağlamlık açısından da bir kayaya eşit olduğunu nereden bilebilirdim? Yana doğru bir adım attım, kollarıyla havayı kucakladı. Terlemeye başlamıştım. Zaman geçiyordu ve benim hiç zamanım yoktu. Bu insan azmanını en kısa sürede etkisiz hale getirmenin bir yolunu bulmalıydım.

Buldum da. Bu pek nazik bir yöntem değildi ama işe yaramıştı. Tam yanımdan geçerken ona bir çelme taktım ve sırtına atlayarak düşüşünü hızlandırdım. Sonra da kafasını tutup tüm gücümle kaldırıma vurdum. Artık kaldırımın kırılacağını düşünmeye başlamıştım ki, nihayet üçüncü darbeden sonra hırıltılar çıkararak bayıldı.

Uzaklarda ilk siren seslerinin duyulmaya başlamasıyla birlikte terlemem bir kat daha arttı. Olan bitenlerle hiç ilgilenmeyen robotlar çöpleri toplamaya devam ediyorlardı.

Robot şefi, mesleğine uygun olarak, küf yeşili bir üniforma giyiyordu. Ön tarafta boydan boya uzanan fermuarı açtım ve giysiyi adamın o devasa ve zor zaptedilir gövdesinden çıkarmaya başladım. Bu arada da sirenler giderek yaklaşıyordu. Artık işin sonuna geldiğim bir sırada durup pantolonunu sıyırabilmek için botlarını ayağından sökmem gerekmişti; bu pis kokulu işlemi yapmak zorunda kalmak hakkımda hiç de hayırlı olmamıştı.

Servis yolunun duvarlarında şiddetle yankılanan siren sesini ve çok yakından gelen acı fren çığlıklarını duydum. Çılgınca demenin yanlış olmayacağı bir aceleyle üniformayı, eşek arısı kıyafetimin üzerine giydim ve fermuarı kapadım. Bana doğru koşarak gelen ve gittikçe yükselen ayak seslerini duyabiliyordum. Kamçıyı elime aldım ve en yakındaki robotun küre şeklindeki ayaklarına tüm gücümle vurdum.

"Bu adamı çöp bidonuna at!" diye emrettim ve o eski efendisini kaldırırken ben de geri çekildim.

Koşarak gelen üniformalı askerlerden ilki sokağın ucunda göründüğünde, adamın ayakları da bidona henüz tıkılmıştı.

"Bir yabancı!" diye bağırdım ve kamçımı sokağın öteki ucuna doğru salladım. "Şu tarafa doğru gitti. Çok hızlıydı. Onu durduramadım."

Askerler de aynı hızla yollarına devam ettiler. Bu da çok iyi bir şeydi, çünkü yeni çıkarılmış bir çift bot ortalıkta öylece duruyordu. Onları da çöp bidonuna, sahiplerinin yanına attıktan sonra, kamçıyı yarım düzine robotun üzerinde şaklattım.

"Gidiyoruz," diye emir verdim. "Bir sonraki görev yerine." Her zaman temizledikleri bölgelerin programlarında belirtildiğini umuyordum; nitekim ümidim boş çıkmadı. Robot-kamyon önümüze düşerken, diğerleri de onu izlediler. Ben de elimde kamçıyla arkalarındaydım. Bu küçük gezintimiz, polislerle dolup askerlerle taşan bir sokakta sona erdi. Zırhlı araçlar etrafımızda cirit atıyor, şoförler sürekli küfrediyordu. Sadık robotlarım, bu curcuna karşısında sokağın başında kalakaldılar ve ben de, yüzümde donuk bir gülümseme

ile onların arkalarından çıkıp geldim. Emirleri değiştirmeye kalkışırsam mekanik adamlarımın sokağın ortasında oturma eylemine gitmelerinden korkuyordum. Biz terk edilmiş bir arabanın yanından geçerken askerler de, eski koruma görevlim Pacov'u aynı arabanın içinden çıkarmaya çalışıyorlardı. Hemen arkamı döndüm ve ensemden aşağı inen soğukluğa aldırmamaya çalıştım. Eğer beni tanıdıysa...

En baştaki robot başka bir servis yoluna girerken ben de onları takip ettim. Ta ki, bana günlerce sürmüş gibi gelen bir yürüyüşten sonra, bu nisbeten güvenli barınağa gelene kadar. Oldukça serin bir gündü ama ben aşırı terliyordum. Robotlar bidonları boşaltırken ben de kendime gelmek için duvara yaslandım. Terk etmiş olduğumuz sokağa hâlâ yeni arabalar gelirken, tepemizde de jetlerin gök gürlemesini andıran sesleri duyuluyordu. Olur şey değildi, ama beni özlemişlerdi.

Şimdi ne yapmalıydım? İyi bir soruydu. Kaçak yabancıya ait hiçbir iz bulunamayınca, birileri çok geçmeden kaçışın tanığı olan tek kişiyi hatırlayacaktı. Ve robot şefiyle tekrar konuşmak isteyeceklerdi. İşte o an başka bir yere kaçmalıydım. Ama nereye? Sahip olduğum şeyler oldukça sınırlıydı; şu anda büyük bir gayretle ve gürültüyle işlerini yapmakta olan bir kaç çöp toplama robotu; ikisi de beni hemen ele verecek olan, üst üste giyilmiş iki üniforma; ve elektronik bir kamçı. Yarattığı enerji, bir emri ya da hareketi iptal etmek için bir röleyi kapatmaya ancak yeten bu kamçı, sadece robotlar için kullanılabilirdi. Ne yapmalıydım?

Hemen arkamdan büyük bir gürültü koptu ve pas tutmuş bir demir kapı gıcırtılar içinde yukarı kalkarak açılırken, ben de yana zıpladım. Beyaz şapkalı, şişman bir adam kafasını uzattı.

"Sana bir varil daha getirdim, Slobodan," dedi ve şüpheli gözlerle bana baktı. "Sen Slobodan değilsin."

"Haklısın. Slobodan başka biri. Ve başka bir yerde. Hastanede. Fıtığını aldırıyor. Yeni bir fıtık takacaklarmış."

Fırsat ayağıma mı gelmişti? Hızlı konuşuyor, konuştuğumdan da hızlı düşünüyordum. Biraz önce geçtiğim sokak-

taki kargaşa hâlâ devam ediyor ama hiç kimse servis yoluna bakmıyordu. Elimdeki kamçıyı en yakındaki robotun vites kutusuna indirdim ve yanıma gelmesini emrettim.

"Şu adamı takip et," dedim, kırbacı da o yöne sallayarak. Beyaz şapkalı adam yeniden içeri girerken robot onu takip ediyor, ben de robotu takip ediyordum.

Bir mutfağa girdik. Büyük bir mutfaktı, belli ki bir restorana aitti. İçeride de başka hiç kimse yoktu.

"Ne zaman açıyorsunuz?" diye sordum. "Bu iş iştahımı kabartıyor da."

"Akşama ancak açarız. Hey, şu robota beni takip etmekten vazgeçmesini söyle ve çöpleri de buradan çıkar."

Aşçı, bir türlü peşini bırakmayan robotla mutfakta köşe kapmaca oynuyordu. Hoş bir ikili oluşturuyorlardı.

"Robot," dedim ve kırbacımı şaklattım. "Artık o adamı takip etme. Sadece güçlü ve amansız ellerini uzat ve onu kollarından sıkıca yakala; hiçbir yere kımıldayamasın."

Robotun elektronik refleksleri aşçınınkinden daha hızlıydı. Çelik elleri kilitlendi. Aşçı tam bu durumdan şikayet etmek üzere ağzını açmıştı ki, şapkasını ağzına tıktım. Öfkeyle şapkayı gevelerken bir yandan da boğazının derinliklerinden gelen boğuk hırıltılar çıkarıyordu. Onu şık bir havlu takımıyla sandalyeye bağlayıp bu arada ağzındaki tıkacı da sağlama aldığımda, hırıltılar devam etti. Başka hiç kimse gelmemişti ve şansım hâlâ yaver gidiyordu.

"Dışarı," diye robota emrettikten sonra, kırbacı da dayanıklı bir metalden yapılmış olan sırtında şaklattım. Diğerleri hâlâ çalışıyordu ve onlar büyük bir itaatkarlıkla emirlerimi yerine getirirken, ben de eli kırbaçlı, zalim bir köle sahibi gibi, sağa sola vurarak mutlu oluyordum.

"Dönün. Bu sabah geldiğiniz yere geri. Haydi, hemen."

İyi eğitilmiş bir askeri birlik gibi geri dönüp yola koyuldular. Şükürler olsun ki, biraz önce geçtiğimiz caddenin ters yönüne doğru gidiyorlardı. Hemen mutfağa geri döndüm ve kapıyı kilitledim. Şimdilik güvendeydim. Takipleri sonunda er veya geç çöpçülerimi bulacaklar, ama konvoyu ne zaman

terk ettiğim konusunda bir fikir sahibi olamayacaklardı. Her şey yolunda gidiyordu.

Tutsak aşçı, bağlı olduğu sandalyeyi devirmeyi başarmış, solucan gibi kıvrılarak kapıya doğru sürünmeye çalışıyordu.

"Seni yaramaz," dedim ve raftaki en büyük satırı kaptım. Hemen durup gözlerini devirerek bana baktı. Satırı ve kamçıyı kolaylıkla erişebileceğim ve gözümün önünde olacakları bir yere koydum. Şimdi, bir süre için de olsa, rahat nefes alabilir ve plan yapabilirdim. Şu ana kadar hep telaş içinde ve fazla düşünmeden hareket etmiştim. Birden uzaklardan keskin bir zil sesi geldi, kapıya da vuruluyordu. Şöyle bir iç çekip satırı tekrar elime aldım. Acele ve düşünmeden hareket etmek, bu operasyonun değişmez bir ilkesi olmuştu.

"Nedir bu?" diye aşçıya sordum. Ağzındaki şapkayı şimdilik çıkarmıştım.

"Ön kapıda birileri var," dedi kısık bir sesle. Tam kafasının üzerinde her an indirecekmiş gibi tuttuğum satırdan gözlerini ayırmıyordu. Tıkacı tekrar yerine koydum ve sessizce odanın öteki tarafındaki kapıya doğru gittim. Yalnızca etrafa gizlice bir göz atmama yetecek kadar açtığım kapıdan dışarıya baktım.

Yemek salonunun diğer ucu karanlık ve boştu. Kapıya indirilen yumruklar ve zil sesi o yönden geliyordu. Bu canhıraş çağrılara kimse cevap vermek zahmetine katlanmadığı için, şimdilik burada aşçı ile yalnız olduğumuza gönül rahatlığıyla kanaat getirdim. Artık neler olup bittiğine bir bakmalıydı. Satırı elimde hazır biçimde tutarak ön kapıya gittim, sürgüyü çektim ve hışımla kapıyı açtım.

"Ne istiyorsun?" diye sordum. Konuşmama, aşçının o ilkel gramerini ve bozuk aksanını vermeye çalışıyordum.

"Buzdolabı servisi. Arayıp bir sorun olduğunu bildirmiştiniz. Ne tür bir sorun bu?"

"Büyük bir sorun!" Kalbim beklenmedik bir sevinçle çarpmaya başlamıştı. "Bulabildiğin en büyük takım çantasını al ve içeri gel."

Orta boy bir takım çantasıyla içeri girdi. Kapıyı kapadım,

ve yanlamasına tuttuğum satırın geniş kısmıyla kafasının arkasına sıkı bir darbe indirdim. Güzelce yere yığıldı. İnsanın içini karartan koyu yeşil bir üniforması vardı ve bu, eşek arısı, aşçı ve çöpçü kıyafetlerimin yanında iyi bir seçenek oluşturacaktı. Giysilerini hemen çıkardım ve adamı da, sessizce dertleşsinler diye, aşçının hemen yanındaki başka bir sandalyeye bağladım. İlk defa olarak peşimdekilerden bir adım öndeydim. Şansım yardım ederse, tutsaklarım bulunup kaçışımla ilgileri ortaya çıkarılmadan önce bir kaç saat zamanım olabilirdi. Yeşil üniformayı giydim, kendime çok sayıda sandviç hazırladım, alet çantasını aldım ve üniformanın başlığını tutsaklara hatıra bırakarak ön kapıdan dışarı çıktım.

Elinde başka bir alet çantasıyla dışarıda bekleyen büyük bir binek-robot kendi kendine hafif homurtular çıkarıyordu. Artık benim göğsümü süsleyen ve servis şirketinin simgesi olan işaret, onun metal gövdesine de çizilmişti.

"Rahat bir yolculuk için hazırım," dedim. "Al şunu." Alet çantasını almak üzere uzanan robottan parmaklarımı son anda kurtarabildim.

Şehir içinde yaptığım kısa gezintiler sırasında bu binek-robotlardan epey görmüştüm ama daha önce onlara hiç yaklaşmamıştım. Sırtlarında operatörün oturması için eyere benzer bir şey vardı ama oraya nasıl oturulacağı konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu. Acaba üzerine çıkabilmem için alet eğiliyor muydu, yoksa bir merdiven mi indiriyordu, yoksa nasıl oluyordu? Sokaktan arabalar ve başka robotlar geçerken bir grup asker de hızla bize yaklaşıyordu. Tekrar terlemeye başladığımı hissettim.

"Gitmek istiyorum. Hemen."

Hiçbir şey olmadı. Askerlerin bana daha da yaklaşmasından başka. Robot, bir heykel gibi kayıtsız, öylece duruyordu. Bunun hiçbir yararı yoktu. Usul böyle miydi bilemiyorum, ama nihayet bir şeyler yapmak zorundaydım; bu nedenle bir ayağımı, aletin kalça kısmında bulunan oyuğa koydum ve omuzunun hemen yanı başındaki bir ışığa tutunarak kendimi yukarı çekmek suretiyle robota tırmanmayı başardım. Mo-

torlar bir homurtuyla çalıştı ve robot, üzerine binen ağırlığıma uyum sağlayarak dengesini bulabilmek için şöyle bir ileri-geri sallandı. Tam askerler hızla bulunduğumuz yere geldikleri sırada, ben de eyere yerleştim. Hiçbir şekilde dikkatlerini çekmemiştim.

Oturduğum yer oldukça rahattı. Kafam yerden en az üç metre yukarıda olduğu için manzara epey güzeldi ve bundan sonra ne yapacağım konusunda da en ufak bir fikrim bile yoktu. Yine de bu civardan uzaklaşmak iyi bir başlangıç olabilirdi. Robotun tam kafasının üstüne bir kontrol paneli yerleştirilmişti, üzerinde YÜRÜ yazan düğmeye bastım. Bu komutumla harekete geçen dişlilerin yarattığı sarsıcı titreşimler arasında robot yerinde saymaya başladı. İyi bir başlangıç. Kısa bir aramadan sonra üzerinde İLERİ yazan düğmeyi buldum. Öne doğru şöyle bir yalpaladıktan sonra robot yürümeye başladı. Sonunda polisleri ve bütün o heyecanı arkamda bırakmıştım.

Bir plan yapmak gerekiyordu. Binek hayvanını andıran bu mekanik aletin üzerinde şehrin merkezine doğru ilerlerken, bir yandan da durumumu gözden geçiriyordum. Bütün bir dünyaya karşı tek bir adam. Bu oldukça şairane ve belki biraz da tedirgin ediciydi, ama şunu da unutmamak gerekirdi ki onların aksine ben, daha önce benzer durumlarla karşılaşmıştım. Bütün bu güvenlik önlemleri, Cliaand'da çok az sayıda yabancı olduğu, ve bunların da, birbirlerinden çok uzak yerlerde, sürekli gözetim altında tutuldukları anlamına geliyordu. Belki de daha önce asla bir yabancının izini kaybetmemişlerdi. Bu nedenle de çok kızgın olduklarından emindim. Kelleler kopacaktı. Güzel. Benim kellem bunlardan biri olmadığı sürece tabii. Aslında bir bakıma avantaj bendeydi. Sahte kimliğim dışında benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorlardı. Eğer şu iç bunaltıcı kültürlerinin derinliklerine dalıp izimi kaybettirebilirsem beni bulmaları iyice imkânsızlaşacaktı. Yüzeye çıkmadığım sürece tabii. Gerçek adımlarımı sonra atacaktım. Şu anda ilk yapmam gereken, bir süre için ortadan kaybolmak ve geleceğe yönelik planlar hazırlamaktı.

Şehrin çıkışlarından birine doğru ilerliyordum ve gitmeye yeltenen herkesi aramak ve incelemekle görevli üniformalıların sayısı olağanüstüydü. Üzerinde SOL yazan düğmeye basmam, bineğimin başka bir caddeye sapmasına ve benim de bu tehlikeden kurtulmama yetti. Şehirden ayrılmak istediğim zaman, ayrılacaktım. Ama henüz bunun zamanı gelmemişti.

Vakit akşam üzerini bulduğunda şehrin planıyla ilgili geniş bir bilgi sahibi olmuştum, ama kalçalarım da nasır tutmuştu. Robotun yavaşlamasından, bir prize takılarak şarj edilmesi gerektiği anlaşılıyordu. Benim de alet çantasındaki sandviçlerle midemi şarj etmem lazımdı. Ayrıca ikimiz de dinlenmeliydik. Büyük bir ihtimalle hapsettiğim adamlar bulunmuş ve yeni bir alarm verilmişti. Nisbeten boş olan yan yolları kullanarak, robotu daha önceden gözüme ilişmiş olan sanayi bölgesine yöneltttim ve orada saklanabileceğim bir yer aramaya koyuldum. Terk edilmiş oldukları her hallerinden anlaşılan birkaç fabrika ya da depo görmüştüm; bunlar arasında işime yarayabilecek bir yer bulabileceğimi umuyordum.

Buldum da. Pencerelerinde örümcek ağları olan, ön kapı menteşeleri pas tutmuş, izbe bir yerdi. Görünürlerde hiçkimse yoktu; kilidi karanlıkta tırnağımla bile rahatça açtım. Kapı gıcırdayarak aralandı, ortalıkta kimse görünmüyordu. İçeri girmemizle birlikte arkamızdaki kapının sürgüsü kendiliğinden kapandı. Güvenlik. Bu terk edilmiş ve tozlu yerin büyük bir bölümü boştu. Bir köşede çok büyük ve çok eski bir makina, tıpkı o yok olup gitmiş ilkel kültürlere özgü putlar gibi, sade ama gizemli bir şekilde öylece duruyordu. Ayaklarının dibindeki karton kutular da kendisine adanan kurbanlar gibiydi. Mükemmel. Yemek yiyip biraz dinlendikten sonra binada ufak bir araştırma yaptım. Bu araştırma sonucunda bulduğum küçük ve penceresiz bir odaya, alet çantasından aldığım bir el feneri ile bir kalem getirdim; bir de kurbanlık kutulardan birini. Sonraki adımı atmanın zamanı gelmişti.

Elimde kalem, önümde de ışığın aydınlattığı karton levha, yüksek sesle konuşmaya başladım.

"Şimdi şunu dinle. Hafızan silinmek üzere. Sayım ondan başlayacak. Geriye doğru saydıkça yorulmaya başlayacağım ve sıfıra geldiğimde uyumuş olacağım. Her şeyi yeniden hatırlamak için anahtar kelime... xanadu!"

"On," diye saymaya başladım. Kendimi gayet iyi hissediyordum. "Dokuz," dedim ve esnedim. Beşe geldiğimde göz kapaklarım düşmeye başlamıştı; sıfırı ise hatırlamıyorum bile.

6

Uyandığımda parmaklarım kaskatı kesilmişti; kollarım mengeneyle sıkılmış gibi ağrıyor, gözlerim de alev alev yanıyordu. Ve elimde tuttuğum büyük karton levhanın üzerinde de karmaşık bir elektronik aletin devre şeması vardı. Bilinçaltımız, bilincimizin bilemediği şeyleri saklamak için harika bir yerdir. Şemayı çizmekle kalmamış, birden bire, bunun nasıl kullanılacağını bildiğimi de hatırlamıştım. Plan hayranlık uyandıracak derecede basitti ve bunu akıl eden kişiyi kıskanmaktan kendimi alamadım. Hepsini de çalmak zorunda kalacağım bu elektronik devreleri ve aletleri bir araya getirebilmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. Derin bir nefes alıp tutulmuş olan adalelerimi açmak için gerindim. Yorucu bir gün olmuştu ve hipnotik trans sırasında alman uykunun da uykuya benzer bir yanı yoktu. Ertesi gün her şeyin biraz farklı olacağını düşünüyordum, beni arama faaliyetlerinin hızı kesilmiş olmalıydı.

Ertesi gün ve daha ertesi gün hep çalışmakla geçti. Yeraltına girmiş bir paslanmaz çelik sıçandım ve açmam gereken pek çok delik vardı. Şehirde benimle ilgili faaliyetler devam ediyordu; ve benim sıcak, bir o kadar da güvenli sığınağıma yaklaşamamalarına rağmen, aramaların kesintisiz sürdüğünden emindim. Ben de bu arada lehimler, teller ve devreler yardımıyla elektronik aygıtımı yapmaya devam ediyordum. Bunun için gerekli malzemelerin yanı sıra yiyecek ve diğer

lüks tüketim maddelerini çalmak benim için tereyağından kıl çekmek kadar kolay olmuştu. Hayatın vazgeçilmez bir parçası olarak gördüğüm bu tür küçük hırsızlıklara karşı hiçbir önlem alınmamış olduğuna bakılırsa Cliaand'da suç oranı çok düşüktü. Burada ya suçluların tamamı yok edilmişti, ya da gezegeni onlar yönetiyordu ki, bu ikincisi daha güçlü bir olasılıktı. Bir süredir devam ettirdiğim münzevi hayat yakında sona erecekti; bu pasif rolü terk edecek, buraya gönderilmemin esas amacı olan casusluk görevine başlayacaktım.

Şehirden ayrılmak düşündüğümden de kolay olmuştu. Kontrol noktasında amaçsızca dolaşıyormuş gibi görünürken, bir yandan da gözlem konusundaki maharetlerimi sergilemiş, ve böylece, arama faaliyetlerine dahil edilmiş olduğunu anladığım ordunun, oldukça basit ve askeri yöntemlere başvurduğunu görmüştüm. Karşılıklı selamlar ve emirler veriliyor, uzun incelemeleri takiben kâğıtlara plastik damga vuruluyor ve hızlı bir aramadan sonra kontrol bitiyordu. Sıra bana geldiğinde de her şeyin bu kadar kolay olacağını umuyordum. Operasyona daha askeri bir hava verebilmek amacıyla, karanlık basmadan az önce, robotumu yolun ortasına dikerek durdurduğum bir askeri kamyonu gasp ettim. Kamyonun sarsılarak durmasıyla şoför kafasını dışarı çıkardı ve birbiri ardına küfürler savurmaya başladı. Akıcı bir üslupla bir araya getirdiği bu kelimelerden pek çoğunu daha önce hiç duymamıştım ve bunları, gelecekte kullanmak üzere beynimin bir köşesine kaydettim. Görünüşe göre yalnızdı ve bu da benim için bulunmaz bir nimetti.

"Ben de senin," diye küfürleri iade ettim. "Sivillerle böyle konuşulmaz. Bu acil bir durum."

"Hangi acil durum?" dedi kuşkuyla.

"İşte bu acil durum," dedim hararetle.

Elimdeki iğneyi aniden boynuna batırmamla birlikte şoför kendinden geçti. Soymuş olduğum yerler arasında bir de ecza deposu bulunuyordu. Adamı yana iterek kamyona bindim, askeri şapkasını kafama geçirdim ve robotuma kamyonun arkasına binmesi emrini verdikten sonra malzemelerimi sakla-

dığım depoya doğru yola koyuldum. Buradan gerekli olan her şeyi alarak bunları, kamyonun arkasındaki yiyecek konservelerinin, her biri üçer nüsha halindeki resmi formların, kutularca ayakkabı boyasının ve bunlara benzer daha pek çok önemli askeri malzemenin arasına güzelce yerleştirdim. Askerin kırmızı üniformasını giydim; o da benim yeşil üniformam içinde mışıl mışıl uyuyordu. Sonra, misafirperverlikten nasibini almamış bu gezegendeki tek dostum olan robotuma veda ettim. Bana hiçbir karşılık vermedi, ama bunun beni incittiğini pek söyleyemeyeceğim. Oradan ayrıldım.

Kâğıtlarım askerlere has bir sessizlik içinde incelendi, kabul edildi ve onaylandı. Artık özgürdüm. Gecenin karanlığına ve planımın ikinci safhasına doğru hızla yola koyuldum. Tabii fiziksel olarak bu süreç, telaşla oraya buraya koşuşturmamı, izimi kaybettirebilmek amacıyla bir sürü değişik aracı gasp etmemi ve bir sınır işaretine gelene kadar çölde uzun bir yolu aşmamı gerektirmişti. Sözünü ettiğim işaret, bir kum denizinin ortasında tek başına duran büyük ve biçimsiz bir taş kütlesiydi. Tıpkı bir saksıya benziyordu ve Cliaand dilindeki adı *lonac* idi. Saksı anlamına gelen bu kelime insana, bu gezegendekilerin hayalgücünün genişliği ile ilgili bir fikir vermeye yetiyordu. Burada, bir kamuflaj ağıyla sarmış olduğum çalıntı arabamla, sonuçlar beni tatmin edene kadar sebatla çalıştım ve bu tam yedi günümü aldı. Bu süre içinde kendi küçük ellerimle, ve kazı işlerinde kullandığım bir robotun yardımıyla, Saksı kayasına en fazla yüz metre mesafede her türlü ihtiyaca cevap verebilecek nitelikte bir yeraltı sığınağı yaptım. Bu, planımın üçüncü aşamasına geçebilmek için yapmam gereken en son hazırlıktı. O gece bu aşamayı başlattım. Küçük ve el yapımı radyo vericimde gerekli tüm ayarlamaları tamamlamış, antenini havaya dikmiş, harekete geçmeye hazır bir şekilde bekliyordum. Vakit tam gece yarısı olduğunda vericiyi çalıştırdım ve sinyal dalgaları, belirlenen nokta yönünde, dar ve doğrusal bir yoldan yayılmaya başladı. Tam olarak otuz saniye çalıştırdıktan sonra vericiyi kapattım.

İşte bu kadardı. Ok yaydan çıkmıştı ve sonraki hamle artık

Onlar'a kalmıştı. Onlar demekle, planın bu safhasıyla ilgili hazırlıkları yapmış olan Özel Birim'e bağlı müfrezeyi kastediyordum. Aslında söz konusu hazırlıkların yapıldığını da sadece umuyordum. Bir sonraki geceye kadar bu konudan kesinlikle emin olamayacaktım. Eğer planım işe yaradıysa –ki bu "eğer" yüzünden radyo vericisini arabanın arkasına koyarken bir yandan da endişeyle dudaklarımı ısırıyordum– sinyalimi onlar, ama yalnızca onlar almıştı. Dar bir banttan gönderilen ve doğrudan hedefe yöneltilen bu dalgaların fark edilmesi imkânsızdı. Cliaandlıların ruhu bile duymadan büyük güçler harekete geçmiş olacaklardı. Gelişmiş bilgisayarlarla hesaplamalar yapılacak, devasa füzeler ateşlenecekti. Bir göktaşı ile ona eşlik eden bir sürü enkaz uzayda harekete geçmişti. Cliaand radarlarına yakalanmadan buraya doğru, çölün ortasında yapayalnız duran bu Saksı kayasına doğru yol alıyorlardı. Önümde bekleyerek geçirmem gereken bir gün ve bir gece daha vardı.

Hiçbir şey yapmadan verimsiz bir şekilde beklemenin beni ne kadar sıktığını göz önünde bulundurarak kendime küçük bir parti hazırladım. İyi yemekler, daha doğrusu askerler için hazırlanmış şeylerin arasında bulabildiğim ölçüde iyi yemekler, ve daha fazla çeşit arasından seçme şansına sahip olduğum için yiyeceklere nazaran biraz daha iyi içkiler vardı. Yemekte şarap, daha sonra ise alkol oranı daha yüksek şeyler içtim. Partinin sonunda ise cila niyetine bir puro yaktım, ve cep videosunu açarak, askerlerden birinden takas yoluyla aldığım birkaç muzır filmi izlemeye koyuldum. Askerler için yavan sayılabilecek bu filmler benim gibi bir çöl göçebesi için oldukça çekiciydi. Uykunun o yumuşak ve müşfik örtüsü her yerimi sardı, gecenin karanlığı yerini günışığına terk etti ve sonra sıra tekrar geceye geldi. Karanlık çöker çökmez askeri dürbünümü elime alarak dışarı çıktım ve gökyüzünü gözetlemeye başladım. Hiçbir şey yoktu. Daha saatlerce de olmazdı zaten, ama sabırsızlıktan yerimde duramıyordum. Bütün bu plan bana tamamiyle saçma gelmeye başlamıştı. Uygarlıktan yüzlerce ışık yılı uzaktaki bir gezegende kendimi yapayalnız

ve kapana kısılmış hissediyordum. Bu, oldukça iç karartıcı bir duyguydu. Cebimdeki içki şişesinden bir yudum aldım.

Eğer her şey yolundaysa, dev bir kaya kütlesinin büyük çarpışma için doğruca Cliaand'ın üzerine geliyor olması gerekiyordu. Savunma radarları bu kütleyi fark etse bile bunun sıradan bir göktaşı olduğu sanılacaktı. Çok küçük bir ihtimalle de olsa, göründüğü gibi basit bir şey olmadığından şüphelenerek cismi izlemeye karar verseler bile, atmosfere girdikten sonra yanmaya başlaması şüphelerini tamamiyle yok edecekti. Hızı ve ısısı da üzerinde canlı bulunması ihtimalini ortadan kaldırıyordu. Ayrıca etrafındaki parçalar radar sinyallerini aynen geri yansıttıkları için cismi izlemek de biraz zor olsa gerekti. Meteor atmosfere girdikten sonra yanmaya başlayacak ve çöle çarparak civardaki tüm canlıları yok etmeye yetecek bir etki yaratacaktı. Olan bitenin farkına varılsa bile artık iş işten geçmiş olacak, yetkililer bir şey yapmaya vakit bulamadan meteor görevinin önemli bir bölümünü tamamlayacaktı. Yani umarım öyle olacaktı. Tüm bunlar teorik olarak kulağa hoş geliyordu, ama pratikte her şey akıl almaz bir saçmalık gibiydi.

Gece yarısına az bir vakit kala gökyüzünde yeni bir yıldız parıldamaya başladı. Derin bir nefes aldıktan sonra elimdeki içki şişesini bir kenara bıraktım. Tıpkı bir yolcu gemisi gibi tam zamanında gelmişti. Cisim giderek daha da parlıyor, parlıyor ve hâlâ parlıyordu. Tam üzerime doğru geldiğini görüyordum. Bilgisayarların ve astronomların işlerinde iyi olduklarını biliyordum, ama bu kadar iyi olduklarını da bilmiyordum. Cisim tam tepeme mi konacaktı ne?

Pek öyle olmadı. Giderek artan bir hızla yana doğru kayan kütle, cehennem kazanlarının kaynamasını andırır uğultular çıkarıyordu. Bu büyük alev topu Saksı'nın arkasında gözden kaybolurken, kendimi arabaya atıp hemen motoru çalıştırdım, çünkü az sonra Saksı'yı alevler içinde bırakacak ve tüm geceyi aydınlatacak bir patlamanın geleceğini biliyordum. Harekete geçtim.

Arabamın farları, enkaz parçalarının çevrelediği bir nokta-

dan gökyüzüne doğru bir toz ve duman bulutunun yükselmekte olduğunu keşfettiler. Bu bulutun altında da, ısının etkisiyle neredeyse camlaşmış olan kayadan kalan sıcak bir yığın bulunuyordu. Tam isabet! Arabayı en yakındaki kum tepesinin arkasına çekerek radyo vericisinin düğmesine bastım. İlkiyle karşılaştırılamayacak kadar küçük bir patlama daha oldu ve kaya parçaları kafamın üzerinde uçuşmaya başladı. Meteora bir daha baktığımda tam ortadan ikiye ayrılmış olduğunu ve içindekileri koruyan pelteleşmiş sıvının da toprağa aktığını gördüm.

Aynı anda, yaklaşmakta olan jetlerin giderek artan gürlemelerini duydum ve farları söndürdüm. Yıldızlı gökyüzünde karanlık üçgenler oluşturarak tam tepemin üzerinden büyük bir gürültüyle geçip gittiler ve bir süre sonra ani bir manevrayla geri döndüler. O an, Cliaandlıların şüpheciliklerini bir kere daha takdir etmekle kalmayıp radarlarına, bilgisayarlarına ve organizasyon yeteneklerine de derin bir saygı duydum. Düşündüğümden daha az zamanım olacaktı. Hâlâ çıtırdamakta olan taş parçalarının sıcaklığına aldırmamaya çalışarak kendimi çukura attım. Yassı kutular içine yerleştirilmiş olan malzemeler sapasağlamdı ve yıldızlar, bunları sürükleyerek götürüp arabaya yüklememe yetecek kadar ortalığı aydınlatıyordu. Radarlar yardımıyla yapılan nirengi hesabı sayesinde bölgeyi bulabilen jetler havada daireler çiziyor, hedef noktayı daha kesin olarak saptamaya çalışıyorlardı. Karanlıkta o hızla fazla bir şey görebilmeleri pek mümkün değildi, ama daha yavaş gemiler de bölgeye doğru gelmekteydi kuşkusuz. Hem de taş üstünde taş bırakmayacak silahlarla donatılmış olarak. Bunu düşününce biraz daha hızlı hareket etmeye çalıştım. Zaten ufukta çırpınan devasa pervaneleri gözümün önünde canlandırmaya başlamıştım bile. Nefes nefese kalmış bir şekilde son kutuyu da arabaya taşıdım ve sığınağıma doğru koşmaya başlamadan önce jetler benden uzaklaşana kadar bir süre bekledim. Önüme çıkan büyük engellerin etrafından dolaşıp küçüklerin üzerinden atlayarak olanca hızımla uzaklaşıyordum. Jetler bana doğru yöneldiğinde durdum ve soğukkanlılığımı

korumaya çalışarak geçmelerini bekledim. Bir sonraki hamlemi de girişe doğru yaptım. Kutulardan ilkini yerdeki çukura bıraktığımda motorların sesini duyabiliyordum. Uzaklarda titreyerek bana doğru yaklaşan güçlü bir ışık görülüyordu. Gittikçe kapana kısıldığımı hissediyordum. Nereye veya nasıl düştüklerine aldırmadan kutuları birbiri ardına fırlatmaya başladım. Jetlerin dev gibi kanatları tepemin üzerinde çırpınmaya başladığında ve Saksı'nın dibinden cızırtılar çıkararak etrafa yayılan kör edici ışık her yanı kapladığında, kendimi kutuların peşisıra çukura attım ve hepsini düzgünce istiflemeye başladım.

Işık uzaklaşınca, gökkuşağını andıran bu renk cümbüşünün ortasında elimi kontağa atarak arabayı çalıştırdım. Gaza basmamla birlikte araba şöyle bir sarsılarak harekete geçti. Ancak bu arada ışık tekrar bana doğru geliyordu; kendimi hemen yana atarak kımıldamadan öylece yattım.

Ben uzunca bir süre hareketsiz bir biçimde nefesimi tutmuş beklerken ışık her yanımda geziniyor, hatta sıkıca yumduğum göz kapaklarımdan bile içeri sızıyordu. Bana orada sanki iki-üç yıl beklemişim gibi geliyordu ama bu süre gerçekte bir saniye bile değildi. Merdiven yerinde duruyordu; oraya buraya gelişigüzel fırlattığım kutuların oluşturduğu yığının üzerine dikkatlice basarak aşağıya indim. Burnuyla etrafı eşeleyerek karanlıkta yolunu bulmaya çalışan bir köstebek gibi kutuları ite ite önümdeki giriş kapısına doğru ilerliyordum. Jetlerin çıkarmakta olduğu o muazzam gürültüye az sonra birbiri ardına ateşlenen silahların ve patlayan bombaların sesleri de karıştı.

"Mükemmel," dedim içimden. Nefes nefese kalmış bir halde sonuncu kutuyu da fırlatıp attım. "Silahlar kullanılmak içindir ve onlar da kullanıyorlar işte." Peşime düşen bu asker sürüsünün tetiği çekmekten hoşlanan tiplerden oluşacağından emindim ve bu tahminimde haklı çıkmaktan dolayı çok büyük bir mutluluk duyuyorum. Öncekilere oranla daha güçlü bir patlama sesi arabamın param parça olduğunun habercisiydi. Bundan daha iyisi olamazdı. Girişin yanındaki

radyo vericisini el yordamıyla buldum, ve indiğimden çok daha neşeli bir şekilde merdivenden yukarı çıkarken vericiyi de yanıma aldım.

Merdivenin üzerinde ayakta durmuş, ellerimi de yere, çukurun çeperine koymuştum. Gösteri için en uygun yere yerleşmiştim. Gökyüzünde jetlerin uğultusu ve pervanelerin çırpınışları birbirine karışıyordu. Kurşunlar vızıldıyor, bombalar patlıyordu. Arabam alevler içinde yanıyor, havada uçuşan kurşun ve bombalardan nasibini her alışında, öfkeyle tekrar tekrar parlıyordu. Bu bomba sağanağı yavaşlamaya yüz tuttuğunda elimdeki radyo vericisinin ilk düğmesine basarak ortalığı tekrar hareketlendirdim.

Memnuniyet verici bir ses patlamasıyla birlikte otomatik silahlar ateş etmeye başladılar; arada bir de roketler havalanıyordu. Patlamalar şiddetini giderek artırıyor, böylece gösteri daha da etkileyici bir hal alıyordu. Jetler uzaklaşarak bir noktada toplandılar, ve sonra daha büyük bir öfke ve şiddetle tekrar saldırıya geçtiler. Saksı'nın tepesi ve yer, patlamaların etkisiyle delik deşik olmuştu. Kullanmakta olduğum silahları Cliaand'a ait depolardan çalmıştım ve bir tarafın kendi kendine ateş ettiğini görmek oldukça eğlenceliydi. En fazla otuz metre ötemde bir bombanın patlamasıyla havalanan kumlar tepemden aşağı yağmaya başladı. Gösterinin bu bölümü sona ermişti, artık final sahnesine gelmiştik.

Sırtüstü çukurun dibine düştüğümde kum sağanağı devam ediyordu. Büyük bir aceleyle merdiveni girişe doğru sürükledim, daha sonra kabloları hızlıca çekerek hemen kendimi içeri attım. Önceden kazarak çıkarmış olduğum büyük bir miktar toprağı girişin hemen ağzına yığmış, içeri dökülmesini önlemek için de önüne levhalar koymuştum. Kabloları çekmekle işte bu levhaları devre dışı bırakmıştım. Toprak yığını büyük bir hızla çukura boşalmaya başlarken kapıyı iterek kapattım. Karanlıkta öylece durarak, toprağın çukuru tamamiyle doldurmasına yetecek zamanı tanımak amacıyla yavaşça ona kadar saydım. Sonra da ikinci düğmeye bastım.

Hiçbir şey olmadı.

Ve bu da operasyonun önemli bir parçasıydı. Birbiri ardına patlamaya devam eden bombaların yarattığı titreşimle zaten her yan sarsılıyor, yer gök inliyordu. Bir patlama daha olmuş olmamış fark edilmezdi bile. İkinci düğmenin görevi, faaliyetlerimden arkada bıraktığım tüm izleri yok etmek, aynı zamanda da sıçan deliğimi kapatmak üzere gömdüğüm bir kütleyi patlatmaktı. Aksi takdirde beni kolaylıkla bulup enseleyebilirlerdi.

Hafızamın birden berraklaşmasıyla birlikte aptallığıma lanetler yağdırmaya başladım. Tabii planlarımı yaparken bu olasılığı da göz önünde bulundurmuştum. Küçük vericimden yayılan radyo dalgaları toprak yığınının ötesine geçemezdi, bunu biliyordum. Girişte bıraktığım el lambasını alarak yaktım ve duvardan çıkmakta olan bir kablonun çıplak ucunu gördüm. Telaş içinde olursam karıştırmayayım diye üzerinde 2 yazılı bir etiket bile iliştirmiştim kabloya.

Nitekim telaş içindeydim. Patlamalar giderek azalmaya başlamıştı. Muhtemelen Saksı'nın tepesindeki mekanik düşman yok edilmişti, ve eğer ikinci düğmenin yaratacağı patlama bir an önce gerçekleşmezse, durum en hafif deyimiyle şüphe uyandırıcı olacaktı. Çukurun ağzına kadar uzanmakta olan kablonun açık olan ucunu sararak antenin etrafına doladım ve düğmeye tekrar bastım. Hiçbir ses yoktu.

Az sonra tam tepemin üzerinde büyük bir gürültü koptu. Kemiklerime kadar sarsılıyor, dişlerimin birbirine çarpmasına engel olamıyordum. Betondan yapılmış olan mağaram davul gibi inliyor, duvarlardan dökülen tozlar ve kırıntılar nedeniyle göz gözü görmüyordu. Artık güvendeydim.

Çatı kirişlerinde gezinen bir hamamböceği kadar rahattım. Işığı yaktım ve önümdeki bir kaç haftayı geçirecek olduğum sığınağıma gururla baktım. Zarar görmemesi için sağlam bir mahfaza ile korunan bir güç kaynağı, yiyecek, su, havalandırma, bir insanın ihtiyaç duyabileceği her şey mevcuttu. Ayrıca göktaşının içinde bana ulaşan sağlam devreler ve cihazlar da vardı. Burada çalışarak kendi aletlerimi kendim yapacak, böylece onlar üzerimdeki çölü karış karış arayıp beni

bulmaya çalışırlarken, ben güvenli sığınağımda dünyaya meydan okumaya hazırlanacaktım. Burunlarının ucuna daha yakından bakmayı asla akıl edemezlerdi, asla! Gülümsedim ve küçük bir kutlama yapmak için bir şişe içki aramaya koyuldum.

7

Artık ne bir hırsız, ne de yeraltında saklanmak zorunda kalan bir kanun kaçağıydım. Onüçüncü gün kapı olarak kullandığım bloku kaldırarak beni tekrar yeryüzüne çıkaracak yolu kazmaya başladım. Bu basit işi de tamamladıktan sonra kaçaklık günlerimi arkada bırakıp Cliaand toplumunun saflarına katıldım. Bu pek de konuksever olmayan toplum hakkında merak ettiğimden de fazlasını öğrenene kadar değişik kimliklere bürünüp değişik üniformalar giyerek oynadığım roller geniş bir yelpaze oluşturuyordu. Ancak bu süre içinde orduya yalnızca ucundan kıyısından bulaşmıştım, çünkü tüm gücümü topladıktan sonra orduya karşı yapacağım nihai saldırı için enerji depolamak istiyordum.

Bu nedenle, Glupost askeri üssünün hemen yanıbaşında orta büyüklükte bir şehir olan Dosadan-Glup'a bir SST uçuşu yaptım. Anlayabildiğim kadarıyla Glupost aynı zamanda en önemli uzay gemisi merkeziydi ve gezegenlerarası yolculukların yapıldığı ana nokta burasıydı. Bu nedenle, bilet rezervasyon gişesindeki memurun yanında aylaklık ederken gözucuyla kimin hangi koltuğa oturduğuna bakmam ve çok çekici birinin yanındaki koltuğu istemem pek tesadüf sayılmazdı.

Ancak hemen belirtmeliyim ki bu kişi yalnızca bana çekici geliyordu. Yoksa yanımdaki pilot-binbaşının, başka hiçbir standarda göre hiçbir şekilde çekici bulunma şansı yoktu. Çenesinin alt kısmı öylesine büyüktü ki istenmeyen yerlere doğru sarkıyor, adeta onu durdurmak için çenesinin tam tepesine yerleşmiş bir gamze de yüzünü iyice iğrençleştiriyordu. Maymunlarınkini andıran kalın kaşlarının altında şüpheyle bakan

koyu renk gözleri güçlükle seçilebiliyor, bir mağara ağzı genişliğindeki burun delikleri, kıllarla kaplı iki metro tüneline benziyordu. Ama bunların benim için zerre kadar önemi yoktu. Uzay Filosu'na ait siyah üniformadan, etkin bir görevde bulunduğunu gösteren nişanlardan ve kıdemli pilot olduğuna delalet eden kanat ve roket şeklindeki işaretlerden başka hiçbir şeyi gözüm görmüyordu. Tam aradığım adamdı.

"İyi akşamlar bayım, iyi akşamlar," dedim, yanındaki koltuğa otururken. "Sizinle seyahat etmek bir zevk."

İki büyük sahra topunu andıran burun deliklerini bana çevirerek şiddetli bir gürültüyle ateşledi ve böylece henüz yeni başlamış olan diyaloğumuzun sona erdiğini belirtti. Ben ise karşılık olarak sırıttım, kemerimi bağladım, ve SST gürleyerek karanlık gökyüzüne doğru yükselmeye başlarken koltuğumda kayarak yastıklara gömüldüm. Yolculuğumuz için gerekli yüksekliğe eriştiğimizde cebimden küçük bir içki şişesi ile iki küçük kadeh çıkardım.

"Size bir içki ikram etmek zevkini bana bağışlar mısınız, saygıdeğer binbaşı? Cliaand'ın davasında zafere ulaşabilmesi için bulunduğunuz hizmetlerden dolayı şükranlarımı bu şekilde dile getirmeme izin verin lütfen."

Bu kez herhangi bir homurtu çıkarmak zahmetine bile katlanmadı, bunun yerine elini ağzına götürerek pek de temiz olmayan tırnaklarının yardımıyla akşam yemeğinden arta kalan bir et parçasını dişlerinin arasından söktü. Uzun bir incelemeden sonra ziyan edilemeyecek kadar büyük olduğuna karar verdiği parçayı tekrar ağzına atarak büyük bir iştahla mideye indirdi. Basit zevkleri olan bir adamdı. Benim ise ona daha iyi bir teklifim vardı.

"Vatan hizmetindeki evlatlarımız için bundan iyisi düşünülemez: Narkolet." Kadehten bir yudum alarak dudaklarımı şapırdattım.

İlk kez doğrudan bana baktı. Yüzünde pek de alışık olmadığı bir gülümseme belirirken aralanan dudaklarından yine nahoş sesler çıkıyor olmalıydı.

"Bak onu içerim," dedi. Müteşekkir bir ses tonu vardı, ol-

malıydı da; çünkü bu küçük şişenin fiyatı onun bir aylık maaşına eşitti. Narkolet, insanoğlunun bugüne kadar icat ettiği en güzel içkiydi. Galaksinin ücra bir köşesindeki küçük bir gezegende çok nadir olarak bulunan bitkilerden damıtılarak elde ediliyor ve çok az miktarda üretiliyordu. Sakinleştirici, çarpıcı, keskin, sert, ilham verici, uyarıcı ve cinsel gücü artırıcı bir içkiydi. İnsanda, diğer bütün içkilerin yaptığı tüm etkileri, hatta daha da fazlasını yapıyor, buna karşılık hiçbir yan tesir uyandırmıyor, içen kişi akşamdan kalma olmuyordu. Kendisine sunulan kadehi alarak kocaman burun deliklerini üzerine eğdi ve içti.

"Fena değil," dedi. Onun bu kaba ve yavan değerlendirmesine, kalbinin derinliklerinden gelen içten bir övgüymüş gibi gülümseyerek karşılık verdim ve kendime takmış olduğum uydurma ismi söyledim. Bir süre düşündükten sonra kendi ismini de bana söylemesi gerektiğini anlayabildi.

"Pilot-binbaşı Vaska Hulja."

"Memnun oldum bayım, memnun oldum. İzin verin bir içki daha koyayım. Kadehler çok küçük."

Az sonra, diğer insanların derin bir uykunun ortasında oldukları bir saatte uzay gemimiz ses duvarını aşarak hızla yoluna devam ederken, pilot-binbaşıyı neredeyse sevmeye başlamıştım. Mükemmeldi, her şeyiyle mükemmeldi. Bundan en ufak bir kuşku bile duymuyordum. Nasıl ki bir örümcek mükemmel bir örümcekse, ya da bir vampir yarasa mükemmel bir vampir yarasa ise, bu adam da mükemmel bir boşboğazdı. Alkolü kana karıştıkça dili çözülüyor, anlattıkları giderek daha fazla ayrıntıyla bezeniyordu. Pilot-binbaşı ve savaş taktikleri:

"Asla kişileri ya da küçük grupları kovalamak hatasına düşme, önemli olan toplam etkidir. Plana bağlı kal, binaları ve araç gruplarını vur, uçuşu bitir. İkinci uçuşta insan gruplarını vurabilirsin, ama yalnızca büyük olanları. Yangın bombasıyla. Çünkü daha geniş bir alana yayılır ve daha fazla kişiyi hedef alır."

Pilot-binbaşı ve eğlence:

"İkimizden başka kimse yoktu ve şişeler dolusu içkimiz, kutularca da puromuz vardı, bunlar bize birkaç gün yeterdi, sonra üç tane de kız bulduk, birisi yedek. Bilirsin, yani lazım olur diye, sonra onları alıp..."

Pilot-binbaşı ve yabancılar:

"Hayvanlar. Onlarla çiftleşmemiz bile söz konusu olamaz. Şurası kesin ki Cliaand evrendeki en zeki insanların yaşadığı gezegen ve uygarlığın tek kaynağı."

Daha bunlara benzer bir sürü şey söyledi. Ben ise can kulağıyla onu dinliyor, söylediklerine kafa sallıyordum. Dediğim gibi, mükemmeldi. Duyunca beni sevinçten neredeyse havaya sıçratacak olan haber ise yıllık izinden sonraki yeni görev yerinin Glupost üssü olmasıydı. Yıllarca cephede savaştıktan sonra yeni atandığı bu üsse ilk ziyaretini yapacaktı. Kader ağlarını örüyordu.

Yapmam gereken şey hem tehlikeli hem de çok riskliydi. Ama kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsat vardı önümde. Cliaand halkının özelliklerini keşfetmeye çalıştığım haftalar içinde onları oldukça yakından tanımıştım. En azından ben öyle sanıyordum. Şimdi onları gerçekte ne kadar tanıdığımı anlamanın zamanı gelmişti. Şu ana kadar haklarında bilgi edinebildiğim toplum kesimleri hep ikincil gruplar, yani sivillerdi. Oysa esas önemli olan askerlerdi. Cliaand'da hayatın her alanına onlar egemen olduğu gibi, bu egemenliklerini diğer dünyalara yaymayı da başarmışlardı. Mantık kurallarına, ters kare kanununa ve tarihe rağmen. Son engeli de aşmak için eski yöntemlerime başvurmak zorunda kalacaktım.

Orduya katılacak, Uzay Filosu'nın bir üyesi olacaktım. Hem de pilot-binbaşı rütbesiyle. Uzay gemimiz iniş pistine yaklaşmaya başlarken ben de bu fikri uygulamaya koydum.

"Görevine hemen başlamak zorunda mısın, Vaska?" İçkinin yarattığı samimi ortamda birbirimize ilk isimlerimizle hitabetmeye başlamıştık. Kafasını hayır anlamında kontrolsüzce salladı.

"Göreve yarın başlayacağım."

"Harika. Bu son izin gününü subay lojmanındaki bir yata-

ğın soğuk çarşafları arasında yalnız geçirmek istemezsin sanırım. Bu süreyi nasıl değerlendirebileceğini bir düşün."

Hayal gücümü kullanarak ona içinde yalnız olmadığı bir yatağın ipek çarşafları arasında neler yapabileceğine dair bazı ayrıntılar anlattım. Tabii güzel yemeklerden ve içkiden de bahsetmiştim, ama bunlar yalnızca tamamlayıcı unsurlardı. Ben elimi bir kez daha içki şişesine atarken, o da neşeyle başını sallayarak planımı kabul ettiğini bildirdi.

Uzay gemimiz indikten ve bagajlarımız boşaltıldıktan hemen sonra bir robot-taksi bizi Dosadan-Glup-Robotnik'e götürdü. Bu, gezegen çapına yayılmış olan ve robotlar tarafından sunulan hizmetleriyle ünlü bir oteller zincirinin yerel şubesiydi. Her şey makinalar ve bilgisayarlar tarafından yapılıyordu. İnsanlar buralara yalnızca gerekli programlamaları yapmak ve kasaları boşaltmak için arada bir uğruyorlardı. Bu otelleri daha önce defalarca görmüş olmama rağmen, pek çok malum sebepten dolayı kalmak hiç nasip olmamıştı. Arada sırada diğer konukları girerken veya çıkarken gördüğüm olmuştu, ama birbirimizden vebalıymışız gibi kaçmıştık. Robotnikler, sizi izleyen binlerce gözün oluşturduğu bir denizin ortasındaki gizlilik adacıklarıydı. Tabii bazı dezavantajları da yok değildi, ama bunlarla başetmesini öğreneli çok oluyordu. Robotnik'e doğru yola koyulduk.

Ön kapı, biz yaklaşırken otomatik olarak açıldı ve bir çeşit motorize yük robotu kulübesinden çıkıp bize doğru gelerek şakımaya başladı:

"Açıldığımız günden beri ünümüz yayıldı dünyaya
Dosadan-Glup-Robotnik der size hoşgeldiniz
Bagajınızı almak için geldim ben buraya
Yardımcı olayım size, yeter ki emrediniz!"

Derin bir kontralto tonda ve ikiyüz enstrümanlık bir bando eşliğinde söylenen bu eser, bütün Robotnik otellerinde duyabileceğiniz standart bir kayıttı. Bu şarkıdan nefret ediyordum. Bizi topuklarımıza basacak kadar yakından takip eden robotu iterek robot-taksiyi işaret ettim.

"Bagaj. Orada. Beş parça. Getir."

Hafif sesler çıkararak hareket etti ve kollarını şevkle taksiye uzattı. Otele girdik.

"Bizim bagajımız dört parça değil miydi?" diye sordu Vaska. Sarkık kaşlarını düşünceli bir biçimde çatmıştı.

"Haklısın. Yanlış saymış olmalıyım." Bagajımızı taşıyan robot bizi yakaladı ve geçti; elinde bavullarımızın yanısıra bir de taksinin arka koltuğu vardı. "Artık beş parça."

"İyi akşamlar... baylar," diye mırıldandı resepsiyondaki robot. Son kelimeyi telaffuz etmeden küçük bir tereddüt geçirmişti, çünkü bu arada bizi saymış ve hafızasındaki eşkallerle karşılaştırmıştı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Otelinizdeki en iyi süiti istiyoruz," dedim. Sahte bir imza ve adresle kayıt işlemlerini tamamlamış, bankonun üzerindeki alete buranın yerel para birimi olan *boginje* banknotlarını tıkıştırarak ödemeyi yapmaya başlamıştım. Her müşteri ayrıldıktan sonra bakiyeyi bir rapor halinde bildirdikleri için, peşin ödeme yapmak Robotnik'te bir kuraldır. Kat görevlisi olan bir başka robot elinde bir anahtarla geldi ve bize yolu gösterdi. Kapıyı iterek açarken robottan gelişimizi ikinci kez duyurmak istermişçesine güçlü bir trompet sesi yükseliyordu.

"Çok güzel," dedim ve robotun gövdesinde bulunan, üzerinde *bahşiş* yazılı bir düğmeye bastım. Bu düğme, kredi bakiyemden iki *boginje*'nin otomatik olarak düşülmesini sağlıyordu.

"Biraz yemek ve içki ısmarla," dedim pilot-binbaşıya. Parmağımla da duvardaki menüyü gösteriyordum. "Biftek ve şampanya da dahil olmak şartıyla canın ne isterse ısmarlayabilirsin."

Bu fikri beğenmişti ve ben bavullarımı yerleştirmeye uğraşırken o da düğmelere basmakla meşguldü. Bileğime bağlamış olduğum detektör yardımıyla odadaki gizli kamera ve mikrofonun yerini kolaylıkla ve kesin olarak bulmuştum. Bu da daha önce bulduklarımla aynı yerdeydi, bu oteller gerçekten standarttı. Bavulumu açarken vericinin önüne bir sandalye çekmeyi başardım.

Açılan servis kapılarından şampanya ile soğutulmuş bar-

daklar geldiğinde, Vaska hâlâ sipariş vermekle meşguldü ve duvarda büyük rakamlarla gösterilen bakiyem de hızla aşağılara düşüyordu. Şampanyanın mantarını, Vaska'nın yanında bulunan duvara doğru fırlayacak şekilde tutup patlatarak bu sarhoş adamın dikkatini çekmeye çalıştım ve bardakları doldurdum.

"Uzay Filosu'na içelim," dedim. Ona bardağını uzatırken içkisine küçük, yeşil bir hap atmayı da ihmal etmemiştim.

"Uzay Filosu'na," dedi ve bardağı bir dikişte boşalttı. Sonra da, parlak roketlerden, ışıldayan silahlardan, cesur askerlerden ve yanan güneşlerden bahseden ve ileride öğrenmek zorunda kalacağımı bildiğim sıkıcı ve şovenist bir şarkıya başladı. Birkaç saniye dinlemek bile bana yetip artmıştı.

"Yorgun görünüyorsun," dedim. "Uykun yok mu?"

"Var..." diyerek onayladı. Kafası sallanıp duruyordu.

"Yatağa uzanıp yemekten önce biraz dinlensen iyi olur sanıyorum."

"Yatağa uzanıp..." Bardağı parmaklarının arasından kayarak halının üzerine düştü. Sendeleyerek odanın öbür ucuna doğru gitti ve en yakındaki yatağın üzerine bir külçe gibi yığıldı.

"Gördün mü bak, yorgunsun. Hadi biraz uyu, ben seni sonra uyandırırım."

Hipnotize edici ilacın da etkisiyle söylediğimi yaptı ve gözlerini kapamasıyla horlamaya başlaması bir oldu. Eğer gizli mikrofondan gelen sesleri dinleyen biri varsa, durumda hiçbir terslik göremeyecekti.

Akşam yemeğimiz geldi. Benim param iyi kalpli ihtiyar Vaska'ya hiçbir şey ifade etmediği için bir orduyu bile doyurmaya yetecek kadar çok yiyecek ısmarlamıştı. İşe koyulmadan önce bir parça biftek ile biraz da salata yedim. Sonra çantamı açarak içinden gerekli malzemeyi ve aletleri çıkardım.

Tabii ilk olarak sinirlerimi etkisiz hale getirerek yüzümdeki tüm ifadeyi silen bir iğne yaptım kendime. İğne etkisini göstermeye başlar başlamaz pilot-binbaşıyı kaldırarak gece lambasını yüzüne doğru tuttum. Benim için hiç de zor olma-

yacaktı bu. İkimiz de kemikli bir yapıya sahiptik ve aramızdaki benzerliğin mükemmel olması da gerekmiyordu. Kimlik kartının üzerinde bulunan fotoğrafındaki hapishane kaçkınlarını andıran haline benzemem yeterliydi. Bunu görünce insan, bir kimlik fotoğrafından ne beklemesi gerektiğini anlıyordu. Resimde görünen, bir insandan çok, tıraş olmuş bir maymunu andırıyordu.

Her bakımdan en zor olan kısım çeneydi, Vaska'nın o kocaman çenesine benzetebilmek için kendi çeneme büyük miktarda plastik jel enjekte etmek zorunda kalmıştım. Elimle bu plastiğe iyice şekil verdikten sonra gamzeyi de yaptım ve sonra kaşlar üzerinde çalışmaya başladım. Oraya da biraz plastik koyduktan sonra tutturduğum yapay kıllar sayesinde kaşlar konusunda da bir benzerlik yaratmış oldum. Kontak lenslerim onun gözleriyle aynı renkteydi ve içlerine yerleştirdiğim geniş halkalar sayesinde burun deliklerim de, mağara ağzını andıran orijinalleri kadar büyük görünüyorlardı. Artık geriye yalnızca, Vaska'ya ait parmak izlerinin, kendi parmaklarımı saran görünmez plastikten yapılmış eldivene aktarılması kalıyordu. Bu da hiç sorun değildi.

Vaska'nın en iyi üniformasını kendi ölçülerime uygun olarak düzeltirken emrim doğrultusunda kalktı ve soğumuş olan yemeğin bir kısmını yedi. Az sonra uykuya yenik düştü ve bu kez yatmak üzere başka bir odaya gitti. Böylelikle ben de horlamalarından ve sayıklamalarından rahatsız olmayacaktım.

Kendime sert bir içki hazırladıktan sonra erkenden yatağa girdim. Ertesi sabah yeni kimliğimle yoğun bir güne başlayacaktım. Uzay Filosu'na katılacaktım.

Şansım yaver giderse olağanüstü boyutlardaki askeri güçlerinin niteliği ile ilgili bazı bilgiler elde edebilirdim.

8

"Üzgünüm efendim, ama içeri giremezsiniz," dedi kapının önündeki muhafız. Her tarafı perçinlerle takviye edilmiş olan çelik kapı, üzeri dikenli tel sıralarıyla kaplı yüksek bir taş duvarın ortasındaydı.

"İçeri giremezsiniz de ne demek? Glupost'a tayin oldum ben." Sesime becerebildiğim en askeri ve ürkütücü ifadeyi vererek bağırıyordum. "Şimdi hemen şu düğmeye bas ya da bu şeyi açmak için her ne yapman gerekiyorsa onu yap."

"Açamam efendim, üs dışarıdan girişlere kapalı. İçeri kimseyi sokmamak üzere emir aldım."

"Yetkili subayı görmek istiyorum."

"Yetkili subay benim," dedi, soğuk bir ses kulağıma. "Mesele nedir?"

Arkamı döndüğümde, üniformasındaki yatay şeritlerden, konuşanın bir teğmen olduğunu anladım; o da benim pilot-binbaşı olduğumu gösteren çift-çapraz şeritlere bakıyordu. Böylece tartışmayı ben kazandım ve teğmen beni nöbetçi karakoluna götürdü. Bir süre, daha üst makamları aramakla ve onu arayan yetkililere cevap vermekle meşgul olduktan sonra nihayet görüntülü telefonu bana uzatması sonucunda sert bakışlı albayı karşımda buldum.

"Üs girişlere kapatılmıştır, pilot-binbaşı," dedi.

"Ama ben buraya tayin oldum ve göreve başlamam gerekiyor, efendim."

"Göreve dün başlamanız gerekiyordu, binbaşı. İzin sürenizi aştınız."

"Üzgünüm efendim, ama tebligatta bir yanlışlık olmalı. Bana verilen emir yazısında göreve bugün başlayacağım bildiriliyor." Elimdeki belgeleri çıkardım ve gerçekten de göreve başlama tarihimin bir önceki gün olduğunu gördüm. Şu ayyaş Vaska'nın yaptığı hatanın cezasını o değil ben çekecektim. Albay, kızgın bir kobra yılanının bütün şirinliğiyle bana sırıttı.

"Eğer hata gerçekten gönderilen emir yazısından kaynaklanıyor olsaydı, binbaşı, şüphesiz hiçbir sorun çıkmayacaktı. Ama hata tamamiyle size ait olduğu için, teğmen, yanlışlığın gerçek sebebini biliyoruz. Güvenlik girişine gelin."

Telefonu kapattım. Muhafız teğmen elindeki rütbe şeritlerini pis pis sırıtarak bana uzattı. Çift-çapraz binbaşı şeritlerini çıkararak yerine bu mütevazı rütbeyi taktım. Uzay Filosu'nda terfilerin de rütbe tenzilleri kadar hızlı olmasını umuyordum. Bir muhafız müfrezesinin eşliğinde duvar boyunca yürüdükten sonra aşılması en az diğeri kadar zor olan başka bir girişe geldik ve ben içeri girdim. Evraklarım ve elimdeki emir yazıları incelenip parmak izlerim alındıktan birkaç dakika sonra, son güvenlik kapısından da geçip Glupost üssüne girmiş bulunuyordum.

Bir araba geldi ve içinden inen bir er, bagajlarımı alıp beni subay lojmanına götürerek odamı gösterdi. Bu arada gözlerimi dört açmayı da ihmal etmiyordum. Etrafta büyüleyici bir şey görmeyi umduğum için değil tabii. Birbirlerinin aynı olduklarından, bir askeri üs gördünüz mü, hepsini görmüş gibi olursunuz. Binalar, çadırlar, habire zıplayıp duran askerler, hepsi aynı renge boyanmış pahalı malzeme, bunun gibi şeyler. Benim bulmaya çalıştığım şeyi keşfetmek pek o kadar kolay olmayacaktı. Er, eşyalarımı bu minicik odaya getirip yığdı, selamlaştık ve gitti. O sırada odadaki diğer yataktan gelen kısık bir ses duydum:

"Yanında içki yoktur, değil mi?"

Daha yakından bakınca, ilk anda üzerinde dağınık bir battaniye yığınından başka bir şey bulunmadığını düşündüğüm yatakta, koyu renk gözlükler takmış çelimsiz bir adamın yatmakta olduğunu gördüm. Büyük bir gayretle konuşmaya çabalarken bütün gücünü harcamış olduğu anlaşılan bu zavallı, inleyerek verdiği bir nefesle odanın zengin atmosferinde zaten bol miktarda bulunan alkol buharını biraz daha fazlalaştırdı.

"Sanırım var," dedim pencereyi açarken. "Benim adım Vaska. Özellikle tercih ettiğin bir marka var mı?"

"Ostrov."

Böyle bir içki markasını daha önce hiç duymamış olduğum için bunun oda arkadaşımın ismi olduğuna kanaat getirdim. Koleksiyonumdaki en sert ve etkili içkilerden birini çıkararak yarım bardak doldurdum. Titreyen elleriyle aldığı bardağı, gövdesi ürpertilerle sarsılırken boşalttı. Sanırım içkinin yararı olmuştu çünkü yatağın içinde doğruldu ve bardağı bana uzatarak bir tane daha istedi.

"İki gün içinde havalanıyoruz," dedi içkiyi koklarken. "Bunun bir nevi boya sökücü olmadığından eminsin, değil mi?"

"Hayır, sadece öyle kokuyor. Askeri polisleri atlatabilmek için. Yolculuk ne tarafa?"

"Sabahın bu saatinde şaka yapma lütfen. Sen de biliyorsun ki hangi gezegene saldıracağımızı asla bilmeyiz. Güvenlik. Yoksa sen güvenlikten misin?"

Gözlerini kırparak şüpheyle bana baktı. Daha fazla şey öğrenene kadar sorularıma dikkat etsem iyi olurdu. Zoraki bir gülümsemeyle kendime bir bardak içki doldurdum.

"Şaka. Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Bu sabah uyandığımda bir pilot-binbaşıydım..."

"Ama şimdi bir teğmensin. Haydan gelen huya gider."

"Haydan falan gelmemişti!"

"Kusura bakma. Lafın gelişi söyledim. Ben kendimi bildim bileli teğmen olduğum için diğer rütbelerdekilerin neler hissettiğini bilemem. Şu bardağa biraz daha içki koyabilirsen, ben de kalkıp giyinebilirim. Çıkar kulübe gideriz ve şöyle daha adam akıllı içeriz. Zaten geri dönene kadar haftalarca içkisiz kalacağız, biliyorsun."

Bir bilgi daha. Cliaandlı askerler savaş sırasında su içerek serinliyorlardı. Bunu ben de yapabilir miydim bilmiyordum. İçkimden bir yudum aldım ve birkaç dakikadan beri aklımı kurcalamakta olan o rahatsız edici fikir su yüzüne çıktı.

Gerçek Vaska Hulja otelde kalmıştı ve bu fark edilecekti. Bu konuda yapabileceğim herhangi bir şey de yoktu, çünkü giriş-çıkışların yasak olduğu bu üsse kapanıp kalmıştım.

İçkinin bir kısmı yanlış boruya gittiği için öksürünce Ostrov sırtıma vurdu.

Öksürüğüm geçtikten sonra, "Galiba bu gerçekten bir tür boya sökücü," dedi ve giyinmeye başladı.

Subaylar kulübüne gittiğimizde hiç de insanlarla muhabbet kuracak havada değildim ve Ostrov bunu muhtemelen rütbemin düşürülmüş olmasına bağlıyordu. Ne yapmalıydı? Sanırım şimdilik içmekten başka bir şey yapmayacaktım, daha öğle bile olmamıştı ve üsten kaçmak için karanlığın çökmesini beklemek daha akıllıcaydı. Her işi sırası gelince düşünmeliydi. Şu anda yeni meslektaşlarımla kafa çekip bir yandan da onlardan bilgi edinmek için mükemmel bir ortamdaydım. Hem sonra burada bulunmamın en önemli amacı da buydu. Kulübe gelmeden önce cebime bir kutu anti-alkol hap koymuştum. İki saatte bir bunlardan bir tane içtiniz mi kalbinizde korkunç bir yanma başlıyordu, ama aldığınız bütün alkolün etkisini çok kısa bir süre içinde yoketmek gibi de bir özelliği vardı. Bol miktarda içip konuşulanları dinlemeyi, ve tabii bu arada da ayık kalmayı planlıyordum. Kulübün cafcaflı kapısına doğru yaklaşırken sözünü ettiğim haplardan bir tane çıkarıp yuttum.

Her şey oldukça can sıkıcıydı, çünkü içkileri boğazımdan aşağı olanca hızımla boca ediyor, önüme gelene bir şeyler ısmarlıyor ve üstüne üstlük hiçbir şey hissetmiyordum. Vakit öğleyi bulup da insanların susuzluğu arttıkça kulübe gelen subayların sayısı giderek yükseliyordu. Bir müddet sonra, adeta sebile dönen masamızın etrafında bir sürü beleşçi pilot toplanmıştı. Hepsi de iyi içiyordu ve dikkate değer hiçbir şey de söylemiyorlardı.

"İçin için," diye ısrar ettim. "Kumarda kazandım ve gittiğimiz yerde paraya ihtiyacım olmayacak." Herkese birer içki daha söyledim.

Tahmin edileceği üzere, çeşitli gemilerin uçuş özellikleri hakkında pek çok şey söyleniyordu ve ben gerekli tüm ayrıntıları aklımın bir köşesine kaydediyordum. Ve tabii eski savaşlara dair bir sürü de geyik yapılıyordu. "Elli bin fitten da-

lıp bombaları bıraktım ve tekrar havalandım," falan gibisinden. Bütün bunların arasında dikkate değer tek şey bütün savaşların zaferle sonuçlanmış olmasıydı. Cliaand silahlı kuvvetlerinin iyi olduğunu biliyordum, ama bu ayyaş sürüsünü görünce insan o kadar da iyi olamayacaklarını düşünüyordu. Ne var ki anlaşılan öyleydiler. Birbiri ardına anlatılan sayısız zafer hikayesinden başka bir şey konuşulmuyordu ve bir süre sonra artık ben de buna iyice inanmaya başlamıştım. Bu çocuklar gerçekten iyiydi ve Cliaand Uzay Filosu muzaffer bir orduydu. Her şey çok can sıkıcıydı. Akşama doğru masadaki ilk konuklarımız gerçek anlamda teker teker yıkılmaya başladılar, ama yerleri çabucak dolduruluyordu. Birisi yere yığılıp kaldığında garsonlar onu dikkatle kaldırıp götürüyorlardı. Sonra fark ettim ki, ilk içmeye başlayanlardan ayakta yalnız ben kalmıştım ve kulübü artık gelenekselleşmiş olduğu anlaşılan bu yöntemle terk edersem bunu kimse fark etmeyecekti. Gözlerimi kapatıp sandalyeme gömülmenin yeteceğini umuyordum, çünkü yerdeki pisliklerin içine yığılmak bana hiç de cazip gelmiyordu. Dizlerimden ve koltuk altlarımdan sıkıca tutarak beni kaldırdılar ve dışarı çıkardılar.

Ayak seslerinin uzaklaşmasıyla gözlerimi açınca, duvar kenarlarında sıra sıra ranzaların olduğu loş bir odaya getirildiğimi anladım. Hemen yanıbaşımda da, adının ilk harfini söylemek ister gibi ağzını yarı açık bir şekilde tutarak horlayan Ostrov vardı. Diğerleri gibi o da sızıp kalmıştı. Eldivenlerimi takıp caddeye açılan kapıya giderek dışarı çıktığımda beni kimse fark etmemişti. Hava neredeyse kararmıştı. Üsten çıkmak zorundaydım ve bunu nasıl yapacağıma dair en ufak bir fikrim de yoktu.

Kapılardan çıkmak imkânsızdı. Duvarı takip ederek ilk kapıya kadar gezine gezine gittim. Kilitlenmiş ve sürgülenmiş olan bu çelik yığınının önünde, kilitleri kimsenin kurcalamadığından emin olmak üzere bekleyen bir sürü de muhafız vardı. Yürüdüm. Duvar boyunca her yüz metrede bir muhafızlar vardı ve tahminimce bir o kadar da, hatta belki de daha fazla sayıda elektronik gözcü de onlara yardımcı oluyordu. Karan-

lık çökmeye yüz tutunca ışıldaklar çalışarak duvarların dışını ve üzerlerinde bulunan dikenli telleri aydınlatmaya başladılar. Doğal olarak, tüm bunlar dışarıdan içeri girmeye çalışanları engellemek içindi, ancak söz konusu önlemler tersi durumlarda da aynı derecede etkiliydi. Hâlâ üzerimden atamadığım moral çöküntüsünü bertaraf etmeye çalışarak yürümeye devam ettim. Orta büyüklükteki uzay araçları için yapılmış iki pist ile birkaç hangarın bulunduğu bir bölgeden geçerken, artık kullanılmayan çok sayıda eski jet gözüme çarptı. Bir an için bunlardan birini çalmayı düşündüm, ancak yakalanmadan iniş yapabileceğim bir yer var mıydı? Öyle başımı alıp kimsenin bilmediği yerlere gidemezdim, bu gece bu şehirde kalmalıydım.

Jetin az ötesinde bulunan yüksek bir çelik çit, uzay gemilerinin bulunduğu bu bölgeyi diğer bölgelerden ayırıyordu ve bu çiti aşmak hiç sorun değildi. Ancak bu neye yarayacaktı? Çitin arkasında, tüm üssü çevreleyen aynı yüksek duvar uzaktan tüm heybetiyle görülebiliyordu. Derken, büyük bir gürleme sesi ile birlikte parlak bir ışık, karanlık gökyüzünü mızrak gibi delip geçmeye başladı. Arkama dönüp korku dolu gözlerle baktığımda büyük bir jet savaş uçağının inişe geçmekte olduğunu gördüm. Saksı kayasında beni avlamaya çalışan jetle aynı tipteydi. Yere temas eder etmez tekerlekler ötmeye, ters yönde dönmekte olan jet motorları inlemeye başladı. Ben de, fikir henüz kafamda tam olarak şekillenmemiş olmasına rağmen hızla koşmaya başladım.

Delilik mi? Belki. Ama bizim meslekte, yani düzenbazlıkta, önsezilere ve şartlı refleksiere güvenmeyi öğrenmelisiniz. Ben koşarken planın tüm ayrıntıları yerli yerine oturdu ve aradığım fırsatın bu olduğunu anladım. Hoş, hızlı, temiz ve tehlikeli. Tam istediğim gibi. Cebimden çıkardığım bir takma bıyığı dudaklarımın üzerine yerleştirmeye çalışırken bir yandan da koşuyordum.

Uçak dönerek bir hangara doğru yönelirken ben de ardından onu takip ettim. Hangardan çıkarak jeti karşılayan bir arabadan inen teknisyenler bakım yapmaya başladılar. Bir ta-

nesi, çıkardığı bir merdiveni, tıpkı bir timsahın ağzı gibi açılmış olan pilot kabininin kanopisine dayadı. Pilot jetten inerek arabaya doğru giderken biraz daha hızlı koşmaya başladım. Tam arabaya bineceği sırada zor da olsa ona yetiştim. Şaşaalı ama bir o kadar da hantal uçuş elbiselerinin içinde oldukça heybetli görünen pilot, yakasındaki altın hilalden anlaşıldığına göre bir binbaşıydı.

"Özür dilerim, efendim," dedim nefes nefese. "Ama komutan belgelerinizin yanınızda olup olmadığını kontrol etmemi istedi."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye gürledi koltuğa çökerken. Sesi yorgun çıkıyordu. Ben de arka koltuğa geçtim.

"Demek sizin haberiniz yok. Aman allahım! Şoför, gidebildiğin kadar hızlı git."

Şoför dediğimi yaptı, zaten işi de buydu. Ben de pantolonumun arka cebinden çıkardığım bir tübü, jetten iyice uzaklaştığımız bir sırada dudaklarıma götürdüm.

"Binbaşı..." diye seslendim ve homurdanarak başını çevirir çevirmez ağzımdakini suratına üfledim.

Tekrar homurdandı ve elini yanağına saplanmış olan küçük oka götürürken öne yığıldı. Onu düşmeden tutmayı başardım.

"Şoför, dur! Binbaşıya bir şey oldu."

Hayal gücünün fazla geniş olmadığı her halinden belli olan şoför, koltuğa yığılıp kalan binbaşıyı görür görmez frene bastı. Arabanın durmasıyla birlikte o da uyuşturucu oklardan nasibini aldı ve böylece binbaşıyı, rüyalar alemine yaptığı yolculukta yalnız bırakmamış oldu. İkisini de yere yatırdıktan sonra, pilotun üzerinden çıkardığım uçuş elbiseleri ile yaptığım kısa bir boğuşmayı takiben bunları kendi üniformamın üzerine geçirmeyi zor da olsa başardım. Sonra da başlığı giyerek renkli pilot gözlüklerini gözlerime indirdim. Tüm bunlar bir dakika bile sürmemişti. Birbirlerinin kollarında mutlulukla uyumakta olan çifti kendi hallerine bırakarak arabaya bindim ve jete doğru yöneldim. Şimdilik her şey iyi gidiyordu. Ama bu zaten en kolay kısımdı. Tam hangarın önüne gel-

diğimde tüm gücümle frene bastım.

Arabadan atlayıp merdivene doğru koşarken, "Acil durum!" diye bağırdım. "Kancaları çıkarın, hemen havalanmam lazım."

Teknisyenler, uçağın gövdesini bakım pistine bağlayan çelik halatları çözmek için kıllarını bile kıpırdatmazken, boş gözlerle bana bakmakla yetindiler. İçlerinden bana en yakın olanını tutup etrafında şöyle bir döndürdükten sonra ayakkabımın burnunu kullanarak onu harekete geçirdim. Mesajımı almıştı ve diğerleri de beni artık en az onun kadar iyi anlıyorlardı. Hemen işe koyuldular. Üniformasının kollarında parlak renkli sırmalar ve yüzünde de şüphe dolu bir bakış olan bir assubay hariç. Yanıma gelerek beni tepeden tırnağa süzdü.

"Bu Binbaşı Lopta'nın özel uçağıdır efendim, bir yanlışlık yapmış olmayasınız?"

"Yine de bu, senin bana vakit kaybettirmenden daha büyük bir yanlışlık olamaz. Erliğe geri dönmek istiyorsan o başka tabii."

Düşünceli gözlerle bir müddet bana baktıktan sonra başka hiçbir şey söylemeden dönmesi üzerine ben de uçağa yöneldim. Merdiveni tırmanırken, assubayın arabanın içindeki telsizle meşgul olduğunu gördüm. Bu benim hatamdı, telsiz konusunda bir şeyler yapmış olmam gerekirdi. Tam pilot kabinine gireceğim sırada telsizi elinden bırakarak bağırmaya başladı:

"Durdurun şu adamı! Böyle bir uçuş emri yok."

Sallanmaması için merdiveni tutmakta olan adam bacağımı yakalamaya çalışırken, ayağımı omuzuna koyarak onu ittim ve merdiveni de ardından gönderdikten sonra koltuktaki yerimi aldım.

Olaylar pek de hoşlanmadığım bir yöne doğru hızla gelişmişti. Motorları ateşlemeden önce kontrol paneli ile olan tanışıklığımı iyice artırmayı planlıyordum, zira daha önce saatlerce jet uçuşu yapmış olmama rağmen, hiç Cliaand jeti kullanmamıştım. Marş düğmesinin nerede olduğunu bilmediğim gibi, paneldeki ışıkları yakan düğmeyi bile el yordamıyla

zar zor bulmuştum. Merdiven hızla uçağın gövdesine çarparak kapandı. Ordunun belkemiğini oluşturan bu yaşlı ve becerikli assubaylardan nefret ediyordum. Şimdi bir an önce uçuş giysilerimi çıkararak ceplerini yoklamam gerekiyordu.

Birkaç gülme ve uyku gazı bombası teknisyenleri şimdilik yolumdan çekmişti. Bazıları huzur içinde bilinçsizce yerde yatarken, diğerleri de gülme krizine tutulmuşlardı. Ancak o alçak assubay, menzilin dışına çıkmayı başarmış ve yine telsizin başındaki yerini almıştı. Ateşleme düğmelerini denedim. İşte! Şu küçük ve siyah topuz. Onu aşağı indirince jet motorları inleyerek çalışmaya başladı. Bir roket mermisi, açık olan kanopide vınlayarak tam başımın üstünden geçerken küfrederek eğildim. Gaza bastığım sırada assubayın diz çökerek dikkatlice bana nişan almakta olduğunu gördüm. Uçak hareket etmeye başladı, yavaşça.

Silahı bir daha patladı ve merminin muhtemelen zırhlı olan koltuğa saplanmasıyla birlikte sarsıldığımı hissettim. Bu ilk şanslı anımdı. Geminin kıç tarafını assubaya çevirmiştim; böylelikle hem koltuğun zırhlı olan arka kısmını onunla arama sokarak kendimi kurşunlardan korumak, hem de yüzüne esaslı bir miktar jet egzosu püskürtmek mümkün olmuştu. Uçak olduğu yerde şöyle bir sıçradı ve sarsılarak hareket etmeye başladı. Bu sırada parçalanmış olan yakıt hortumunun ön cama çarparak içindeki son damlaları da boşaltmakta olduğunu gördüm. O beyinsizler hortumu çıkarmamışlardı! Bu karışık kontrol panelinin üzerinde yakıt göstergesinin yerini bilmediğim gibi, görmek de istemiyordum zaten. Mantıken yerçekiminin yakıtı boşaltma hızı, pompaların onu doldurma hızından çok daha az olmalıydı, ama mantığın bu işle hiçbir ilgisi yoktu. Pistin ortalık yerinde jet motorlarının yavaş yavaş durduğunu ve etrafımın düşmanlar tarafından sarıldığını gözümün önüne getirebiliyordum. Kan basıncım tıpkı bir ekspres asansör gibi hızla yükseliyordu.

Şu küçük assubay dostum belli ki hâlâ telsizle meşgul oluyordu, çünkü piste çıktığımda, bazı kamyonların yolumu kesmek üzere harekete geçtiklerini gördüm ve zırhlı bir araba

olmasından şüphelendiğim bir aracın da uzaklardan gelen gürlemelerini duydum. Yakıt vanasını neredeyse tamamiyle kapatarak kontrol panelini okumak üzere tekrar başımı eğdim.

Ama aradığım şeyi bulamıyordum! Sonra yan tarafta, üzerinde düğmeler bulunan bir panel daha olduğunu gördüm. Bu kötü ışıkta yazıları güçlükle okuyabiliyordum. ISBACIVANJE. İşte oradaydı!

Kafamı kaldırdığımda, bana doğru gelen kamyonlardan ilkine neredeyse çarpmak üzere olduğumu gördüm. Kamyondakiler kendilerini aşağı atarak dört bir yana kaçışıyorlardı. Frenleri bulabilmek için ayaklarımla her yeri yokluyor, bütün gücümle dümeni kırıyordum. Sonunda frenleri bularak sağdakine abanmamla birlikte uçak sarsılarak döndü. Kanat ucunun kamyonun ön tarafını parçalamasına yalnızca yarım metre kalmıştı. Namlusundan turuncu renkte alevler saçan silahıyla biri bana ateş ediyordu, ama merminin nereye gittiğine dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Sonra tam geriye dönerek ters yöne doğru gitmeye başladım. Ama bu kez son sürat.

Pist ışıkları gittikçe artan bir hızla gözlerimin önünden akıp giderken, ben de bir elimle dümeni tutuyor, diğeriyle de kemeri ve uçuş takımlarını arıyordum. Kemeri takacağım yuvalardan birini bulamıyordum; aradığım şeyin üzerinde oturmakta olduğumu anlayana kadar pistin sonu geldi. Sonunda bu işi halledip dümeni iki elimle birden kavrayarak pistin dışına çıktım.

Jetin hızı uçuş için yeterli değildi. Burnu hâlâ yerdeydi ve kolay kolay kalkacak gibi de görünmüyordu.

Engebeli toprak arazide sarsılarak gidiyor, bütün akşam seyrettiğim o taş duvara doğru sürekli artan bir hızla ilerliyordum.

Çarpışma kaçınılmazdı.

9

Zamanlama mükemmel olmalıydı. Biraz erken ya da biraz geç hareket etmem aynı ölçüde yıkıcı bir felakete yol açardı. Jet, olduğundan daha heybetli ve ürkütücü görünen duvarları aşacak kadar yükseldiğinde ve bina blokları arasındaki sokakları seçebilmeye başladığımda, zamanın geldiğini anlayarak fırlatma düğmesine bastım.

Bam! Olaylar dizisi takip edilemeyecek kadar hızlı gelişmişti, ama planım işe yaramıştı. Şeffaf bir kapak yüzümün hemen önünde hızla kapanırken, hâlâ açık olan kanopi de, büyük bir patlamayla parçalara ayrılarak uçup gitti. Sonra üzerinde oturmakta olduğum koltuk öyle bir şiddetle fırladı ki, omurgamın yarı yarıya kısaldığını hissettim. Neredeyse ağır çekimde havalanarak jetten dışarı çıktım ve tam önümdeki duvarın o sert taşlarına doğru gitmekte olduğumu gördüm. Ama sonra duvarı aştım ve karanlık gökyüzüyle başbaşa kaldım.

Tam en yüksek noktaya eriştiğim anda sırtımda şiddetli bir sarsıntı daha hissettim ve yukarı baktığımda dalgalanarak açılmaya başlayan beyaz paraşütü gördüm. Düşüyordum ve aşağıdaki bazı binaların çatıları da oldukça yakın görünüyordu.

Paraşütün hışırtılar çıkararak açılmasıyla birlikte, koltuk tekrar omurgalarıma bir baskı uyguladı ve bu sinir bozucu yavaşlamadan bir süre sonra, bir binaya ait duvarların gözlerimin önünde akıp gittiğini gördüm. Koltuk hızla yere çarparak yuvarlanmaya başladı ve bu arada ben de, yavaşça yere konan paraşütün kıvrımları arasında kayboldum.

O anda hiçbir şey yapmadığımı belirtmekten derin bir üzüntü duyuyorum. Olaylar planladığımdan bile hızlı gelişmiş, hele bu son bölüm beni iyice afallatmıştı. Güçlükle nefes alarak alık alık etrafıma baktım, kafamı salladım ve nihayet düğmeye basarak paraşütün kemerlerinden kurtulmayı akıl edebildim. Daha sonra kafamı öne eğerek emeklemeye başladım ve en sonunda paraşütün dışına çıktım.

Bir adam ve bir kadın, caddenin karşı tarafında durmuş, şaşkın gözlerle bana bakıyorlardı. Görünürde başka hiçkimse yoktu. Etrafta bir hareket olduğuna dair tek işaret, arkamda yükselmekte olan büyük ve ürkütücü siyah duvarın öteki tarafından geliyordu. Alevlerin aydınlattığı gökyüzünü dumanlar bulanıklaştırıyor, yanmakta olan cephaneden yükselen patlama sesleri kulağıma kadar geliyordu. Her şey mükemmeldi.

"Yeni malzemeleri deniyordum," diye izleyicilere seslendim ve arkamı dönüp yürüyerek köşeden saptım. Karanlık bir kapı girişinde uçuş elbiseleri ile başlığı çıkardım ve kimse tarafından fark edilmemenin verdiği rahatlıkla Robotnik'e doğru yürümeye başladım. "Harika bir iş başardın, Jim," diye kendimi överek hafifçe sırtımı sıvazladım.

Tam o sırada, artık üssün dışında olduğuma göre, etraf aydınlanmadan oraya dönmenin bir yolunu da bulmam gerektiğini fark ettim. Ama kafama birden dank eden bu can sıkıcı gerçeği şimdilik bir kenara bıraktım. Her işin bir sırası vardı. Onun kimliğine bürünebilmem için gerçek Vaska Hulja'dan kurtulmam gerekiyordu.

İçeri girdiğimde oldukça heyecanlı bir görüntüsü vardı. Yatakta bir o yana bir bu yana dönüyor, kafasını öne arkaya sallayıp duruyordu. Artık etkisini kaybetmek üzere olan hipnotik transa karşı mücadele ediyordu. Temizlikçi robotun da kendisine bu hareketlerde yardımcı olduğu kesindi. Odayı temizleyip süpürmüş, şimdi de Vaska içinde olduğu halde yatağı düzeltmeye uğraşıyordu. DAHA SONRA GEL düğmesine basarak aleti yolladıktan sonra iki kişilik yemek ısmarladım. Bilinçaltını dertlerinden kurtarmak için Vaska'ya, iki gündür midesine hiçbir şey girmediğini, ve önünde duran yemeğin hayatında yediği en iyi yemek olduğunu söyleyerek dayanılması güç bir teklif yaptım. O ağzını şapırdatarak iştahla her şeyi silip süpürürken ben, bir iki lokma aldıktan sonra tabağı bir kenara ittim ve alkolün kafamı toparlayarak tutarlı bir plan yapmama yardımcı olacağı umuduyla kendime Sert İçki ısmarladım.

Kocaman ağzını açarak yiyecekleri boğazından aşağı mut-

lulukla boca eden bu sevimli dostumu ne yapacaktım? Onun varlığı benim varlığım için sürekli bir tehdit oluşturuyordu; planlarımda yalnızca bir Vaska Hulja'ya yer vardı. Öldürmek? Kuşkusuz bu çok kolaydı. Onu küvette küçük parçalara ayırıp, sonra da bu parçaları ve litrelerce kanı, kolaylıkla yapabileceğim bir fırında, geriye yalnızca bir avuç kül kalana kadar yakabilirdim. Bu oldukça cazip bir plandı, şu kısacık ve pisliklerle dolu hayatı boyunca bu planı adil kılmaya yetecek kadar adam öldürmüş olduğundan da emindim. Ama yeterince cazip değildi. Soğukkanlılıkla cinayet işlemek benim yapamayacağım bir şeydi. Kendimi korumak zorunda kaldığım anlarda adam öldürdüğüm olmuştu, bunu inkar edecek değilim. Ama hâlâ, kim olursa olsun herkesin hayat hakkına, belki de gereğinden fazla bir saygı duyuyordum. Artık gökyüzünün öbür tarafında yine gökyüzünden başka hiçbir şey olmadığını bildiğimiz için, ahiret inancı da unutulmuş ve tuhaf dinlerle birlikte tarih kitaplarının sayfaları arasındaki yerini almıştı. Öbür dünya olmadığına göre, cenneti ve cehennemi bu dünyada yaratma gerekliliğiyle karşı karşıya kalmıştık. Toplumsal bilimler, meta-teknoloji ve benzer disiplinler sayesinde uzun bir yol katetmiştik ve böylelikle uygar gezegenlerde hayat, o karanlık hurafe dönemlerindekine göre çok daha iyi duruma gelmişti. Ama şu ana ve buraya dair bilincin gelişmesi, elimizde şu andan ve buradan başka hiçbir şey olmadığı gerçeğini de tüm katılığıyla anlamamıza neden olmuştu. Hepimiz, ebediyetin bu karanlık ve sonsuz gecesinde, bilincin parlak ışıklarıyla aydınlanan bu tek ve kısa deneyimi yaşayacaktık ve bu deneyimin süresini mümkün olduğu kadar uzatmak zorundaydık. Bu da, başkalarının varlığına saygı göstermemiz gerektiği ve düşünülebilecek en korkunç suçun, bu bilinçli varlıklardan birini yoketmek olduğu anlamına geliyordu. Cliaandlılar böyle düşünmüyordu, ki benim onların çanlarına ot tıkamaktan bu kadar çok hoşlanmamın nedeni de buydu, ama ben düşünüyordum. Demek ki obur dostum Vaska'yı moleküllerine ayırarak ondan kolayca kurtulma yolunu seçemezdim. Eğer bunu yaparsam onlardan bir farkım

kalmazdı ve amaçlar uğruna araçları meşru kılmak gibi eski bir oyuna girişmiş olurdum. Derin bir iç geçirdim, içkimden bir yudum aldım ve yapacağım fırın için tasarladığım şemaları kafamdan çıkarıp attım.

Pekâlâ, öyleyse ne yapmalıydım? Onu bir mağaraya kapatıp zincirleyebilir, yiyecek servisi yapan otomatik bir makina yardımıyla da ölmemesini sağlayacak kadar besleyebilirdim; bir mağara bulabilseydim tabii. Geçiniz. Yoğun bir çalışmayla uzun bir zaman içinde görünüşünü değiştirebilir ve beynine etkileri en az altı ay sürecek sahte anılar yükleyebilirdim; sonra da onu bir hapishaneye, çalışma kampına, akıl hastanesine ya da öyle bir yere postalayabilirdim. Tabii bu tür karmaşık işlerle uğraşacak kadar zamanım olsaydı. Eğer sahte Vaska kimliğini yaratıp onun kabul görmesini sağlamak için şimdiye dek yaptığım her şeyin heba olmasını istemiyorsam, yalnızca sabaha kadar zamanım kalmıştı, belki de daha az. Üstekiler şu anda muhtemelen yoklamaya başlamışlardı bile. Bu yüzden, şu sersem domuzu ne yapacağımı düşünmek yerine Glupost'a dönmenin yollarını bulmaya çalışmak hakkımda daha hayırlı olacaktı. Göbeğinin şişmeye başladığını fark edince Vaska'ya artık doyduğunu telkin ettim. Arkasına yaslandı, derin bir nefes aldı ve geğirdi. Bunu yapmak için iyi bir nedeni vardı. Odanın diğer ucundaki duvarda bir panel hışırtıyla yana kayarak açıldı ve temizlikçi robot tekerlekleri üzerinde ilerleyerek içeri girdi.

"İzin verirseniz temizlik yapabilir miyim?" dedi seksi ve kontralto bir ses tonuyla. Ona ne yapabileceğini söyledim, ama bu tür emirleri yerine getirebilmek için gerekli donanıma sahip olmadığından, işe koyulmak üzere emir alana kadar anlamsız sesler çıkararak inleyip durdu. Odanın içinde telaşla bir aşağı bir yukarı koşuşturarak ortalığı temizlemesini ve yatağı yapmasını karanlık gözlerle izledim. Tam bu sırada, parlak bir fikrin ilk kıvılcımları o karanlıkta ışıldamaya başladı.

Vaska, Robotnik'te hiç sorun çıkarmadan bütün bir gün kalmıştı. Onu orada tutmak daha ne kadar mümkün olacaktı? Teorik olarak, eğer oda hesabında yeterli para olursa son-

suza kadar. Ama, eğer ben yanında kalıp telkinlerimi tekrarlamazsam, hipnotizmanın yardımıyla her emrimi yerine getirmesini sağlamak bir ya da iki günden fazla mümkün değildi. Yoksa mümkün müydü...? Son kararımı vermeden önce otelin kontrol merkezini bulmalıydım. Ama doğru karar bu olabilirdi.

Vaska'yı, TV'de tarihi bir uzay dizisi izler halde bıraktım, ve çıkarken bunun hayatında izleyebileceği en eğlenceli program olduğunu telkin etmeyi de unutmadım. Yalan da olmayabilirdi hani. Alet ve edavatlarımı yüklenerek etrafı kolaçan etmeye başladım. Odaların arkasında robotlar için bir servis yolu olmalıydı, tabii küçük, karanlık ve tozlu bir yol. Son şansım burasıydı. Ne kadar gelişmiş aletlerle donatılmış olursa olsun, sonuçta bu otel insanlar tarafından yapılmıştı ve gerektiğinde yine yalnızca insanlar tarafından tamir edilebilmeliydi. Alt katlardaki girişe yakın koridorlarda yaptığım hızlı bir araştırma sonucunda, üzerinde gizli bir anahtar deliği bulunan gizli bir kapı keşfetmiştim. Duvarla aynı hizada yer alan ve kenarları lambri ile kaplanmış olan bu kapı, otelin tamamiyle robotlar tarafından çekip çevrildiği masalına uygun olarak, mütevazı bir dizayna sahipti. Aletlerimle bir süre daha zaman harcayıp, kapıda gizli mikrofon ya da kamera bulunmadığından iyice emin olduktan sonra, benim için çocuk oyuncağı olan kilidi açtım. İçeri girip kapıyı kapattığımda görünürde hiçkimse yoktu.

Birden kendimi radyo cihazının içine girmiş bir hamamböceği gibi hissettim. Her yerden sarkan ya da fırlayan elektronik parçalar, kablolar ve teller birbiri içine geçiyor, bu haliyle oda elektronik bir spagetti tabağını andırıyordu. Bilgisayarlardaki bant ruloları vınlıyor, röleler açılıp kapanıyor ve dişli takımları çatırdayarak dönüyordu. Çok hareketli bir yerdi. Etiketleri inceleyerek ve emekliye ayrılmış robotların istirahat ettiği küçük kutuların üzerinden atlayarak kontrol merkezi denilebilecek yeri bulana kadar yürüdüm. Burada, bir konsolun önünde, insan vücuduna uygun olarak yapılmış bir koltuk bile vardı. Hemen koltuğa çöküp işe koyuldum. Bu

mekanik ormanda yol alırken bir yandan da yeni planımı olgunlaştırmış olduğum için, ne yapılması gerektiğini gayet iyi biliyordum.

İlk olarak, Vaska'nın odasındaki elektronik cihazlar. Gözetlenmesini ya da dinlenmesini istemiyordum. Gizli kamera ve mikrofonlara ait devreleri bulmak oldukça kolaydı, hatta her an bunlara bağlanmaya hazır vaziyette duran bir monitör bile vardı. Test etmek amacıyla açtığımda, her odaya bu mikrofon ve kameralardan yerleştirilmiş olduğunu görmek beni şaşırtmadı. Otelde bazı ilgi çekici şeyler oluyordu, ama gözlemlemek yerine uygulamayı tercih ettiğim için, röntgencilikten hiçbir zaman zevk almamışımdır. Üstelik artık evliydim de. Ve zaman da hızla akıp gidiyordu. Devrelerin hepsi bir kabloda toplanıyor, bu kablo da duvardan geçerek yerel polis merkezine ya da hükümete ait diğer ofislere ulaşıyordu. Bana ilham veren de bu olmuştu. Uydurma bilgiler vermek için devrelere bir teyp bağlayacak kadar vaktim yoktu, doğaçlama yapmak zorundaydım. Bu işi, başka bir odadaki cihazlardan gelen sinyalleri Vaska'nın odasından gelen kabloya aktararak kolaylıkla hallettim. Anladığım kadarıyla bu donanım, yalnızca yapanların bilebileceği nedenlerden dolayı, bir kerede sadece bir oda gözetlenebilecek şekilde düzenlenmişti. Farklı iki odadan aynı sinyallerin geldiğini fark etmeleri olasılığı onbinde bir kadardı. Bu olasılık da benim için hiç fena sayılmazdı. Yalnız odaların yarısından fazlası boştu ve bu da sözkonusu olasılığı iyice artırıyordu.

Vaska artık ne duyulabilir, ne de görülebilirdi. Oda ve zevkle yararlandığım diğer hizmetler için ödeme yapmak gerekiyordu, ama oteli terk etmeden önce oda hesabına, hepsi çalıntı olmak üzere, gerektiğinde bir yıl bile kullanılmaya yetecek kadar para yatıracaktım.

Şimdi, Vaska'yı bu kadar uzun süre odada tutabilmenin bir yolunu bulmak gerekiyordu; ve ben, hayalgücümün her zamanki üretkenliği ve doğuştan gelen kötü karakterim sayesinde bir plan yapmıştım bile. Odaya ait mikrofon devrelerine bir ses kayıt cihazı bağladıktan sonra bir de elektronik saat

ekledim. Bütün bunlar, diğer devrelerin ve kabloların yarattığı karmaşada kaybolup gidiyordu. Kayıt cihazını programladım ve saati ayarladım. Sonra düzeneği çalıştırdım ve icadımın işe başlamasını izlemek üzere hemen odaya koştum.

Vaska hâlâ gözlerini TV ekranından ayıramıyor, önüne gelen her şeyi un ufak eden büyük ve güçlü savaş gemilerinin yarattığı yıkımı heyecan içinde, nefes nefese izliyordu. Toplar gürlüyor, silahlar patlıyordu ve o hengame arasında teybe kaydetmiş olduğum sesim duyuldu.

"Şimdi şunu dinle, Vaska, şimdi şunu dinle. Uzun bir gün geçirdin ve uykun geldi. Esniyorsun. Artık ışıkları söndürüp yatağına girecek ve yarına kadar huzur içinde, deliksiz bir uyku çekeceksin. Yarın farklı bir gün olacak."

Bu, yalanın daniskasıydı. Çünkü yarın hiç de farklı bir gün olmayacaktı, en azından sevgili Vaska için. Aynı şeyler yine tekrarlanacaktı. Yine derin bir uykuya dalacak, hatta teskin edici sesim sayesinde daha derin bir transa geçecekti. O sırada kendisine, görev yerine teslim olmadan önceki son günün sabahında uyanabilmesi için bugünü unutması gerektiği söylenecekti. Bunun üzerine, geçen geceki kutlamaların yorgunluğuyla akşamdan kalma bir halde uyanacak ve rahat bir gün geçirmek isteyecekti. Bütün gün odada uzanacak, biraz okuyacak, bir şeyler yiyecek, TV izleyecek ve erkenden de yatacaktı. Keyfine bakacaktı. Bu program bozulana kadar hergün aynı şekilde keyfine bakacaktı.

Bu harika bir plandı, mümkün olduğu kadar basit ve güvenilirdi. Elimdeki nakitlerin yarısını ödeme hunisine tıkmamla birlikte duvardaki elektronik hesap göstergesinde bol haneli bir rakam göründü.

Neşe içinde, yavaşça kolumu çıkararak kapının dışına RAHATSIZ ETMEYİN levhasını astım.

Sonra birden içimi bir sıkıntı bastı ve ışıkları yeniden yakarak bana şu ana kadar ilham veren şişeyi aramaya koyuldum. Vaska'nın icabına bakmıştım.

Ama normal bir yere göre üç kat daha sıkı korunan ve şu anda da iki kat tetikte bekleyen üsse nasıl dönecektim?

O yüksek taş duvarın hayali beynimde de gerçekte olduğu kadar heybetli bir görüntüyle belirdi. Onu aşmaya çalışırken epey şamata yapmış, herkesi alarma geçirmiştim. Kimseye çaktırmadan geri dönebilsem, hatta duvarın altından içeri sızabilsem ne iyi olurdu. Yeri kazmak ve tüm o toprağı çıkarmak gibisinden işlerin birkaç saatte bitirilemeyeceği tartışma götürmezdi. Bir uçak çal, duvarı aş ve paraşütle içeri atla... Ve daha yere inmeden vurul. Üsse girmeye ya da üsten çıkmaya çalışmak için bundan daha kötü bir zaman olamazdı. Muhafızlar takviye edilmiş olacak ve daha şüpheci davranacaklardı. Her taraf askerlerle dolup taşacaktı. Bu da tabii bana ne yapmam gerektiği konusunda ipucu veriyordu. Onlara karşı kendi güçlerini ve kendi numaralarını kullanmalı, bir bakıma, büyük boyutta düşünülmüş bir judo hareketi yapmalıydım. Ama nasıl?

Soruyu doğru şekilde sorduktan sonra cevap da kendiliğinden geldi. İhtiyaç duyacağım malzemeleri –ki bunlar epey yer tutuyordu– bir araya getirdim, hepsini büyük bir valizin içine yerleştirdim ve valizin kalan kısmına bir imha silahı koydum. Kılık değiştirmem gerekiyordu ama fazla teferruatlı bir şeye lüzum yoktu, sahte kimliğim anlaşılmasın yeterdi. Ah, şu başvurmak zorunda kaldığım katmerli hileler. Tüm düğmelerini iliklediğim uzun bir palto üniformamı gizliyordu. Kasketimi çıkarıp yerine, gevşek dokunmuş siyah bir şapka giydim; yanımdan hiç ayırmadığım eski gri sakalımı da takınca tanınmam iyice imkânsızlaşmıştı. Artık hazırdım. Derin bir nefes aldım, bir yudum içki içtim ve sonra dışarı çıkıp kapıyı kilitleyerek anahtarı cebime koydum. Otelden çıkarken, bir çöp oluğuna atmış olduğum anahtarın imha edildiği anlamına gelen ani alevler yolumu aydınlattı. Bir süre otelden uzaklaştıktan sonra elimle işaret ederek bir robot-taksi durdurdum ve valizimi içeri attım.

"Glupost üssü ana giriş kapısı," diye emrettim ve yola koyulduk.

Delilik mi? Belki. Ama tek çıkar yol buydu.

Bu arada heyecan ve korkudan elim ayağım, ve hatta kol-

larının bacaklarını birbirine dolaşmıyor da değildi. Güçlü ışıkların gündüz gibi aydınlattığı ve her türlü donanımı haiz şüpheci muhafızların silahlarını okşayarak ortalıkta cirit attığı bu üsse ayrılan yolda ilerlerken, başka bir şey yapmam da beklenemezdi zaten. Şafak çoktan ağarmaya başlamıştı.

Taksinin kapısını açan bir teğmen, "Üs kapalı!" diye bağırdı. "Burada ne arıyorsunuz?"

Yaşlı bir adamın titrek sesini çok kötü bir biçimde taklit ederek ve hiç de doğal olmayan bir tonda konuşarak, "Üs mü?" diye sordum. "Burası Doğal Sağlık Merkezi'ne ait Havuç Suyu Ünitesi değil mi? Demek taksi beni yanlış yere getirdi..."

İşgüzar teğmen öfkeyle burnundan soluyarak geri döndü, ve tam o sırada, cebimden çıkardığım bir çift gaz bombasını yay gibi gergin bacaklarının arasına fırlattım. Ve sonra beş tane daha. İlk bombalar patlarken şapkamın altına gizlemiş olduğum gaz maskesini çekip yüzüme indirdim.

Tanrım, ortalık iyice şenlenmeye başlamıştı. Bombalar, karartma gazı, sis ve gülme gazının güzel bir karışımından mamüldü. Kör, gülen, küfreden ve öksüren adamlar dört bir yanda dolanıyor, düşe kalka oradan oraya koşuşturuyorlardı. Bu arada birkaç el de silah sesi duyuldu. Ben de, askerlerin bu birbirine karışmış saflarını yararak ve geçtiğim yerlerde daha da büyük karışıklıklara neden olarak ilerledim. Ana kapıya geldiğimde valizi yere koyup açtım ve bir yüzeyleri yapışkanlı olan düzgün şekilli patlayıcıları çıkarıp kapının çelik gövdesine yapıştırdım.

Kapıda patlayan bir roket mermisinden kopan şarapnel parçaları rüzgârda savrulan paltomu delip geçti. Hemen kendimi yere attım ve bu sırada çıkardığım iki gaz bombasını daha arkaya fırlattım. Tam her taraf tekrar sise boğulmak üzereyken, hâlâ sisli bölgenin dışında kalabilen ve koşar adımlarla üzerime gelirken ateş açmayı da ihmal etmeyen bir grup asker gözüme ilişti. O tarafa doğru savurduğum iki karartma gazı bombasının epey faydasını gördüm. Sonra, diğer patlayıcıları ateşlemekte kullanacağım küçük kapsülleri, karanlıkta

herkesin yapacağı üzere el yordamıyla buldum ve bunları radyo vericisinin devrelerine bağladım.

Zaman çok hızlı akıyordu. İçeridekiler çoktan alarma geçmiş, beni bekliyor olmalıydılar. Ama artık geri dönemeyecek kadar uzun bir yol gelmiştim. Yine el yordamıyla valizi kapatıp kaldırdım ve duvara doğru ilerlerken cebimdeki vericinin düğmesine bastım.

Karanlıkta yankılanan patlama seslerine, oraya buraya çarpan çelik parçalarının çınlamaları karışıyordu.

Kapıda geçebileceğim büyüklükte bir delik açılmış olduğunu umuyordum.

Ortalık ana baba gününe dönmüştü; onca gürültü ve hengame arasında tekrar kapıya yöneldim.

10

İşte kapıyı delmeyi başarmıştım! İçeri bakınca arkada parlayan alevler görülüyor, koyu bir sis dumanı delikten dışarı çıkıyordu. Henüz açmış olduğum bu girişten geçerek bana isabet etmeleri hiç de imkânsız olmayan kurşunların yağmur gibi kapıya yağmalarına bakılacak olursa, içeride de bol miktarda asker vardı. Arkamda vurulan birinin canhıraş çığlıkları duyuldu. Aptallar birbirlerini vuruyor, bu da yarattığım karışıklığı bir kat daha artırmaya yarıyordu. Gelebilecek kurşunlardan uzak durmaya çalışarak delikten içeri birbiri ardına bombalar yağdırmaya başladım, ve tam sis bulutu en kalın halini aldığında, olanca hızımla ve mümkün olduğunca eğilerek içeri girdim.

Duyduğum sesler gerçekten müthişti. Sirenler inliyor, insanlar bağırıyor, silahlar gürlüyordu. Tam bir keşmekeş yaşandığını gösteriyordu bu sesler. Ben de, bu karmaşanın sınırlarını iyice genişletebilmek için dört bir yöne doğru ve mümkün olduğunca uzağa fırlattığım bombaları, yalnızca yarım düzine kalana kadar atmaya devam ettim. Gerisini, karşılaşa-

cağımdan emin olduğum acil durumlarda kullanmak üzere paltomun ceplerine tıktım. Valizin kendisini yokedecek olan bomba ise ateşlendikten beş saniye sonra patlayacaktı. Bombayı ateşledim hızla koşarken valizi de ters yöne doğru fırlatıp attım. Bu karanlıkta yönümü bulabilmek için güvenebileceğim tek yol gösterici olan duvar boyunca sürünerek, dış kapıyı ilk incelediğim zaman fark etmiş olduğum nöbetçi kulübesine kadar gittim. O sıralar bu kulübenin yanına parkedilmiş birkaç araç vardı ve o araçların hâlâ orada olmaları için bildiğim bütün duaları okuyordum. Sis bulutu incelmeye başlayınca önüme doğru iki bomba daha savurdum. Karanlıkta çalışmaya başlayan bir motorun sesi duyuluyordu.

Önlem almayı bırakıp koşmaya başladım. O hızla birine çarpıp düşürmüş, ama ben ayakta kalmayı başarmıştım. Sonra bir kaldırım kenarına takıldım ve bu kez düştüm, ama çabucak kalkıp toparlanarak şapkamı yerde bırakıp tekrar koşmaya başladım. Motorun sesi daha yakından gelmeye başlamıştı ve o sırada sis bulutunun içinde eski bir kamyonet gördüm. Bana doğru gelmek üzere henüz hareket ediyordu ki, kalan dört bombadan ikisini daha çıkarıp mümkün olduğunca kamyonetin yakınına fırlattım. Dumanların mantar şeklinde havaya yükselmesiyle birlikte şoför frene bastı ve o sırada ben de kamyonete ulaşıp kapısını açtım. Kepi de başında olmak üzere, bembeyaz aşçı kıyafetleri giymiş olan şoförü kendime doğru çekerek kamyonetten dışarı çıkarırken, şaşkınlıktan açık kalmış olan ağzına sıkı bir sağ kroşe indirmeyi de ihmal etmedim. Sonra şoför koltuğuna geçip gazı köklememle birlikte aletin gavur ölüsü gibi ağır gövdesi mümkün olan en yüksek hızla ileri atıldı ve açık kalmış olan kapı, ivmenin etkisiyle çarparak kapandı. Sis bulutunun içinden çıktığımda güneş çoktan doğmuştu.

"Aferin," diyerek kendimi tebrik ettikten sonra şüphe çekmemek için yavaşladım. Caddenin öbür ucunda, koşar adımlarla bu tarafa gelen askerler vardı; bunun nedenle hemen koltuğun altına kayıp gri sakalımı dudaklarımın üzerine yerleştirdim. Vaska kimliğine bürünmenin tam sırasıydı.

Birden kafamın yan tarafına bir ağrı saplandı ve ben bu ani acının etkisiyle canhıraş çığlıklar atarak düşerken, direksiyon da benimle birlikte geldi. Kamyonetin doğruca üzerlerine geldiğini gören askerler çil yavrusu gibi dağılmaya başlamışlardı. O sırada gözüme bir parıltı ilişti ve hemen kendimi yana attım. Bu sayede ikinci darbe omuzuma gelmiş ve giysilerimin üzerinden belli belirsiz hissedilmişti. Beyazlara bürünmüş bir kol, ağır bir tavayı kamyonetin arkasından bana doğru savuruyordu. Elimdeki direksiyonu bütün gücümle arkaya salladım ve sahibinin yere düşmesiyle birlikte beyaz kol da gözden kayboldu. O aceleyle, kamyonette başkalarının da olabileceğini unutmuştum.

Kamyonetin tam önünde, korkudan donakalmış olan bir subay kollarını ve bacaklarını yana açmış, duvara yapışık vaziyette öylece bekliyordu. Direksiyonu hemen yerine takıp kırdım ve böylece ona çarpmaktan kıl payı kurtuldum. Bu sırada birbirimizi iyice yakından görme fırsatı bulmuştuk. Gaz maskemle sakalımdan etkilendiğinden ve gördüklerini telsizle rapor edeceğinden emindim. Zamanım tükeniyordu. Bu sırada kol ve tava gene ortaya çıktı ama bu kez adamı bileğinden yakalayarak tavayı elinden almayı başardım. Gaz pedalını dibine kadar kökleyerek köşeden dönerken, tavayı bir adet karartma gazı bombasıyla birlikte sahibine iade ettim ve böylece bu baş belasının da sesini en azından şimdilik kesmiş oldum. Yolda durmadan zikzaklar çizen kamyonetin yönünü düzelttikten sonra kafamda giderek büyümekte olan şişliği elimle hafifçe yokladım ve bu sırada, yolun öbür ucunda peydah olan bir grup zırhlı aracın üzerime doğru gelmekte olduklarını fark ettim. Binalar hızla yanımdan akıp giderken frene bastım ve bir sonraki dörtyola doğru kıvrıldım. Kamyonet artık benim için bir taşıt olmaktan çok bir yük olmaya başlamıştı ve ondan kurtulmam gerekiyordu.

Ama sonra ne yapacaktım? Şüphe çekici bir durum yaratacağı için karargahtan uzak bir yerde bulunmak istemiyordum ve subaylara ait binalar da tam ters yöndeydi. Ancak sosyal tesislerin bulunduğu bölgede yer alan subaylar kulü-

bü fazla uzakta değildi. Önceki akşamlarda yaptığımız âlemlerimizin sonunda ranzaların üzerinde bıraktığım körkütük sarhoş tiplerin hâlâ orada olmaları mümkün müydü? Bu kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı, çünkü ben de kendi ranzama geçip yatarsam benden şüphelenmeleri mümkün değildi.

Yeterince yaklaşmıştım. Önümde, ve tabii arkamda da, bana doğru gelen araçlar vardı, ama şimdilik hiçbiri fazla yakın değildi. Kamyonetimle dar bir sokağa girdikten sonra frene basarak durdum ve inip koşmaya başladım. Kılık değiştirmek için kullanmış olduğum palto, sakal ve gaz maskesi gibi malzemeleri de yere atarak arkamda bir iz bırakıyordum. Kalan gaz bombalarını ceplerime doldurup şapkamı giydim, omuzlarımı askeri bir edayla dikleştirdim ve köşeden çıktım. O sırada barakalarından dışarı fırlayan bir grup asker saflarda sıraya geçiyordu, ama beni fark etmediler. Bir sürü üniformalı arasında bir üniformalıydım sonuçta. Subaylar kulübü fazla uzakta değildi. İki köşe daha geçtim ve işte oradaydı. Ön kapı kapalıydı, ama yatakhane kapısının açık olacağını biliyordum.

Tam köşeden dönmek üzereyken bazı konuşmalar duydum ve durup dinledim.

"Hepsi bu mu?"

"Birkaç kişi daha var, efendim, uyandırılması güç bir iki asker. Birisi de yatağından hiç çıkmıyor."

"Ben onunla konuşurum."

İçeri çabucak bir göz attıktan sonra hemen geri çekildim.

Çok geç kalmıştım. Bir subay, yatakhane kapısından içeri girmek üzereydi ve ortalıkta dönüp duran bir sürü asker de, akşamdan kalma subayları beklemekte olan kamyona kadar geçiriyordu. Subaylardan biri başını ellerinin arasına almış, kendisini kamyona götürmek üzere beklemekte olan askerlere aldırmadan, öylece yerde oturuyordu. Bir başkası da kurabiyelerini binanın duvarına fırlatıyordu.

Hızlı düşün, diGriz, zaman giderek azalıyor. Elimdeki son gaz bombasını da avucuma aldım ve manyetosunu başparmağımla çektim. Şu sarhoş tayfaya katılabilseydim güvenlikte

olacaktım; bunca riske değecekti. Elimi arkama saklayarak köşeden sessizce çıktığımda kimse olduğum tarafa bakmıyordu. Ani bir hareketle bombayı kamyonun üzerinden ileriye doğru tüm gücümle fırlattım.

Güzel bir patlamaydı; pat, bum! Yoğun bir sis dumanı ve askerlerin şaşkın çığlıkları. Ve herkes aynı yöne bakıyordu. Sekiz hızlı adımda arkalarına dolandım ve yerde oturup kimseyi takmadan kendi kendine mutsuzca mırıldanan subayın yanına gittim. Ona doğru eğildim, zar zor anlaşılabilen sızlanmalarına katıldığımı belirterek ayağa kalkmasına yardım ettim.

Sonra da askerler bana yardım ettiler. Ben de ayaklarımın üzerinde diğer subaydan daha sağlam görünmüyordum, bu nedenle ikimizi de kollarımızdan tutup kamyona kadar götürdüler. Bir adım attım; neredeyse düşüyordum. Hemen yakalayıp beni doğrulttular. Artık sahne hazırdı, çünkü yapmam gereken bir şey daha vardı. Kamyondaki aşçı, casusun kafasına vurduğunu yetkililere söyleyecekti kuşkusuz. Bu da herkesin, kafasında yara izi olan birini arayacağı anlamına gelirdi, tıpkı benim kafamdaki gibi bir yara izi. Bu şişkinlikten kurtulamazdım, ama en azından kamufle edebilirdim. Biraz canım yanacaktı, ama bunu yapmak zorundaydım.

Askerlerin yardımıyla ilk adımı attıktan sonra planı uygulamaya başladım. İkinci adımı kendim atmam için beni bırakmalarıyla birlikte sendeledim ve geriye doğru kafa üstü düşerek başımı yere çarptım.

Planladığımdan daha şiddetli bir darbe olmuştu. Zaten ağrımakta olan kafamdan aşağı kaynar kurşun dökülmüş gibi canım yanıyordu ve bu acının etkisiyle bir süre kendimden geçmiş olmalıyım. Kendime geldiğimde yüzümden aşağı kan akmakta olduğunu ve bir askerin elinde ilk yardım çantasıyla bana doğru koştuğunu gördüm. Bunu planlamamıştım, ama her şeyi daha inandırıcı kıldığı için bir itirazım da yoktu. Askerler bandaj yapıp beni sakinleştirdikten sonra bu kez kamyona kadar bana eşlik ettiler. Kendimi berbat hissediyordum ve bu da harikaydı. Adeta sürünerek kamyonun girişinden

mümkün olduğunca uzak bir yere gittim. Derken beni çağıran bir sesin yankılandığını duydum.

"Vaska..." Şimdi de bir öksürük sesi yankılanıyordu.

Oda arkadaşım Ostrov oradaydı. Oldukça bitkin ve zavallı bir görünüşü vardı.

"İçkin yok mu?" diye sordu. Güne her zaman bu cümleyle başlardı.

Kısa yolculuğumuz sırasında ona içki veremesem de ilgi gösterdim.

Bizi taşıyan bu tekerlekli sarhoş deposu gideceği yere varıp da subaylar karargahları yerine idari binalardan birine getirildiklerini anladıklarında, yüksek sesli yakınmalar duyuldu. Buna benzer bir şey bekliyor olmama rağmen, ben de diğerleriyle birlikte şikâyet ettim. Birisi Glupost üssünden kaçmış, bir başkası ise üsse girmişti. Eksik ve/veya fazla kişi bulunana dek herkesin tek tek sayılması şarttı. Düşe kalka yürüyerek bize yol gösterenleri takip ettik ve bir sürü yorgun görevliyle görüşmek üzere tek tek çağrılana kadar bekleyeceğimiz bir yere getirildik. Beklerken oldukça canlı bir tuvalet trafiği yaşanıyordu ve ben de oluşan kuyruğa katıldım. Ellerimi yıkarken sabunun küçük bir kısmını gözlerime sürdüm. Asit gibi yakıcı olmasına rağmen hemen durulamayarak kısa bir süre bekledim. İşimi bitirdiğimde gözlerim korlaşmış bir çift kömür gibi aynada parlıyordu. Mükemmel.

Sıra bana gelince görevliyi buldum, kimliğimi gösterdim ve adımı bir listeden kontrol ettirdim. Diğerleri gibi ben de az sonra bırakılacağımızı umuyordum. Pek çoğu banklarda uykuya dalmıştı ve ben de onlara katıldım. Hareketli bir gece geçirmiştim. Bir casus için düşmanın en can alıcı noktasında uyumaktan daha iyi bir gizlenme yöntemi olabilir miydi?

Beni uyandıran şey ani bir sessizlikti. Subay dostlarımın homurtuları ve şikayetleri, askerlerin telaşlı geliş gidişleri ve büro makinelerinin dinmek bilmeyen vırıltıları bana ninni gibi gelmişti. Şimdi tüm bu sesler susmuş, yerini sessizliğe bırakmıştı. O sessizlikte, yavaş ama kararlı adımlarla yaklaşmakta olan bir çift ayağın önce uzaklardan, sonra ise giderek

daha yakından gelen sesleri duyuluyordu. Adımlar bana doğru geldi ve beni geçti. Bu sırada gözlerimi kapatmış kendimi düzenli nefes almaya zorluyordum. Gözlerimi ancak ayak sesleri iyice uzaklaştığında açabildim.

Sessizliğin nedenini merak ediyordum. Görebildiğim tek şey, hafif kamburlaşmış, tanımı zor bir sırt, hiç de etkileyici olmayan solgun ve gri renkli kırışık bir üniforma ve aynı tür kumaştan yapılmış bir şapkaydı. Bu tür bir üniformayı daha önce gördüğümü hiç hatırlamıyordum. Neler olup bittiğini merak ediyordum. Esneyerek ayağa kalktım ve bandajın hemen altından kafamı kaşıdım. Bir yandan da odanın sonuna kadar gidip yüzünü bize dönen adamı izliyordum. Önden de, arkadan göründüğünden daha cazibeli olduğu söylenemezdi. Kızıla çalan sarı renkli saçları tepeye doğru seyrekleşiyor, henüz belirginleşmeye başlamış olan sarkık gerdanı, iyice traş edilmiş unutulası yüzünü tamamlıyordu. Yine de, sert ve taviz vermez bir okul müdürü edasıyla konuşmaya başladığında, orada bulunan bütün emektar subaylar ölüm sessizliği içinde kendisini dinlediler.

"Beyler, aranızda yeterince ayık olan birkaç kişi, buraya gelirken yolda patlama seslerini duymuş ve sis bulutunu görmüş olabilir. Patlamanın sebebi, bu üsse giren ve hâlâ aramızda dolaşan kimliği belirsiz bir şahıs. Hakkında hiçbir şey bilmiyoruz, ama gezegenlerarası bir casus olmasından şüpheleniyoruz..."

Tahmin edileceği üzere bu sözler, subaylar arasında hayret dolu fısıldaşmalara yol açtı. Gri adam bir süre bekledikten sonra konuşmasına devam etti.

"Bu şahsı yakalamak için yoğun bir araştırma yapıyoruz. Siz değerli subaylarımız olay mahalline yakın bir yerde bulunduğunuz için, bildiğiniz şeyler olabilir düşüncesiyle hepinizle teker teker konuşacağım. Belki böylece... hanginizin aradığımız casus olduğunu da bulabilirim."

Beyinlere adeta bir mermi gibi saplanan bu son sözlerin yarattığı şok, derin bir sessizliğe yol açmıştı. Böylece herkesi sorgu havasına sokan gri adam, tüm subayları teker teker ya-

nına çağırmaya başladı. Kamyondan düşerek kafamı çarpmama neden olan öngörüme duyduğum şükran borcum şimdi iki kat artmıştı.

Sorgu için çağrılan üçüncü kişi olmam rastlantı değildi. Bunun sebebi neydi? Ünlü gezegenlerarası casus Pas Ratunkowy'ye olan genel benzerliğim mi? Glupost'a geç varışım mı? Bandaj mı? Şüphe uyandıran bir şeyler olmalıydı. Tıpkı diğerleri gibi ağır hareketlerle öne çıktım ve selam verdim. Eliyle masanın yanındaki sandalyeye oturmamı işaret etti.

"Biz konuşurken neden sen de şunu tutmuyorsun," dedi makul bir sesle ve gümüş renkli oval bir poligraf vericisini bana uzattı.

Gerçek Vaska bu aleti tanımazdı, o nedenle ben de tanımazlıktan geldim. Gri adamın önünde duran alıcıya çok önemli bilgiler aktardığını bilmiyormuş gibi sadece elime alıp şöyle bir inceledim ve avucumda tutmaya başladım. Düşüncelerim ise, davranışlarım kadar sakin değildi.

Enselendim! Beni yakaladı! Kim olduğumu biliyor ve benimle oyun oynuyor!

Kan çanağına dönmüş gözlerimin derinliklerine baktı ve memnuniyetsizce dudağını büktü.

"Pekâlâ, bir gecelik oyun yeter, Teğmen Hulja," dedi usulca. Bu arada gözlerini, önündeki kâğıt yığınından ve verileri bir asker tarafından yüksek sesle de okunan yalan makinasından ayırmıyordu.

"Evet efendim, bilirsiniz... çocuklarla son bir iki bardak daha içtik." Yüksek sesle söylediklerim bunlardı. İçimden ise *Beni vuracaklar, öldürecekler, tam kalbimde bir delik açacaklar!* diye geçiriyor, bu hayati organımın bütün kanımı dışarı püskürtüşünü gözümün önüne getiriyordum.

"Görüyorum ki bu yakın zamanda rütben düşürülmüş. Peki, şu hafızalı sigortaların nerede, Pas Ratunkowy?"

Yorgunum... keşke yatağımda olsaydım diye geçirdim içimden.

"Sigortalar mı, efendim?" Kıpkırmızı kesilmiş gözlerimi kırptım ve kafamı kaşımak üzere elimi bandajın altına götü-

rürken düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Üniformasıyla neredeyse aynı renk olan ve öfkeyle parlayan gri gözlerini benimkilere diktiği an, sakin davranışlarının ardında gizlenen hiddeti fark ettim.

"Ve kafandaki şu yara... Nasıl oldu bu? Aramakta olduğumuz casus da kafasına bir darbe almış."

"Düştüm, efendim. Biri beni kamyondan aşağı itmiş olmalı. Bandajı askerler yaptı, onlara sorun..."

"Sordum bile. Sarhoş olduğunu ve düştüğünü söylediler. Bir ordu mensubu için büyük bir utanç. Defol git ve üstünü başını temizle. Midemi bulandırıyorsun. Sıradaki."

Soğuk ve sert bakışlı gözlerini benimkilerden ayırmayan gri adama bakmadan sendeleyerek ayağa kalktım ve elimdeki cihazı unutmuş gibi yürümeye başladım; sonra geri dönüp masasının üzerine bıraktım. Ama o kâğıtlara gömülmüştü ve beni fark etmemişti bile. İyice seyrekleşmiş olan saçlarının arasından belli belirsiz bir yara izi görünüyordu. Dönüp gittim.

Bir yalan makinasını yanıltmak yetenek, tecrübe ve eğitim gerektirir ki, bunların hepsi de bende mevcuttu. Bunu yapmak yalnızca belli durumlarda mümkündü ve bu sorgunun şartları da bu iş için idealdi. Normalleştirme testleri yapılmadan gerçekleştirilmiş bir görüşme. Bu yüzden daha hiç soru sorulmadan, görüşmeye neredeyse panik halinde başlamıştım. Bu da cihazdaki tüm verileri maksimuma çıkarmış olmalıydı. Korkuyordum, ondan, bir şeylerden, her şeyden. Ama casusu ortaya çıkartmak üzere, zaten geleceğini tahmin ettiğim soruları sormaya başladığında rahatlamıştım ve yüksek sesle okunan veriler de, bu rahatlığımı doğruluyordu. Soru, aradıkları davetsiz misafir dışında herkes için aynı derecede anlamsızdı. Benim için de anlamsız olduğunu gördüğünde ise sorgulama bitmişti ve daha yapması gereken bir sürü şey vardı.

Banka geri dönüp yanına oturduğumda Ostrov kendine gelmiş, korku dolu gözlerini kocaman açarak bekliyordu.

"Ne istiyormuş?"

"Bilmiyorum. Anlamadığım konularda bazı şeyler sordu, sonra da bitti."

"Umarım benimle de konuşmak istemez."

"Kim o?"

"Bilmiyor musun?" dedi şaşkınlıkla. Adeta inanamıyordu. Bu konudaki cehaletimi örtmek için ihtiyatlı davranıp durumu kurtarmaya çalıştım.

"Biliyorsun, buraya yeni geldim ve..."

"Ama Kraj'ı herkes tanır."

"Bu o mu?" Hayret dolu, küçük bir çığlıkla söylemiştim bunu. En az onun kadar korkmuş görünmeye çalışıyordum ve sanırım bu işe yaramıştı. Başını salladı ve omuzunun üzerinden hızla tekrar geriye baktı. Konuşmamızı burada noktalamak için kalkıp bir kez daha tuvalete gittim. Herkes Kraj'ı tanıyordu.

Kraj kimdi?

11

Taarruz için gemilere binecek olmamız hızır gibi imdadımıza yetişmişti. Küçük çaplı sakin bir savaşa girişmek, önümüzdeki günlerde Glupost üssünü kasıp kavuracak olan şüphe ve korku dolu soruşturmadan çok daha iyiydi. Ani baskınlar, gece yarısı aramaları, alarmlar ve askerlerin günün her saatinde duyulması muhtemel ayak sesleri. Bu derece büyük bir karışıklık yaratma konusundaki üstün başarım nedeniyle kendimle gurur duyabilirdim, aynı zamanda o karışıklığın kurbanı da olmasaydım tabii. Bunca telaş ve kargaşa arasında programa sıkı sıkıya bağlı kalmamıza bakılacak olursa, istila planları artık değiştirilemeyecek derecede kesinleşmiş olmalıydı. Birliklerin ayılma süreçlerinin başlayabilmesi için B gününe kırksekiz saat kala bütün barlar kapanmıştı. Aralarında benim ve Ostrov'un da bulunduğu birkaç iflah olmaz tipin zulada sakladığı şişeler bizi bir süre daha idare etmişti; ama çantalarımız ve dolaplarımız depoya götürülüp, önceden paketlenmiş taarruz malzemeleri dağıtılınca, bu kaynağımız da ku-

rudu. Gerçi ben küçük bir kutu alkol tozunu, diş parlatma tozu diye yutturarak acil durumlarda kullanmak üzere yanıma almıştım; ama içkisiz geçireceğimiz haftaları düşününce bu acil durum beklenenden de önce hasıl oldu ve bu nedenle Ostrov'la ikimiz, B gününe bir gün kala onun da icabına baktık. Son bir gece yarısı kontrolünden sonra toplanarak kalkış bölgesine gittik. Sıra sıra dizilmiş karanlık roketlerden oluşan filo, kapıların ardında bekliyordu. Hepimiz teker teker çağrılarak görev yerlerimize gönderildik.

Başlangıçta bu taarruzun aptalca yürütüldüğünü düşünmüştüm. Ne plan, ne şema, ne cesaret verici konuşmalar, ne eğitim, ne tatbikat, hiçbiri yoktu. Sonradan anladım ki bu, gizli kalması istenilen bir taarruzu yönetmenin en iyi yoluydu. Pilotlar oldukça tecrübeliydi ve bu seferle, daha da fazla tecrübe edinecektik. Birlikler savaşmaya hazırdı ve taarruz için gerekli her türlü malzeme yeterli miktarda tedarik edilmiş durumdaydı. Kafamızın üzerinde bulunan kutular da, planlar, rota bantları ve buna benzer şeylerle doluydu. Dışarıyla her türlü haberleşme bağlantımızın imkânsız hale geleceği güvenli dış-uzay yolculuğumuza başlayana kadar, bu kutuların hiçbiri açılmayacaktı. Ve o kutuların her biri, Cliaand hakkında bu uçuşu gerçekleştirebilmeme yetecek kadar çok şey bilmediğim için, hayatımı kolaylaştırıyordu.

Bir nakliye birliğinin pilotu olarak görevlendirildiğimi öğrenmekten büyük bir zevk duymuştum. Bu, gururla yerine getirebileceğim bir vazifeydi. Anlaşılan Ostrov'un daha önce oda arkadaşım olması da tesadüf değildi, çünkü benden birkaç dakika sonra seyir odasına gelerek benim yardımcı pilotum olacağını söyledi.

"Harika," dedim. "Bu Pavijan sınıfı nakliye gemileriyle daha önce kaç saat uçtun?"

Düşük olduğunu kendisinin de kabul ettiği bir rakam söyleyince omuzuna vurdum.

"Şanslısın. Diğer pek çok kaptan pilotun aksine Vaska Amcan kasıntı biri değildir. Eski bir içki arkadaşımıza canımız feda. Kalkışı senin yapmana izin vereceğim ve eğer başa-

rılı olursan, ki olacağından şüphem yok, inişi de sen gerçekleştirirsin. Şimdi bana kontrol listesini ver."

Bana duyduğu şükran o kadar büyüktü ki, dolma kaleminin içinde acil durumlar için sakladığı ikiyüz derece alkollü bir içkiyi bile benimle paylaştı ve ikimiz de ağzımıza bir miktar fışkırttık. Boğazlarımızın alev alev yanmasına rağmen, gemilere binmek üzere çok aşağılardaki yükleme birimlerine doğru ilerleyen birlikleri büyük bir memnuniyetle izledik. Birkaç dakika sonra gri renkli, gür sakalları olan bir albay, savaş üniforması içinde seyir odasına geldi.

"Yolcuların buraya girmesi yasak," dedim.

"Kapa çeneni, teğmen. Rota bantların bende."

"İyi öyleyse bana ver."

"Ne? Ya deli ya da şaka yapıyor olmalısın ve savaş sırasında her ikisi de ölümcül suçlardır."

"Sanırım biraz sinirliyim, albayım, pek fazla uyuyamadım, bilirsiniz..."

"Evet," dedi, biraz yumuşayarak. "Sanırım bunu anlayışla karşılayabilirim. Herkes zor anlar yaşadı. Ama artık bunlar geride kaldı. Zafer Cliaand'ın!"

"Zafer Cliaand'ın," diye kanıksamış bir şekilde hep bir ağızdan tekrarladık. Son birkaç gündür bunu sık sık yapıyorduk. Albay saatine baktı.

"Vakit geldi sayılır. Emri verin."

Ostrov'a işaret ettim ve o da aynı anda sağdaki düğmeye bastı. Emirlerin göründüğü ekranda bir mesaj belirdi. BEKLE. Ayağa kalktık. Sonra mesaj hızlı hızlı yanıp sönmeye başladı; bir süre sonra harfler değişti ve göz alıcı parlaklıktaki yeni emir ekranda göründü. ROTA AYARLA. Albay cebinden bir bant çıkardı ve biz de şahitler olarak, bandı mühürlü bir şekilde teslim aldığımızı belirten bir belge imzaladık. Ostrov'un bandı bilgisayara takmasıyla birlikte albay, görevini tamamlamış olmanın verdiği rahatlıkla gülümseyerek geriye döndü ve tam kapıdan çıkmak üzereyken ardına bakmadan veda tehdidini savurdu.

"Eğer sizin gibi moron pilotların pek hoşuna gittiği anlaşı-

lan şu 10 G'lik inişlerden birini yaparsanız, ikinizi birden divan-ı harbe veririm."

"Haydi oradan sersem herif! Sen onu benim külahıma anlat!" diye bağırdım arkasından. Tabii önce kapının kapanmasını beklemiştim. Ama bu kadarı bile, bana gittikçe daha çok saygı duymaya başlayan Ostrov'u coşturmaya yetmişti.

Acele etmek ve beklemek, bütün askeri birimlerin ortak kaderidir; biz de bunu yaptık. Kontrol listeleri tamamdı. Nakliye gemileri en son sırada kalkacağı için, diğerlerinin birbiri ardına havalanışını izledik. Geriye az sayıda gemi kalmıştı. Yeşil renkli FIRLAT komutu nihayet yandı ve havalandık. Yola koyulmuştuk. Bilinmeyen bir yıldızın etrafında dönüp duran isimsiz bir gezegen olduğu dışında, kimse gideceğimiz yer hakkında bir şey bilmiyordu. Rota bandı nereye gideceğimizi bilgisayara söylemişti, ama ne bu bilgiyi bize de vermeye tenezzül etmiş, ne de bunun için programlanmıştı.

Bu güvenlik önlemleri, istila başlayana kadar devam etti. Bilgisayar tarafından kullanılan geminin içinde yedi sıkıcı gün boyunca yolculuk ettik; ağzımıza koyacak tek damla içki olmadığı gibi, yemek zorunda kaldığımız o dondurulmuş erzaklar da pek lezzetli sayılmazdı. Uzun vadede, içkinin ıslah edici etkilerinden de mahrum kalmıştık. Ostrov'un hiç de eğlenceli bir yol arkadaşı olmadığı kesindi. Konuşmalarımız nasıl başlarsa başlasın, mutlaka bana bilmem kaçıncı kez naklettiği okul anılarıyla son buluyordu. Şunu belirteyim ki, bu yedi gün içinde bol bol uyumuştum ve genellikle de bu, onun konuştuğu anlara rastlıyordu, ama Ostrov'un bu duruma aldırdığı yoktu. Bu arada, ona yaptırdığım bazı talim ve deneme uçuşlarıyla gönlünü almakla kalmıyor, aynı zamanda kontrol panelini ve geminin kullanılma şeklini daha ayrıntılı şekilde öğrenme fırsatı buluyordum.

Gemi tamamiyle bilgisayar kontrollü olduğundan içinde Ostrov'la benden başka mürettebat yoktu. Birliklerin bulunduğu bölgeye açılan tek kapı kilitliydi ve anahtarı da asık suratlı dostum albaydaydı. Bizi bir veya iki kere ziyaret etmişti ama buna sevindiğimizi söyleyemeyeceğim. Dış-uzaydan çı-

kıp normal uzaya döndüğümüz yedinci gün, arkamızda durmuş tehdit dolu gözlerle bakınıyordu.

"Şunu al, şurayı kontrol et, bunu imzala," gibisinden komutlar yağdırdı ve biz tüm bu emirleri yerine getirdikten sonra, elinde taşıdığı kilitli bir çantayı açtı. Çantanın üzerinde büyük, kırmızı harflerle İSTİLA yazdığına bakılırsa ortalık yakında ısınacak demekti. Bana verilen emirler oldukça basitti ve bu emirler doğrultusunda, geminin filo liderinin peşinden ayrılmaması için gerekli düğmelere bastım. Bir tarafımızda sarıya çalan renkteki bir güneşin güçlü ışıkları parlıyor, diğer tarafımızda da bir gezegenin küre biçimindeki mavi görüntüsü beliriyordu. Albay gezegene, uzanıp avucuna almak istercesine bakınca, yakında neler olacağını anlamak için soru sormaya gerek kalmamıştı.

İstila başlamıştı. Filonun büyük bir kısmı önümüzdeydi. Gemiler uzayın karanlığında kayboluyor, yalnızca arada sırada rota değiştirdikleri zaman bir kıvılcım ağı şeklinde ortaya çıkıyorlardı. Nakliye filosunu oluşturan gemiler bir arada kalarak lider gemi tarafından belirlenen rotayı takip ediyor, bu arada gezegen de ekranlarımızda gitgide büyüyordu. Bu mesafeden oldukça sakin görünüyordu, ama ben filoya ait ilk gemilerin saldırıya çoktan başlamış olduklarını biliyordum.

Bu taarruzu dört gözle bekliyordum diyemem; zaten giderek yaklaşan bir savaş bir deliden başka kimi sevindirebilir ki? Ama beni buraya getiren sorunun cevabını bulabileceğimi umuyordum. Şu anda bir tanesine bizzat şahit olmama rağmen hâlâ, gezegenlerarası istilaların imkânsız olduğuna inanıyordum. Bu tıpkı, bir adamın hayvanat bahçesindeki en garip ve egzotik hayvanlardan birine bakarak "Böyle bir hayvan yoktur," demesine benziyordu. Gezegenlerarası bir istila gerçekleştirilemezdi.

Ne var ki, adeta tüm bu teorilerimi boşa çıkarmak istercesine, gezegenlerarası istilacı kuvvet bütün gücüyle saldırıya geçti. İsimsiz gezegenin görüntüsü gittikçe büyüyüp neredeyse tüm ekranı kaplarken, çoktan başlamış olduğundan şüphe duymadığım savaşın ilk izlerini, yani karanlık bir yarım küre-

de parlayan küçük kıvılcımları gördüm. Ostrov da gördü ve yumruğunu sallayarak çığlıklar atmaya başladı.

"Haydi bastırın, aslanlar," diye bağırıyordu.

"Kapa çeneni ve gözünü cihazlardan ayırma," diye öfkeyle gürledim. Birden ondan nefret etmeye başlamıştım. Sonra birden pişman oldum. Şartlar onu bu hale getirmişti. Ağaç yaşken eğilirdi yani. Ve onun ağacı da, küçük bir çocukken gittiği yatılı askeri okulda bir güzel eğilmişti. Bana naklettiği her okul anısında can sıkıcı ve hatta sadist bir yön bulunmasına rağmen, anlayamadığım bir nedenden ötürü o yıllardan özlemle bahsediyordu. Asla soru sormaması gerektiğine, Tanrı'nın Cliaand'ı diğer gezegenlerden biraz daha iyi yarattığına ve bu nedenle de kendilerini aşağı ırklara göz kulak olmakla görevlendirdiğine inanmak üzere yetiştirilmişti. Eğer eğitime yeterince erken başlanırsa insanların nelere inanabildiklerini görmek beni hayrete düşürüyordu.

Sonra, her bir nakliye gemisinin kendi hedefine gidebilmesi için serbest bırakıldık. Telsizi şöyle bir kurcaladıktan sonra Cliaandlıların güvenliğe ve gizliliğe verdikleri öneme içimden lanetler yağdırdım. İşte bir gemi dolusu askerle birlikte inişe geçiyordum ve nereye indiğimi bile bilmiyordum! Hemen aşağıdaki gezegene olduğu kesindi, bu gerçeği artık daha fazla gizleyememişlerdi, ama hangi kıtaya? Hangi şehre? Bildiğim tek şey, keşif gemilerinin bizden önce gezegene inerek arkadan gelenlere rehberlik etmek üzere radyo vericileri yerleştirmiş olmaları idi. Frekansı ve dinlemem gereken sinyali biliyordum; bu sinyali duyar duymaz alçalarak inişe geçecektim. Ayrıca ineceğim yerin bir uzay limanı olduğunu da biliyordum. Son emirlerle birlikte bana, bu hedefe ait havadan ve yerden çekilmiş bazı büyük ve net fotoğraflar da gönderilmişti. Bunları elde etmek için Cliaandlı casuslar epey bir çaba sarfetmiş olmalıydılar. Terminal binalarının yanına büyük, kırmızı bir X işareti konmuştu ve gemiyi mümkün olduğunca işaretli olan yerin yakınına indirmem gerekiyordu. Güzel.

"İşte sinyal!" Alıcıdan gelen da-da-di-da sesleri oldukça yüksek ve netti.

"Tamam, bu noktaya kilitlen, iniyoruz," dedim. Bilgisayara gerekli komutları yüklememle birlikte gemi neredeyse anında iniş rotasına girdi ve ana jetler ateşlendi. "Albaya ilk uyarı sinyalini ver, sonra da ben gemiyi indirirken mesafe ve irtifa bilgilerini rapor et."

Ortalığın henüz ağarmaya başladığı bir saatte varış noktasına doğru yaklaşıyorduk. Bilgisayar yerdeki radyo vericisine kenetlenmiş, yavaş ve dikkatli bir biçimde bizi yere indiriyordu. Bulut kümelerinden kurtulup çok aşağılarda yeryüzünü görebilmeye başladığımızda, ilk direniş işaretlerine tanık olduk. Açtıkları ateş sonucu mermiler, siyah dumanlar çıkararak etrafımızda patlıyordu.

"Bize ateş ediyorlar," diye şaşkınlıkla bağırdı Ostrov. Dehşete kapılmıştı.

"Ee, savaşıyoruz burada, ne bekliyordun ki?" Tecrübeli bir askerin birkaç el ateş edildi diye nasıl olup da bu kadar korktuğuna akıl erdirmeye çalışırken, bir yandan da geminin kontrol paneline uzanıp ana jetleri kapattım. Serbest düşüşe geçmiştik ve sağımızda solumuzda yeni patlamaların olması yetmiyormuş gibi, silahlarımızı kontrol eden bilgisayar da, hızımızdaki ani düşüş nedeniyle dışarı fırlatılmıştı.

Aşağıda uzay limanı gözüme ilişti ve o yöne gidebilmek için yan motorları çalıştırdım. Ama hâlâ düşüyorduk. Altimetre tarafından bulunduğumuz yüksekliğe ait bilgilerin sürekli olarak yüklendiği bilgisayar, devamlı irtifa kaybetmemiz nedeniyle kırmızı uyarı ışıklarını yakıp söndürerek alarm veriyordu. Bilgisayara, iniş süresini mümkün olduğunca uzatması ve 10 G'de bizi sıfır irtifaya düşürmesi için emir verdim. Bu, maksimum hızda ineceğimiz ve yavaşlamak için minimum zaman harcayacağımız anlamına geliyordu; böylece yerden açılan ateşe hedef olacağımız süre en aza iniyordu. Ayrıca albayın, daha önce yaptığı uyarıya konu olan 10 G'lik inişlerden birine tanık olmasını da istiyordum.

Yere bir ağaç boyu kadar mesafe kalmışken jet motorları ateşlendi ve ivmenin etkisiyle koltuklarımıza yapıştık. 10 G'lik bir yerçekimi kuvveti tarafından hızla aşağı çekilirken

bunu yapmak zor olmasına rağmen, o an albayın yüzündeki ifadeyi düşünerek gülümsedim. Ekrana bakarak gemiyi, yan motorların da yardımıyla, hedef bölgemizde bulunan pistin tam üzerine getirdim. Artık gerisi bilgisayara kalmıştı ve o da motorları durdurup iniş takımlarını açarak görevini başarıyla yerine getirdi. Tüm motorlar durur durmaz bir düğmeye basarak birliklere gemiyi boşaltmaları emrini verdim; rampaların açılmasıyla gemi şöyle bir sarsıldı.

"Bizim işimiz burada biter," dedim. Kemerlerimi çözdüm ve gerindim.

Geminin sol tarafındaki rampadan koşarak inen ve kendilerine saklanacak bir yer arayan birlikleri izlerken, Ostrov da bana katıldığını belirtti. Sanırım şu ana dek hiç kayıp vermemiştik ve bu da oldukça şaşırtıcıydı. Etrafta uçuşan birkaç külüstür bombardıman uçağı veya ona benzer moloz yığını vardı. Bu arada savaş uçakları da koruma amacıyla alçaktan uçuş yapmaya devam ediyorlardı. Ama direnişin bu kadar çabuk kırılmış olması da pek mümkün görünmüyordu. Bu gezegenin ordusu yalnızca kara birliklerinden ibaret değilse tabii. Cliaandlıların gerçekleştirdiği istilalardaki başarının sırrı burada yatıyor olabilirdi; yalnızca koparılmaya hazır durumdaki olgun gezegenleri dallarından kopar. Bunu daha sonra araştırmak üzere kafamın bir köşesine not ettim. Albay, arabasının içinde, birliklerini arkadan takip ediyordu. İnişin iç organları üzerinde yarattığı baskının hâlâ sürüyor olmasını diliyordum.

"Şimdi biraz içki bulmalıyız," dedi Ostrov, ümitle dudaklarını şapırdatarak.

"Ben giderim," dedim. Kolumu askıdan çıkarıp büktüm. "Sen telsizin başında kal ve gemiye göz kulak ol."

"Kaptan pilotlar da hep böyle der," diye sitem etti ve böylelikle doğru yolda olduğumu anladım.

"Rütbenin verdiği bir ayrıcalık, bir gün bu ayrıcalığı sen de kullanmaya başlarsın. Fazla gecikmem."

"Uzay limanının barına bak, orada genellikle bulunur," diye arkamdan seslendi.

"Tereciye tere satmaya kalkma," diyerek alaylı bir biçimde güldüm. Planımı yapmıştım bile.

Yere inmemizle birlikte geminin içindeki bütün kapılar otomatik olarak kilitlenmişti. Merdivenlerden inerek birliklerin henüz boşaltmış oldukları güverteye gittim ve ortalığa saçılmış erzak kutularını tekmeleyerek en yakın rampaya doğru kendime yol açtım. Tatlı bir esinti içeriye sabahın temiz havasını taşıyor, ama toz ve patlayıcı kokularını da beraberinde getiriyordu. Cliaand kültürünün nimetlerini başka bir gezegene taşımıştık.

Uzaktan gelen birkaç patlama sesiyle hızla geçip giden bir jetin gürlemesini duydum, ama sonra sesler tamamiyle kesildi. Uzay limanından başlayan istila çabucak yayılmış, uğradığı yerlerde de ardında sessizlik ve sükunet bırakmıştı. Gümrük bölgesine doğru yürürken kimseye görünmediğim gibi, kimseyi de görmemiştim. Artık refleks haline gelmiş garip bir yeteneğim sayesinde barı buldum. Yaptığım ilk şey bir şişe birayı boğazımdan aşağı boca etmek oldu, sonra da bastırsın diye, Antares *ladevandet*'i adlı içkiden küçük bir bardak içtim. Barın arkasında sıra sıra duran içki şişelerindeki eski ve yeni dostlar seçkin bir koleksiyon oluşturuyorlardı. Bunları gemiye taşıyabilmek için bir şeylere ihtiyacım vardı, bu nedenle bir torba ya da bir kutu aramak üzere tezgahın altındaki sürgülü kapaklardan birini açtım ve aynı anda, korku dolu gözlerle bana bakan genç bir adamla burun buruna geldim.

"*Ne mortigu min!*" diye bağırdı. Esperantoyu ana dilim gibi konuşabildiğim için aynı dilde cevap verdim.

"Biz buraya sizi kurtarmaya geldik, size zarar vermeye niyetimiz yok." Aramızda geçen bu konuşma yetkililere ulaşıyor olabilirdi, bu nedenle doğru izlenimi uyandırmak istiyordum. "Adın ne senin?"

"Pire.*"

* "Burada" gezegenindeki tüm yer ve kişi adları kitabın orijinalinde de Türkçe. Harrison önüne bir Türkçe sözlük açarak bu adları bulmuş. (y.n.)

"Peki ya bu gezegenin adı?" Bu, kibirli bir istilacının sormaması gereken şüpheli bir soru gibi görünüyordu, ama bunlara kafa yoramayacak kadar korkmuştu.

"Burada."

"Güzel. Doğru söylemeye karar vermene sevindim. Bana Burada gezegeni hakkında neler söyleyebilirsin?"

Bunun kötü bir soru olduğunu kabul ediyorum, zaten o da cevap veremeyecek kadar afallamış durumdaydı. Bir süre anlamsız gözlerle etrafına bakındı, sonra kabinden dışarı çıktı ve dönüp tekrar içeri girdi. Sonunda, elinde tuttuğu bir broşürle çıkageldi. Hiçbir şey söylemeden bana uzattığı üç boyutlu broşürün kapağında, bir okyanus ve onun hemen yanıbaşında uzayıp giden, güzel ağaçlarla süslü bir kumsal resmi vardı. Elimi üzerinde gezdirir gezdirmez, vücut ısımın etkisiyle manzara adeta canlanmış, dalgalar altın rengi kumları sessizce okşamaya, ağaçlar hissedilmeyen bir esintiyle birlikte hafif hafif sallanmaya başlamıştı. Bulutlardan oluşan harfler gökyüzünde hareket ediyor ve şu yazı okunuyordu: GÜZEL BURADA... BATI DIŞ-UZAYIN TATİL CENNETİ...

"Rüşvet ve düşmanla işbirliği," dedi, kapıdan gelen tanıdık ve duymaktan hoşlanmadığım bir ses. Yavaşça dönüp baktığımda, gemi arkadaşım albayın, elinde elektromanyetik tüfeği, yüzünde de pis bir gülüşle kapıda durduğunu gördüm.

"Ayrıca bir de 10 G'lik iniş," diye ekledi. Mutsuzluğunun esas nedeninin bu olduğundan emindim. "Diğer ikisinin aksine bu pek ölümcül bir suç sayılmaz."

12

Pire, eliyle ağzını kapamaya çalışarak küçük bir çığlık attı ve geri çekildi. Albayın söylediklerini anlamasa da hareketlerini ve silahını tanımıştı. Yüzüme mümkün olduğunca soğuk bir gülümseme takındım ve o sırada, ellerimin barın altında kalarak görünmediğini fark ettim. Pire'ye dönüp elimle odanın

öbür ucuna gitmesini işaret ettim. O, kaşla göz arasında dediğim tarafa sıvışırken, ben de bu küçük şaşırtmacadan yararlanarak, turizm broşürünü cebime koyup elektromanyetik tabancamı çektim. Dönüp tekrar albaya baktığımda silahını yarıya kadar kaldırmış olduğunu gördüm.

"Yanılıyorsunuz," dedim. "Üstelik benim gibi, kısa bir süre öncesine kadar pilot-binbaşı rütbesinde olan şerefli bir subaya da hakaret ediyorsunuz. Ben sadece, böyle bir içki yuvasının, birliklerinizin görevleri başında sarhoş olmalarına yol açarak, şu ana kadarki tüm gayretlerimizin heba olmasına sebebiyet vermesini engellemek suretiyle, istilacı kuvvetlerimize yardım ediyorum. Burada saklanmakta olan birini de esir almış bulunuyorum. İşte olup bitenler; sizin söyledikleriniz karşısında benim söyleyeceklerim bunlardan ibaret, albay."

Silahının namlusunu bana doğru kaldırarak, "Benim söylediğim şu ki, seni rüşvet alırken yakaladım ve tutuklayacağım sırada direndiğin için de seni vurmak zorunda kalacağım," dedi.

"Beni vurmak pek o kadar kolay değildir," dedim ve silahımı bar tezgâhının altından çıkarıp tam gözlerinin arasına hedef alana kadar kaldırdım. "Usta bir nişancıyımdır ve şu patlayıcı mermilerden biri birazdan kelleni uçuracak."

Kuşkusuz, bir uçuş subayından böyle bir karşılık beklemediği için bir süre tereddüt etti. O sırada Pire'nin hafifçe inlediğini ve birinin yere düştüğünü duydum. Bayıldığını sanıyordum ama onunla ilgilenemeyecek kadar meşguldüm. Bu dehşetengiz sahne bir süre daha devam etti ve eğer elinde arazi telsizi bulunan bir asker aniden içeri dalmasaydı, nasıl biteceğini de kimse kestiremezdi. Albay, telsizi alıp savaşa geri dönerken, ben de ceketimin ceplerine iki şişe içki tıkıştırdıktan sonra, yerde kendinden geçmiş bir şekilde yatmakta olan ve bu halini her bakımdan tercih ettiğim Pire'nin üzerinden atlayıp, albayın gittiği yönün ters tarafındaki çıkış kapısına yöneldim. Albay daha farkına bile varmadan oradan ayrılıp içkilerle birlikte gemiye döndüm ve ganimeti servis asansörüyle Ostrov'a gönderdim. "Bir taneden fazla içme," şeklindeki

emrime karşılık haberleşme cihazından küçük bir sevinç çığlığı duyuldu.

Artık tek başımaydım ve bu fırsattan en iyi şekilde yararlanmaya kararlıydım. Devam etmekte olan savaş nedeniyle hareketlerim izlenmeyeceği için, ben de istediğim gibi gözlem yapabilirdim. Tabii bu arada öldürülebilirdim de, ama bu da bizim mesleğin cilvelerinden biriydi. İstila başarıyla tamamlandığında hareket alanım çok daha kısıtlı olacaktı ve belki de Cliaand'a dönmek üzere yola koyulacaktık. Gezegeni tanıtan kitapçık hâlâ cebimdeydi ve popomdan yayılan ısı sayesinde kapaktaki hareketlilik devam ediyordu. Çıkarıp açtım ve bol resimli, az yazılı sayfaları şöyle bir gözden geçirdim. O güzelim Sabun Körfezi'nin üzerine çizilmiş orkestra resminden gelen hoş nağmelere ve Kanape çayırlarından yükselen çiçek kokularına bakılacak olursa bu kitapçık, en iddialı yayınlardan biriydi. Kar dağlarında kayak yapan insanları gösteren bir resimden de bir parça kar düşmesini bekledim ama reklam teknolojisi henüz o derece gelişmemişti. Kitapçıkta, havalimanını ve şehri gösteren bir harita da vardı. Büyük bir bölümü şemalarla dolu olan bu işe yaramaz haritadan yalnızca Sucuk City şehri yakınlarındaki Sucuk Uzaylimanı'nda olduğumu öğrenebilmiştim. Kitapçığı fırlatıp attım ve etrafa bakınmak üzere dışarı çıktım.

Manzara iç karartıcıydı. Turistlerin, o güneşli kumsalları tekrar tıka basa doldurması epey zaman alacaktı anlaşılan. Bombaların delik deşik ettiği ve alevlerin yakıp kavurduğu boş caddelerde yürürken, tüm bunların amacının ne olabileceğini düşündüm. Zaten aptalca bir iş olan savaş, bana şu anda her zamankinden daha çocukça geliyordu. İlk cesetler gözüme iliştiğinde korkunç kelimesinin daha doğru olacağını düşündüm. Derken bir grup insanın ayaklarını sürüyerek yürüdüklerini duydum, ve az ilerki caddede, her yanları gözünü dört açmış Cliaand askerleriyle çevrili bir sürü esir göründü. Esirlerin çoğu yaralı ve pek azı sargılıydı. Yanımdan geçerlerken başlarındaki çavuş selam verdi ve eliyle zafer işareti yaptı. Gülümseyerek karşılık verdim, ama bunun için kendimi zor-

lamam gerekmişti. Şimdi yapmam gereken şey, henüz esir alınmamış ya da öldürülmemiş sağduyulu bir Sucuk City'li bulup, bazı sorularıma cevap aramaktı.

Ben onu bulmadan, Sucuk City'li beni buldu. Ana caddeden ayrılarak, Matbaacılık-şaşırtmak şeklinde akıllara seza bir ismi olan dar bir ara sokağa saptım; bu isimdeki bir sokaktan hiçbir hayır gelmeyeceği daha baştan belliydi. Dik bir köşeden dönerek sokağa girer girmez, elindeki kocaman av tüfeğini bana doğrultmuş olan genç bir kadınla burun buruna geldiğimde, bu şüphelerim bir parça doğrulanmadı da değil hani. O daha ağzını bile açmadan ben kollarımı çoktan havaya kaldırmıştım.

"Teslim ol, yoksa ölürsün!"

"Teslim oldum işte, görmüyor musun! Yaşasın Burada! Bu-ra-da, şak şak şak..."

"Beni bu aptalca numaralarınla kandıramazsın, savaş çığırtkanı iğrenç adam, seni olduğun yere mıhlayayım da gör."

"Ben sizden taraftayım, inan bana. Burada'ya barış, insanoğluna mutluluk; insankızına da tabii."

Bu sözlerim üzerine kahkahalarla güldü ve silahının ucuyla karanlık bir kapı ağzına girmemi işaret etti. Geniş yüzünde alev gibi parlayan minik burun delikleri ve omuzlarına kadar inen siyah saçlarıyla öfkeliyken bile güzel bir kadındı. Koyu yeşil bir üniforma ve askeri postallar giyiyordu. Her tarafında deri fişeklikler, kollarında da bazı nişanlar vardı. Tüm bunlara rağmen kadınsıydı; zira hiçbir üniforma, göğüslerinin ve kalçalarının o muhteşem kıvrımlarını gizleyemezdi. İsteğine uyup kapı ağzına girdim. Yanından geçerken tabancamı almak üzere eğildiği sırada, ani bir hareketle kolunu tutup elinden silahını kapabilir ve her iki silaha da sahip olabilirdim, ama bunu yapmadım. Kontrolün kendisinde olduğunu düşündüğü sürece ağzından laf almak daha kolay olurdu. Kapıdan geçerek, büroya benzeyen, tek pencereli, karanlık bir odaya girdik. İçeride, bir masanın üzerinde yatan üniformalı bir başka kız daha vardı. Gözleri kapalıydı. Üniformasının bir bacağında kesilerek açılmış olan bir delikten, şimdilik uydur-

ma sargılarla bandajlanmış berbat bir yara görünüyordu. Sargıların arasından sızan kan masanın üzerinde birikmiş, orası adeta bir göl olmuştu.

"İlacın var mı?" diye sordu, beni esir alan kız.

"Var," dedim ve belimdeki ilk yardım pakedini çıkarıp açtım. "Ama fazla bir işe yarayacağını sanmıyorum. Görünüşe göre çok kan kaybetmiş, daha ciddi bir tıbbi müdahaleye ihtiyacı var."

"Kim yapacak bu tıbbi müdahaleyi? Sizin gibi istilacı domuzlar değil herhalde!"

"Belki de." Eski sargıları çıkarıp yaranın üzerine antiseptik toz döküyor, sonra da daha muntazam bir bandaj yapmaya çalışıyordum. Bu arada kalp atışlarını da yokladım. "Nabzı çok düşük ve zayıf. Yaşayacağını sanmıyorum."

"Eğer ölürse... senden bilirim." Rakibemin gözlerinde yaşlar birikmişti, ama yine de bu, elindeki alaybozanı tam karnıma dayamasına engel olmuyordu.

"Ben onu kurtarmaya çalışıyorum, bunu unutma, ayrıca bana Vaska diyebilirsin."

"Taze," dedi, gayri ihtiyari. "Onlar gelip yönetimi ele geçirmeden önce Muhafız Birliği'nde çavuştum."

"Onlar mı?" Biraz kafam karışmıştı. "Yani biz mi demek istiyorsun, Cliaand ordusu?"

"Hayır, tabii ki değil. Ama neden seni öldüreceğim yerde seninle konuşuyorum ki? "

"Bunu yapma. Yani, istersen öldür. Sana dostun olduğunu söylesem bana inanır mıydın?"

"Hayır."

"Başka bir gezegenden gelen bir casus olduğumu ve şu anda Cliaand Uzay Filosu'nda pilot olarak görev almama rağmen aslında onlara karşı olduğumu söylesem?"

"Şu anda, değersiz hayatını bağışlamam için yalvaran ve canını kurtarmak uğruna her şeyi söyleyebilecek olan pis bir solucan olduğunu düşünüyorum."

"Eh, yalan da sayılmaz," diye mırıldandım. Yapacağım samimi itiraflara inanmayacağını anlamıştım.

Masanın üzerindeki kız zayıf bir sesle "Taze..." diye mırıldandı ve ikimiz de o yöne döndük. Sonra bir kez daha "Taze..." dedi ve öldü.

Sanki onunla birlikte ben de ölmüştüm. Taze hemen tüfeği bana doğrulttu ve parmağını tetiğin üzerine yerleştirdi. Bu korkunç manzara karşısında süratle yaptığım bir sürü şeyden ilki, kurşunlara hedef olmamak için kendimi yere atmak ve Taze'ye doğru yuvarlanmaya başlamak olmuştu. Silah patladı. Bu küçücük yerde kurşun neredeyse kafamı uçuruyordu, ama vurulmadım. Tekrar ateş etmesine fırsat vermeden silahın namlusunu tutup sertçe koluna vurdum ve bu gibi acil durumları bir kenara bırakırsak, normalde bir kadına yapılmayacak başka birkaç şey daha yaptım. Sonunda tüfekle birlikte tabancamı da geri almayı başarmıştım. Bu sefer gerçekten haklı bir nedenden dolayı ağlayan Taze, sırtını duvara dayamış, yerde oturuyordu. Ellerini tekrar kullanabilmesi için bir süre beklemesi gerekecekti, zira parmaklarını kırmama ramak kalmıştı.

"Bak, üzgünüm," dedim. Tabancamı bir kenara koyup, tüfeğin Nuh-u nebiden kalma mekanizmasını kurcalamaya başladım. "Nedense o sırada pek ölesim yoktu ve seni durdurabilmek için bundan başka çarem de kalmamıştı." Mekanizmayı açıp bütün kurşunları çıkardım ve gözden kaçan olmasın diye de iyice kontrol ettim. "Sana söylediklerim doğruydu. Ben sizden taraftayım ve sana yardım etmek istiyorum. Ama önce sen bana yardım etmelisin."

Afallamış durumdaydı, ama dikkatini çekmeyi başarmıştım. Tüfeğini geri verdiğimde gömleğinin kollarına sildiği gözleri, kurşunları da verince faltaşı gibi açıldı.

"O silahı şimdilik boş tutarsan gerçekten çok sevinirim. Eğer aradığım bilgileri karşılıksız vermek istemezsen, seninle bilgi alışverişi de yapabiliriz. Muhtemelen adını daha önce hiç duymadığın ve Cliaandlıların yaptıkları şeyle yakından ilgilenen bir kuruluş var. Yaptıkları şeyi merak ediyorsan da söyleyeyim: Gezegenlerarası istila. Burada, listelerindeki altıncı gezegen ve bunun da diğerleri kadar başarılı bir istila olacağı anlaşılıyor."

"İyi ama bunu niye yapıyorlar?"

İlgilenmeye başladığını görünce fırsatı kaçırmadım.

"Niye yaptıkları önemli değil, en azından şu an için değil; çünkü, insanoğlunun kurmuş olduğu çok çeşitli siyasi sistemlerde, bu tür kötü emelleri olanlara rastlamak hiç de ender görülen bir durum değildir. Benim esas öğrenmek istediğim nasıl yaptıkları. Gezegenin savunma önlemlerini aşarak bu istilayı nasıl gerçekleştirdiler?"

"Konsolosluk'un suçu," dedi, hiddetle tüfeğini sallayarak. "Kadınlar Partisi'nin hiç hata yapmadığını iddia edecek değilim, ama onlarınki kadar büyük hatalar değildi yaptıkları."

"Bana bu konuda biraz daha ayrıntılı bilgi verebilir misin? Çünkü sanırım bir parça kafam karıştı."

"Sana ayrıntılı bilgi vereyim. Erkekler!" Tükürdü ve gözleri öfkeyle parladı. Gözüme yeniden çekici görünmeye başlamıştı. "Kadınlar Partisi bu gezegeni yüzlerce yıl başarıyla yöneterek uygarlığa taşıdı. Zengindik, canlı bir turizm vardı, herkes mutluydu. Tamam, belki erkekler seçme hakkını kadınlardan birkaç yıl sonra elde ettiler ya da kötü işlerde çalıştırıldılar, ama ne olmuş? Başka gezegenlerde de kadınlar bu gibi şeylere, hatta daha kötülerine maruz kaldılar, ama isyan etmediler. Ya şu Konsolosluk ne yaptı? Sinsice yalanlar söyleyip fesat tohumları ektiler. Yok erkek haklarıymış, yok baskıya-zulme hayırmış, bir sürü saçmalık. Bu sözlerle insanları kandırıp parlamentoda birkaç sandalye kazandılar ve ülkenin huzurunu bozdular. Sonra da bir gün içinde devrim yapıp her şeyi, tüm kontrolü ele geçirdiler. Verdikleri sözler de kaldı tabii. Tüm yaptıkları böbürlenerek ortalıkta dolaşıp üstünlük taslamak. Ne üstünlük ama! Hiçbiri beş para etmez. Ne ülke yönetmeyi ne de savaşmayı biliyorlar. Sizin şu domuzlar gezegenimize indiğinde erkeklerin çoğu savaşmaktansa kaçmayı tercih etti. Kişiliksiz aptallar. Karşı koyacaklarına teslim oldular. Ben olsam asla teslim olmazdım."

"Belki mecbur kaldılar."

"Asla. Kişilikleri zayıf, hepsi bu."

O bunları anlatırken ben de düşünmeye fırsat buldum,

düşündükçe şüphelendim ve nihayet gerçeği tüm çıplaklığıyla gördüm. Kafamda bütün parçalar yerli yerine oturmaya başlamıştı ve ben heyecanımı fazla belli etmemeye çalışıyordum. Henüz daha tam olgunlaşmamış bir fikirdi, ama bir işe yararsa– bir işe yararsa!

O zaman Cliaandlıların bu istila oyunlarını nasıl sahnelediklerini anlayacaktım. Tüm güzel fikirler gibi basit ve güvenilirdi.

"Yardımına ihtiyacım olacak," dedim Taze'ye. "Uzay Filosu'nda kalacağım, en azından şimdilik, çünkü bu şekilde daha çok bilgi elde edebilirim. Ama bu gezegeni terk etmeyeceğim. Cliaandlıların en zayıf oldukları yer burası, yenilecekleri yer de burası. Daha önce hiç Özel Birim diye bir şey duymuş muydun?"

"Hayır."

"Neyse, şimdi duydun. Bu birim, nasıl anlatsam, sana yardımcı olacak bir grup. Ben onlar için çalışıyorum ve beni takip ediyor olmalılar. Filonun Cliaand'dan ayrıldığını gördüler, buraya kadar takip ettiklerinden eminim. Bu, planlarımızı yaparken göz önünde bulundurduğumuz bir gelişmeydi. Şu anda, mesaj alışverişi için kullanılan pilotsuz bir uçak gezegende dönüp duruyor olmalı. Bu uçak sayesinde istediğimiz zaman Özel Birim'e mesaj gönderip onlardan yardım isteyebiliriz. Bir yerlerden orta menzilli bir radyo vericisi bulabilir misin?"

"Evet, ama bunu niye yapayım? Ne diye sana inanayım ki? Yalan söylüyor olabilirsin."

"Olabilirim, ama bu riski göze alamazsın." Bir mesaj formunun üzerine aceleyle bir şeyler karaladım. "Ben şimdi gidiyorum, nerede olduğumu merak etmeye başlamalarından önce gemime dönsem iyi olur. İşte göndereceğin mesaj ve frekansı. Yakalanmadan başarabileceğin basit bir şey. Bunu yapmakla kaybedeceğin hiçbir şey olmadığı gibi, gezegenini bile kurtarabilirsin."

Hâlâ tereddütle kâğıtlara bakıyordu.

"Buna inanmak çok zor. Yani gerçekten casus olduğuna ve bize yardım etmek istediğine."

"Casus olduğuna inanabilirsin, bu konuda seni temin ederim." Arkamdaki kapıda bir ses duyuldu ve buz gibi bir elin kalbimi parmakları arasına aldığını hissettim. Arkaya döndüm, yavaşça.

Kraj, grili adam, kapıda duruyordu. Arkasında yine gri üniformalar giymiş iki adam, silahlarını bana doğrultmuş, bekliyorlardı. Kraj, işaret parmağını üçüncü bir silah gibi bana yöneltti.

"Bir süredir seni takip ediyorduk, casus, ve bu bilgileri vermeni bekliyorduk. Şimdi artık senin şu Özel Birim'i yok edebiliriz."

13

"Bugün de herkes ummadığım anlarda kapıdan girip karşıma dikiliveriyor, hah ha ha," dedim, hiç de içimden gelmeyen, şen şakrak bir sesle. Kraj'ın yüzündeki gülümseme ise çok daha soğuktu.

"Albayı kastediyorsan, evet. Onu senin peşine ben taktım. Şimdi aptal numarası yapmaya çalış, Pas Ratunkowy, ya da gerçekte adın her ne ise."

"Hulja, Vaska. Uzay Filosu'nda teğmenim."

"Pilot-binbaşı Vaska Hulja, Dosadan Glup Robotnik Oteli'nde bulundu. Biz de onun bulunması üzerine senin peşine düştük zaten. Doğrusu dahice bir plandı ve eğer odadaki optik bir verici yanmamış olsaydı başarıya da ulaşabilirdi. Cihazı tamir etmek üzere odaya giden bir teknisyen, Pilot-binbaşıyı bulmuş ve tarihleri nasıl karıştırdığını fark etmiş. Sonunda olay bana intikal etti. Şunu alayım."

Kraj, Taze'nin elindeki mesajı hiçbir direnişle karşılaşmadan aldı. Duruma tamamiyle hakim görünüyordu. Kalbime yakın bir yerden göğsümü tuttum ve gözlerimi devirerek geriye doğru sendeledim.

"Çok fazla..." diye mırıldandım. "Kalbim... ateş etmeyin... sonum geldi."

Ben onların iyiliği için tüm bunlara katlanırken Kraj ve iki adamı soğuk gözlerle bana bakıyorlardı. Sonra o dramatik an geldi ve ben boğazımı tutarak acıyla inledim; vücudumdaki her bir adale gerildi ve arkaya doğru pencereden aşağı düştüm.

Tabii bunu yaparken camlar da kırılmıştı. Havada birkaç tur dönerek sırtüstü yere çakıldım ve şöyle bir yuvarlandıktan sonra hemen ayağa kalktım. Koşmaya hazırdım.

Ancak bu kez de, elindeki elektromanyetik tüfeğin namlusunu bana çevirmiş olan bir başka sessiz ve somurtkan gri üniformalıyla burun buruna gelmiştim. Bir konuşmacı olarak notu on üzerinden sıfırdı ve bu sefer benim de aklıma söyleyecek nükteli bir söz gelmiyordu. Kraj'ın sesini camı kırık olan pencereden net olarak duyabiliyordum.

"Kızı esir kampına götürün, artık ona ihtiyacımız kalmadı. Geri kalanlar ve ben casusun peşine düşeceğiz. Her an tetikte olun, neler yapabileceğini gördünüz."

"Pek fazla bir şey değil," diye düşündüm. Aniden içimi endişe verici bir sıkıntı kaplamıştı. "Hem de hiç değil." Tamam, aralarına sızmayı başarmış ve ne öğrenmek istediğimi anlamıştım, ama hâlâ elde etmem gereken bilgilere ulaşamamıştım. Bu da her şeyi yararsız kılıyordu. Hatta yararsızdan da kötü. Kraj mesajımı, hiç de hoş olmadığından şüphe etmediğim emelleri doğrultusunda değiştirebilirdi. Bu karanlık düşünceler, mahkeme duvarı suratlı diğer gri adamlar etrafımı sarıp beklemekte olan kamyona doğru beni yaka paça götürürlerken de zihnimi meşgul etmeyi sürdürdü. Ellerinde o silahlar olduğu müddetçe kaçmak için hiçbir şansım yoktu.

Oldukça kısa ve bir o kadar da rahatsız bir yolculuktu. Bizi götüren araç, çöp ya da daha da beter bir şey taşımakta kullanılmış olduğunu tahmin ettiğim gaspedilmiş bir Burada kamyonu idi. Görünüşe bakılırsa yayılan kokudan rahatsız olan tek kişi bendim. Gri adamlar yol boyunca ne bu konuda herhangi bir yorum yapmış, ne de gözlerini benden bir an olsun ayırmışlardı. Neyse ki, alet en azından sessiz ve sarsıntısızdı. Akaryakıtla çalışan bir üreteçte benzin yakarak elektrik

elde ediyor, sonra da bu elektrik, her tekerlekte birer tane bulunan hareket motorlarına aktarılıyordu. Yol boyunca, ayağımın dibinden geçen kablolardan birini koparmak ya da kamyonun arkasından atlayıp kaçmak gibi umutsuz planlar yapmıştım. Bunlardan hiçbiri işe yaramazdı. Bir süre sonra hedefimize vardığımızda, birbirimize göre olan pozisyonlarımız pek fazla değişmemişti. Silahların namlularıyla neredeyse dürtülerek, el konulmuş bir binadaki boş bir odaya getirildim ve yine silahlar bana dönük olduğu halde soyunmam emredildi. Taşınabilir bir fluoroskop ve soğuk sondalar yardımıyla vücudumdaki tüm cihaz ve aletleri onur kırıcı bir aramadan sonra bulup çıkardılar ve bana yeni giysiler verdiler.

Giysiler yine bir garipti. Giyeni oldukça sıcak tutan ve dış etkilerden koruyan, yumuşak ve esnek plastikten yapılmış tek parça bir tulum. Ancak ideal bir hapishane elbisesi gibi görünüyordu, çünkü tamamiyle şeffaftı. Etkili korumaya rağmen, vücut hatlarımın bu şekilde sürekli ortada olması kuşkusuz pek de moral verici bir durum değildi ve bu da, gri adamlara olan saygımı bir kat daha artırıyordu. Bu arada, benim muhabbet kurma teşebbüslerime rağmen her şey sessizlik içinde yapılıyordu. Kendimi elbise provasındaymışım gibi hissetmeme neden olan incelemelerinin son halkası, boynuma geçirdikleri metal bir yaka idi. Bu yakadan çıkan bir kablo, gri adamlardan birinin tutmakta olduğu bir kutuya uzanıyordu. Bütün bunlar hiç de hayra alamet değildi. Tüm diğerlerinin silahlarıyla birlikte dışarı çıkmasına rağmen, kutuyu tutanın içeride kalarak meşum gözlerle bana bakmaya başlaması üzerine şüphelerimde haklı olduğumu anladım.

"Bak şimdi ne yapacağım," dedi en az kıyafeti kadar karanlık bir sesle ve kutunun üzerindeki bir düğmeye bastı.

Yaşadığım bir sonraki tecrübe ise, biraz beklenmedik ve oldukça acı vericiydi. Daha önce hiç görmediğim bir renk ve kuvvetteki ışığın ani patlamalarıyla adeta kör olmuştum. Şiddetini giderek artıran bir ses kulağımda inlerken, vücudumun her bir milimetrekaresi, sanki bir asit kazanına atılmışım gibi alev alev yanıyordu. Bu ilginç şeyler, pek de şükranla andığı-

mı söyleyemeyeceğim uzun bir süre daha devam ettikten sonra, başladığı gibi yine aniden kesildi. Duyma ve görme yetilerimi tekrar kazandığımda kendimi yerde yatarken buldum. Düşerken kafamın arka kısmını yere çarpmıştım, ve şimdi burası durmadan zonkluyordu. Orada öylece yatmak hiç de fena değildi aslında. O küçük kutu, sinir uçlarına istenen frekanslarda elektrik akımı veriyor olmalıydı. Böylece, sadece sinir sistemini etkileyen ağrılar üretebildiğiniz için, bütün vücuda işkence yapmanıza gerek kalmıyordu.

"Ayağa kalk," dedi işkencecim. Elimden geldiğince çabuk kalktım.

"Eğer bunu istediğin zaman yapabileceğini ve bu nedenle de güçlük çıkarmamam gerektiğini anlatmaya çalışıyorsan, emin ol ki mesajını aldım. Ne istersen yaparım, sen söyle yeter. Uslu bir çocuk olacağım."

Tabii şimdilik. Bu paslanmaz çelik sıçan kapanından kurtulmanın bir yolunu bulana kadar. Metal bir masanın ardında oturmuş beni beklemekte olan Kraj'ın bulunduğu odaya kadar hiçbir sorun çıkarmadan hızlı adımlarla gittim. Oda tozluydu ve üzerindeki resim ve bazı mobilyaların sökülmüş olduğu duvarlarda boşluklar görünüyordu. Masadan başka, odada bulunan tek yeni şey duvardan sarkan parlak bir kancaydı. Bu kanca, kutunun üzerindeki bir halkaya takıldığında ve ellerim kollarım kayışlarla bağlandığında hiç de şaşırmadım. Beni esir alan adamın önünde ayakta duruyordum.

Kraj beni tepeden tırnağa süzerek iyice inceledi. Üzerimdeki şeffaf giysiler sayesinde bunu yapmak pek de zor değildi. Çıplaklık benim için asla bir tabu olmadığından bu durum beni hiç rahatsız etmiyordu. Beni asıl rahatsız eden gözlerindeki o soğuk ve duygusuz bakışlardı. Klasik bir ifadeyle söyleyecek olursam, şu anda tamamiyle onun insafına kalmıştım. Kafasında, benimle ilgili ne gibi iğrenç planlar kurduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu ve bu planları hiç olmazsa bir parça ıslah edebilmek için çaba göstermeye karar verdim.

"Ne bilmek istiyorsun?" diye sordum.

"Bazı şeyler, ama bunlara sonra sıra gelecek."

"Şu anın nesi var? Modern hipnotizma teknikleri, ilaç terapileri ve şu sinir makinesi gibi eski moda işkence yöntemleri sayesinde, gerçekleri kararlı ve azimli bir sorguçtan saklamak imkânsız. O nedenle sen sor, ben cevaplarım." Özel Birim hakkında zaten çok az şey biliyordum ve onları da seve seve anlatırdım. Bu tür sorgulamalara maruz kalabileceğimiz göz önüne alınarak, hiçbir üssün yeri bize söylenmemişti. Başını hayır anlamında yavaşça salladığını görünce şaşırdım.

"Bilgileri sonra verirsin. İlk olarak, amaçlarımın ciddiyeti konusunda seni ikna etmek istiyorum. Niyetim önce seni sorgulayıp, sonra da davamıza hizmet etmek üzere aramıza katılmanı sağlamak. Gönüllü olarak. Tabii seni ikna edebilmek için işe, öldürülmeyeceğini söyleyerek başlamalıyım. Güçlü insanlar ölümden korkmaz. Bilakis bu, sorunlardan kaçmanın kolay bir yoludur onlar için. Senin böyle bir kaçışın olmayacak."

Söylediklerine duyduğum ilgi giderek daha da azalıyordu. Ben sıkı bir sorgulama bekliyordum, ama onun kafasında daha büyük planlar vardı. Bu nedenle alttan almayı bırakıp açık konuşmaya başladım.

"Unut bunu. Şunu bil ki senden, örgütünden ya da her neyi temsil ediyorsan ondan hiç hoşlanmıyorum ve fikrimi değiştirmeye de niyetim yok. Size yardım edeceğime söz versem bile, bu konudaki dürüstlüğümden asla emin olamazsınız. Onun için, bu tür saçmalıklara hiç kalkışmayalım daha iyi."

"Ben tam tersini düşünüyorum," diyerek masanın üzerindeki bir düğmeye bastı. Tepedeki kutu inleyerek çalıştı ve boynuma bağlı olan kalın kabloyu dolamak suretiyle beni yukarı çekmeye başladı. Metal yaka canımı acıtıyordu ve nefes alabilmek için parmak uçlarımda durmak zorunda kalıyordum. "Seninle işim bitmeden, bizimle çalışabilmen için sana bir şans vereyim diye ayaklarıma kapanacaksın, ama bu kez ben hayır diyeceğim; ve nihayet hayattaki tek dileğini kabul ettiğimde, kendini dünyanın en mutlu insanı sayacaksın. Dur da sana en basit ama en ikna edici yöntemlerimizden birini göstereyim."

Ayaklarım acıyla titriyordu, ama parmak uçlarımda durmak zorundaydım; yoksa boynumdaki metal yaka beni boğacaktı. Kraj ayağa kalkarak arkama geçti, artık onu göremiyordum. Sonra, aniden yakaladığı bileklerimi masanın köşesine doğru itmeye başladı. İki kelepçeyi bileklerimin etrafına kenetleyen masa da onun bu çabalarını karşılıksız bırakmadı.

Aslında önkollarımın etrafına demek daha doğru olurdu; çünkü ellerim ve bileklerim serbest kalmıştı. Parmaklarımla masanın üzerine vurup trampet çalar gibi sesler çıkartmaktan başka yapabileceğim pek bir şey yoktu. Kraj yeniden göründü ve masanın çekmecesinden bir şey almak üzere eğildi.

Bu bir baltaydı. Muhtemelen ağaç kesmekte kullanılan, ilkel ama etkili, uzun saplı, çelik bir balta. İki elinin arasına aldığı aleti kafasının üzerine kadar kaldırdı.

"Ne yapıyorsun sen? Dur!" diye ani bir korkuyla bağırdım. Bir süre baltayı öylece tuttu. Bu sırada ben, manzaranın ürkütücülüğü karşısında kıvranıyor, Kraj'ın elindeki o korkunç şeye bakmaktan başka hiçbir şey yapamıyordum. Sonra kolunu tüm gücüyle şiddetli bir biçimde indirdi.

Sanırım vurduğunda bağırdım. Bunu yapmış olmalıyım, çünkü duyduğum acı tarif edilemeyecek kadar büyüktü.

Sağ elimin, bileğinden koparak hareketsiz bir biçimde masanın üzerinde kaldığını ve oluk oluk kanın fışkırmakta olduğunu görmek de bir o kadar tarifsizdi. Balta bir daha havalandı ve hızla aşağı indi. Sol elim de diğeri gibi kopmuş, vücudumdaki tüm kan masanın üzerine, oradan da yere akıp gitmişti ve bu sefer ben, tüm bunlar olup biterken avaz avaz bağırdığımdan, haykırdığımdan emindim.

Ve bütün bu acılar, korkular benliğimi tamamiyle teslim almış olduğunda bile Kraj'ın yüzünü seçebiliyordum. Gülümsüyordu. İlk kez gülümsüyordu.

Sonra kendimden geçmişim. Sadece gözüm mü kararıyordu, yoksa ölüyor muydum bilemiyorum. Sanki karanlık bir tünele girmişim gibi hiçbir şey göremez olmuştum ve o tünelden çıktığımda hissettiğim tek şey acıydı. Derken o da yok oldu.

Gözlerimi açtığımda yerde yatıyordum ve ne kadar süre geçtiğini tahmin edemiyordum. Etkisinden henüz kurtulamadığım derin uyku ya da ona benzer bir şey yüzünden kafam epey bulanıktı ve neler olup bittiğini hatırlayabilmek için hafızamı biraz zorlamam gerekmişti. Bileklerimdeki kesikleri net olarak anımsayabildiğimde şaşkınlıkla doğruldum ve ellerimi birbirine sürttüm. Görünüşe göre ikisi de gayet normaldi. Neler olmuştu böyle?

"Ayağa kalk," diyen Kraj'ın sesini duyduğumda hâlâ masasının önünde, yerde oturmakta olduğumu fark ettim. Tavandaki alete bağlı metal yaka da boynumu çevrelemeye devam ediyordu. Yavaşça ayağa kalktım ve Kraj'ın masasının tertemiz olduğunu gördüm. Üzerinde hiç kan yoktu.

"Yemin ederim ki biraz önce..." dedim, ve masanın metalden yapılmış olan üst kısmında, kocaman bir bıçakla açılmış gibi duran iki büyük oluğu görünce sustum. Sonra ellerimi yüzüme kadar kaldırarak bileklerime baktım.

Her ikisi de, yeni kapanmakta olan bir yaranın kırmızı izleriyle çevriliydi ve bunların yanında bulunan daha koyu renkteki küçük noktalara bakılacak olursa da gördüklerim dikiş iziydi. Yine de ellerimin her zamanki kadar iyi durumda olduklarını hissediyordum. Neler olmuştu böyle?

"Ne demek istediğimi anlamaya başladın mı?" diye sordu Kraj. Yine masanın ardında oturuyordu ve yine sesi en az giysileri kadar karanlıktı.

"Ne yaptın? Ellerimi kesip tekrar yerlerine dikmiş olamazsın. Bence bu, uzun zaman, yani sen..." Saçmalamaya başladığımı fark edip sustum.

"Demek bunu yaptığıma inanmıyorsun. Bir daha yapayım mı?"

"Hayır!" dedim neredeyse bağırarak ve hemen geri çekildim. Onaylarcasına başını salladı.

"Öyleyse eğitim başlıyor. Gerçeklikle olan bağını bir parça kaybettin. Başına neler geldiğini bilmiyorsun, ama bunları tekrar yaşamak istemediğini gayet iyi biliyorsun. İşte sistemimiz böyle yürüyecek. En sonunda, hayatın boyunca öğrendi-

ğin tüm bilgileri unutacak, kişiliğine ait her şeyle olan bağını tamamiyle kaybedeceksin. O aşamaya ulaştığında seni içimizden biri olarak aramıza kabul edeceğiz. İşte o zaman Özel Birim'le ilgili ayrıntılı çalışmalar yapmaya başlayacaksın. Bir köşede unutulup kalmış olma ihtimali bulunan bilgi tortuları için hafızanı süzmekle yetinmeyecek, Özel Birim'i yok etmek için planlar da geliştireceksin."

"Bu işe yaramaz," dedim. Ses tonumda, hissettiğimden çok daha fazla bir samimiyet vardı. "Yalnız değilim. Birim şu anda sizinle ilgileniyor ve size karşı yoğun bir çalışma içinde. Yani tıkacı açarak bütün istila planlarınızı lağıma akıtmaları yalnızca bir an meselesi."

"Bence tam tersi," dedi Kraj. Tıpkı ders anlatmaya hazırlanan bir öğretmen gibi ellerini masanın üzerinde kavuşturmuştu. "Bize olan ilgilerini uzun bir süre önce fark ettik ve her hamlede onlardan önce davrandık. Birçok Özel Birim görevlisini bilgi alabilmek için yakalayıp işkenceden geçirdik ve öldürdük. Yaptıkları planları uygulamaya koymak üzere buraya bir ajan göndereceklerini biliyorduk ve bir süredir bu ajanın gelmesini bekliyorduk. İşte geldin ve biz de seni yakaladık. Bu kadar basit. Özel Birim'i yok etmekte kullanacağımız silah sensin."

Beni yarı yarıya ikna etmişti. Önerdiği plan makul gibi görünüyordu, ama bu düşünceyi hemen kafamdan silip attım. Artık onun fikirlerine katılmaktan vazgeçecek, savunmak yerine saldıracaktım.

"Çok gözü peksin doğrusu ama umarım altından kalkamayacağın bir işe girişmiyorsundur. Birlik'i destekleyen yüzlerce gezegeni ve yol açtığınız sorunları öğrendikleri takdirde size neler yapabileceklerini unutmuyor musun? "

"Teorik olarak yüzlerce gezegen var, bu doğru; ama gerçekte hepsi birer birer. İşlerini bu şekilde bitiriyoruz. Hepsi dize geliyor, bizi asla durduramazlar ve bu süreç de giderek ivme kazanıyor. İmparatorluğumuz genişledikçe daha da hızlı hareket ediyoruz."

"Ve bu hızın da bir sınırı var," diye sözünü kestim, sesime

alaycı bir hava vermeye çalışarak. "İstila yönteminizin ne olduğunu biliyorum. Sadece savaşı zaten baştan kaybetmiş olan gezegenleri istila ediyorsunuz, öyle değil mi?"

"Kesinlikle doğru." Başını sallayarak onayladı ve ben devam ettim.

"Kendi içinde fikir ayrılıklarına düşmüş, koparılmaya hazır olgun bir meyvaya benzeyen bir gezegen buluyorsunuz. Cennetten bile şikayet edecek insanlar vardır mutlaka, bu nedenle herhangi bir gezegende bu tür hoşnutsuz gruplar bulmak sizin için zor olmasa gerek. Burada gezegeninde bu grup erkekler, yani Konsolosluk Partisi idi. İktidarı ele geçirmek için can atıyorlardı. Siz de onlara her türlü desteği verdiniz. Gizli ajanlarınız onlara para, silah, propaganda, yani yönetimi ele geçirmek için ne gerekiyorsa hepsini sağladı ve bu plan başarılı da oldu. Tüm bunlara karşılık siz onlardan hiçbir şey istemediniz. İstila başladığında yalnızca sembolik bir direniş göstermelerinden başka. Gizli ajanlarınız, silahlı kuvvetlerin kısa bir çatışmadan sonra kolayca teslim olmaları için her türlü girişimi yapmışlardı. Bu savaş daha başlamadan kazanılmıştı! Askerlerinizin kaybetmeye alışkın olmamalarına şaşırmamak gerek."

"Çok iyi bir gözlemcisin. Yaptığımız şey tam olarak bu işte. Analizin çalışma sistemimizi mükemmel bir şekilde tasvir etti."

"Öyleyse sizi alt ettim," dedim neşeyle.

"Tam aksine, biz seni alt ettik. Yöntemlerimizi bilen tek kişi sensin ve bu konuda üstlerine hiçbir bilgi vermeyeceksin."

"Bak bunu bilemem," dedim. Bu sözleri, hiç de içimden gelmeyen sahte bir cesaretle söylemiştim.

"Sen bilmiyor olabilirsin, ama biz biliyoruz. Gönderdiğin raporu ele geçirdik; asla yerine ulaşmayacak. Boş yere senden haber bekleyip duracaklar ve arada da zaman geçecek, ve bir süre sonra artık her şey için çok geç olacak çünkü biz planımızın ikinci aşamasını çoktan uygulamaya koymuş olacağız. İşgal ettiğimiz gezegenlerdeki müttefik hükümetler sayesinde önemli bir asker kaynağına sahibiz. Sanırım bunlara paralı as-

ker deniyor. Bu askerler işgal birliklerimizi oluşturacak ve pek çoğu da öldürülecek, ama kazanan hep biz olacağız çünkü kaynağımız, diğerlerinin sahip olduklarından çok daha büyük. Ortaya oldukça ilginç bir tablo çıkıyor, değil mi?"

"Bu asla işe yaramaz," diye bağırdım; aynı anda da içimden gelen kahrolası bir ses tam tersini söylüyordu. "Özel Birim sizi durdurur." Ama bu gezegendeki tek ajanları kapana kısılmışken bunu nasıl yapacaklardı? Kendimi ikna edebilmek için büyük bir çaba harcıyordum, onu ikna etmem ise söz konusu bile değildi.

Kraj ayağa kalktı ve masanın etrafında gezinmeye başladı. "Artık fikirlerimizi sana da aşılamaya başlamanın zamanı geldi."

Bu sözleri duyduğumda kapıldığım ve tüm benliğimi saran korkuyu anlatacak kelime bulamıyorum.

14

Bir hücreye götürüldüm. İçinde boş bir kovadan başka hiçbir şey olmayan çıplak ve penceresiz bir odaydı burası. Bu hücredeki tavanda da yeni takıldığı anlaşılan bir kanca vardı ve bana refakat eden gri adam, nazikçe beni kaldırarak bu kancaya geçirdi.

"Açlıktan ölmem oldukça küçük bir ihtimal," dedim ona. "Çünkü önce susuzluktan öleceğim."

Bana hiçbir cevap vermedi, ama plastik bir su şişesi ile bir paket Cliaand askerî tayını getirdi. Dünyanın en lezzetli yemeği olduğunu söyleyemezdim, ama hayatta kalmamı da sağlardı.

Lokmalarımı çiğneyip suyumu içerken bu konuyu daha bir ayrıntılı düşündüm. Hayatta kalmamı sağlamak. Beni öldürmekten başka her şeyi yaparlardı. Beni istiyorlardı, hatta bana ihtiyaçları vardı. Biliyorlardı ki Özel Birim'in nefesi enselerindeydi ve onlara karşı topyekûn bir mücadeleye giriş-

mek zorundaydılar. Kraj büyük konuşmuş ve beni yarı yarıya ikna etmişti. Bileklerime baktım ve irkildim. Evet, beni ikna etmişti ama bunu yapmak için neden bu kadar çok uğraşmıştı?

Çünkü ben bu oyunda yalnızca bir piyon değil, sonucu her iki taraf lehine de değiştirebilecek önemli bir etkendim. Şimdilik Cliaand şu istila işini iyi beceriyordu, ama durdurulmaları mümkündü. Özel Birim, sahip olduğum bilgilerden yararlanarak bir karşı-isyan hareketi başlatabilir ve böylece, istilanın diğer gezegenlere de yayılmasını engelleyebilirdi. Aslında Cliaand, bu gezegende bile durdurulabilirdi. Öte yandan, eğer taraf değiştirirsem, bildiğim şeyler Özel Birim'in yok edilmesine yetmeyebilirdi, ama kesinlikle onları yavaşlatır ve Cliaand'a, istila planının ikinci aşamasını uygulamak için yeterli zamanı sağlardı.

Tüm bunlar da, gri adamların büyük bir hata yaptığı anlamına geliyordu. Kim olduğumu öğrendikleri anda beni öldürmeleri gerekirdi. Eğer işkence yaparak fikrimi değiştirmek için beni ikna edebilirlerse, kullanabilecekleri bir silah haline gelebilirdim, ancak bu konu büyük bir soru işareti olmaya devam ediyordu. Ama bu arada, hayatta kaldığım sürece onlara karşı kullanılabilecek en etkili ve en öldürücü silah olduğumu unutuyorlardı.

Büyük bir hata yapmışlardı. Varmış olduğum bu sonucu dişlerimin arasına alarak, bir parça peynirmişçesine kemirmeye başlamıştım, tıpkı neredeyse çenemi kıracak olan yemeğimi kemirdiğim gibi. Ancak unuttuğum bir şey vardı; her bakımdan ellerinde esirdim. Her bakımdan mı? Ha! Fiziksel olarak, evet. Ama ruhsal olarak... Hayır cevabı kafamda yankılandı. Bir süredir, eninde sonunda pes edeceğim umuduyla sinirlerime işkence yapmaya devam ediyorlardı. Organlarımın kesilmesi düşüncesi midemi bulandırmıştı, birden iştahım kaçtı. Kesilmiş olan ellerimin görüntüsünü kafamdan atmıştım ve bunun için haklı sebeplerim vardı.

Şimdi hatırlamak ve düşünmek zorundaydım. Ama onların istediği şekilde değil. Bu bir oyundu, oyun olması gereki-

yordu. Bu varsayıma göre hareket etmek zorundaydım. Pek de iştah açıcı olmayan yemeğimin son parçalarını da çiğneyip yutmaya çalışırken, kendimi güç de olsa ikna etmeye uğraşıyordum. Dinle diGriz, gerçeklerle olan bağın, ne zaman tahrif edilmeye başladıklarını anlayabilmene yetecek kadar devam ediyor. Gerçekleri kendi işine gelecek şekilde tahrif eden hep sen olurdun ve başkaları güçlük çıkarırdı. Şimdi aynı oyunu sana oynuyorlar. Kan fışkıran kesik bilekler! Sakin ol, oğlum. Heyecanını bastırmaya çalış. Anılara biraz sonra tekrar döneriz. Ama şimdi önce gerçeklere bakalım.

Gerçekler. Her ne kadar tıp epeyce ilerlemiş olsa da, kesilmiş bir eli yerine dikip birkaç saat ya da günde iyileştirecek kadar da ilerlememişti.

Öyleyse gözümün önünde uçuşan bu görüntüler nereden çıkmıştı? Bilinçaltımda bir yerlerden gelen bir ses, ellerimin kesilmesiyle iyileşmeleri arasında çok kısa bir zaman geçtiğini söylüyordu. Beynimizin derinliklerinde sürekli çalışan bir saat vardır; hiç durmayan bu saat yürüme ve uyuma gibi bazı vücut faaliyetlerimizin ritmini düzenler. Ve şimdi aynı saat bana, gri adam tarafından buraya getirilmemin üzerinden fazla bir zaman geçmediğini söylüyordu. Ama bunu destekleyecek sağlam kanıtlar var mıydı elimde? Yüzümü ve saçlarımı düşündüm. Sakallarım uzamıştı, ama o kadar da çok değil. Saçım da normal uzunluğundaydı. Ama beni traş etmiş de olabilirlerdi, bu bir kanıt sayılamazdı.

Ya tırnaklarım? Tırnaklarımı sürekli düzgün ve kısa tutardım, ve düzgün kesilmiş her tırnak bir diğerine benzer. Dur ve düşün. Hafıza. Bir şeyler. Küçük. Tamam, buldum. İniş sırasında. Çok gergin ve şaşkındım. O sırada sol el küçük parmağımın tırnağını kırmıştım. Hayır, daha bakma, biraz daha düşün ve hatırla. Kırık tırnak... şaşkınlık... ısırıp koparmıştım. Çoğumuzun arada sırada sergilediği, pek de iştah açıcı olmayan, kendimize yönelik, garip bir yeme alışkanlığı. Tırnağın saldırıya maruz kalan kısmı hemen koparak yere düşmüştü. Çok hafif bir sızı ve küçük bir damla kan.

İşte yakayı ele verdin, Kraj! Seni ihtiyar düzenbaz!

Tırnağın görünüşüne bakılırsa bir ya da en fazla iki gündür buradaydım, kesinlikle daha uzun olamazdı. Bileklerimdeki kırmızı izler de, yalnızca bileklerimdeki kırmızı izlerden ibaretti. Bu tür izler yapmanın yüzlerce değişik yolu vardı. Peki ya el kesme? Kraj hafızamla oynamış, belki de beni hipnotize etmişti, hangisi olduğu hiç önemli değildi.

O ve adamları göründükleri kadar da zeki değillerdi. Şüphesiz bu beyin hırpalayıcı işkenceyi daha önce defalarca uygulamış ve elde ettikleri başarıdan çok etkilenmişlerdi. Belki de ele geçirdikleri gezegenlerdeki insanları kirli emellerine alet etmek için bu yöntemi uyguluyorlardı. Büyük bir ihtimalle öyleydi. Ama Kraj'ın bu kesip biçmeleri, hayatı dünya sahnesinde ömürlerince kullandıkları dekordan ibaret sanan, dar kafalı ve mazbut köylüler üzerinde etkili olurdu yalnızca. Tek gerçek dünya onların dünyası ve en güzel şehir de onların şehriydi. Ama onları tanıdıkları çevreden çıkarıp düşüncelerini biraz baskı altına aldınız mı, beyinleri jöle misali kulaklarından dışarı akıp giderdi. Gri adamlara yem olan jöle adamlardı bunlar.

Ama bilge, dürüst, esnek, namussuz, bukalemundan farksız Kaypak Jim diGriz onlardan biri değildi. Binlerce değişik kişiliğe bürünebilen, yüzlerce değişik kültüre aşina olan ve onlarca değişik dili büyük bir ustalıkla konuşabilen bir adam vardı karşılarında. Ve onlar benim hafızamı tahrif etmeye çalışıyorlardı! Bu beni güldürürdü. Güldüm.

Yalnızca gülmekle kalmamış, odanın içinde tepinerek dans etmeye başlamıştım. Daireler çizerek koşuyor, "Yihhuuu!", "Zafer!" diye bağırıyor, bunlara benzer başka sevinç çığlıkları atıyordum. Boynumdaki yaka ve ona bağlı olan kablolar nedeniyle daireler çizerek koşmak zorundaydım, ama bir süre sonra, sallanmak suretiyle bu hareketlerimi çeşitlendirebileceğimi keşfettim. Tutup kendimi yukarı çekemeyeceğim kadar ince olan bu kablonun özel olarak seçildiğinden emindim. Ama bir ilmik yapabilir ve buradan sallanabilirdim. Uzanabildiğim kadar yükseğe yaptığım ilmiği yakaladım ve oyuna başladım. Yere en yakın noktaya geldiğimde ayaklarımla güç ala-

rak daha da yükseğe çıkıyordum. Çok eğlenceliydi. Bu oyun, elim kayıp da ilmik çözülene kadar devam etti.

Hayatım o anda neredeyse sona eriyordu, çünkü bütün ağırlığım boynumdaki metal yakanın üzerine binmişti. Suçluları böyle idam ederler bilirsiniz, asarak. O durumda insan boğulduğu için değil, vücut ağırlığından kaynaklanan bu ani darbe sonucu omuriliği koptuğu için ölür.

Bütün bunlar aklıma gelince elimi telaşla kabloya attım ve onu söz ettiğim darbeden önce yakalamayı başardım. Bu sayede ağırlığım boynumun yan tarafına değil, ön kısmına binmişti. Yoksa sonumun geldiğini haber veren o çıtırtıyı duymam işten bile değildi. Canım yanmıştı ve etrafımdaki her şey dönüyordu. "Vay canına," dedim, ama sesim yalnızca bir fısıltı halinde çıkıyordu, çünkü ses tellerime de pek nazik davranmamıştım doğrusu.

Bir süre sonra ayağa kalkıp biraz su içtikten sonra kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Bu arada, yaptığım tüm bu saçmalıklar üzerine neler olup bittiğini anlamak için neden kimsenin gelmediğini merak ediyordum. Beni izlemek amacıyla odaya bir gizli kamera yerleştirmiş olduklarından emindim. Belki de yaptığım akrobatik hareketler ilgilerini çekmemişti. Ya da istila ile öylesine meşguldüler ki gözlerini dikkatle benim üzerime dikecek zaman bulamamışlardı. Eğer ikinci varsayımım doğruysa, belki bu durumdan yararlanabilirdim.

Yiyecek ambalajlarını ve su şisesini kullanarak ellerim için mükemmel bir yastık yapmıştım. Boynuma yakın bir yerde kabloyu, bu yastık tarafından korunan ellerimin çevresine iki defa doladıktan sonra sıkıca tutarak, sıçrayabildiğim kadar yükseğe sıçradım ve bütün ağırlığımın kabloya binmesini sağladım.

Ve kollarıma. Onuncu kez bu hareketi tekrarladığımda artık kollarımın eklem yerlerinden kopacağını, ama yine de beni esir alan mekanizmaya hiçbir şey olmayacağını düşünmeye başlamıştım. Yaptığım şeyin teorik temelleri aslında kesinlikle sağlamdı. Metal bir kutu, bir kablo, bir sap ve bir kanca. Mekanizmadaki bu parçalardan herhangi birinin iflas etmesi

beni özgürlüğüme kavuşturabilirdi. Her ne kadar vücudumdaki parçalar çok daha hızlı iflas ediyorduysa da... Biraz nefes almak üzere durup kolumla alnımı sildikten sonra on üçüncü denememi yapmak üzere tekrar sıçradım.

On üç uğurlu gelmişti! Metalik bir kırılma sesiyle birlikte bir şeylerin koptuğunu duydum ve tavandaki kutu tam tepeme düştü.

Uzunluğunu kesin olarak bilemediğim bir süre için film koptu. Belki de yalnızca birkaç saniye sürmüştü bu. Kendime geldiğimde hâlâ başım dönüyordu, ayağa kalkmaya çalıştım. Düşünebildiğim tek şey harekete geçmek, gri adamlar gelip beni bulmadan önce buradan çıkmaktı. Ama öncelikle işkence kutusunu devre dışı bırakmalıydım, çünkü radyo dalgaları yardımıyla uzaktan da kumanda edilebilirdi. Kutuyu ters çevirdiğimde, tavana tutturulmasını sağlayan metal halkanın parçalanmış olduğunu gördüm. Burada, elli kırmızı düğmeden oluşan bir kontrol ünitesi vardı. Bu düğmelerden herhangi birine basmayı aklımdan geçirmek bile beni ürpertmeye yetti. Kontrol ünitesinin üzerinde de, biri kırmızı biri siyah olmak üzere iki büyük düğme daha vardı. Kırmızı olana basılmıştı, burası kesin gibiydi. Mantıki olarak, kutuyu kapatmak için siyah düğmeye basmam gerekiyordu, ama yaşadığım acı dolu anlara ait hatıralarım da beynime hücum etmişti. Sonunda siyah düğmeye bastım.

Hiçbir şey olmadı. Yani benim hissedebildiğim hiçbir şey olmadı. Bunun verdiği güvenle küçük kırmızı düğmelerden birine bastım, sonra birine daha ve birine daha. Hiç. Kutu artık işe yaramaz bir metal parçasından başka bir şey değildi. Diye umuyordum. Fazla kabloyu sararak kutuyu elime aldım ve kapıya yöneldim. Kilitli değildi. Ya muhafızları işe yaramazdı ya da işkence makinelerine biraz fazla güveniyorlardı. Gözlerimi kapının ağzına iyice yaklaştırarak yavaşça açtım.

Ve daha da sessiz bir şekilde kapattım. Koridorun öbür ucundan bana doğru gelen iki gri adam, ellerinde meşum görünüşlü bir nesne taşıyorlardı. Herhangi bir ayrıntı yakalayabilecek kadar uzun bir süre görmemiştim, ama yine de gördü-

ğüm kadarı bile dehşete kapılmama yetmişti. Bu alet, Jim diGriz'i huzura kavuşturma programının bir sonraki aşaması için miydi? Kapı tokmağının dönmeye başladığını gördüğümde bunun oldukça yüksek bir ihtimal olduğunu düşündüm.

Gelen bu ikili için bir sürpriz hazırlamıştım, ve bu sürprizi mümkün olduğu kadar uzunca bir süre onlardan saklamak istiyordum. Açılmakta olan kapının arkasına geçtim ve onlar devasa işkence makinesini içeri sokmaya çalışırlarken bekledim. Ancak bir tanesinin korku içinde küçük bir çığlık attığını duyunca omuzumu kapıya dayadım ve tüm gücümle vurarak kapıyı onlara çarptırdım. İkisinin birden acıyla inlediklerini duyunca kapının arka tarafına atladım, metal kutu da hâlâ kablonun ucunda sarkıyordu.

Adamlardan bir tanesi eğilmişti ve ayağının üzerine düşen makineden başka hiçbir şeyle ilgilenebilecek durumda görünmüyordu. Elimdeki kutuyla tam kafasına hızlıca vurdum. Kutu hedefine çarpıp geri gelirken ikinci adam silahını çekmeye kalkışmış ve aslında yarıya kadar çekmeyi de başarmıştı. Ama tam o sırada dizimle karnına sıkı bir darbe indirince o da ortağının üzerine yığıldı. Yere düşerken tabancasını gevşek parmaklarının arasından çekip aldım. Artık silahlıydım.

Bu binada geçirdiğim zamanın çoğunda bilincim yerinde olduğu için dışarı nasıl çıkacağımı bildiğimi düşünüyordum. Korunmakta olduğundan şüphe duymadığım ana giriş kapısı, Kraj'ın odasından bir kat aşağıda ve ters taraftaydı. Elimdeki elektromanyetik tabanca elektrik yüklüydü ve şarjörü de doluydu. İçinde ne tür bir mermi olduğunu anlamak için kontrol edecek zamanım yoktu, ama öldürücü bir şeyler olduğu kesindi ve bu da beni memnun ediyordu. Çünkü ben de tam adam öldürme havamdaydım. Sallanmaması için kabloyu kutuya kadar sardıktan sonra derin bir nefes aldım ve kapıdan çıkarak yola koyuldum.

Koridorun boş olması iyi bir başlangıçtı. Hiç kimseye rastlamadan merdivenlere kadar seğirttim ve ikişer ikişer inmeye başladım. Beni yalnızca bir kat yukarı çıkarmış oldukları için

bir altın zemin katı olması gerekiyordu. Ne var ki, yanımda duran oldukça geniş merdiven boşluğunun alt katta son bulmadığını görünce yanlış hatırladığımı anladım. Bu gerçek geç de olsa kafama dank ettiğinde adeta patinaj yaparak durdum ve trabzanlardan aşağı baktım.

Aşağıda en azından sekiz kat daha vardı.

Ayaklarında kurşun botlar, adeta beyin zarımın üzerinde tepinerek koşmuşlardı. Bu durumda, başıma gelenlerin bir hayal ya da hafıza yanılmasından ibaret olduğu yönündeki teorim de kesin olarak kanıtlanmış bulunuyordu. Gerçek olan neydi? Şu anki "kaçışım" gerçek miydi mesela? Bu ürpertici bir düşünceydi; olup bitmekte olan her şey, bana asla kaçamayacağımı kanıtlamak için yarattıkları gerçek dışı olaylar olabilirdi. Sonsuza kadar bu merdivenleri inmeye devam edebilir, ya da birden uyanarak kendimi boynumda sallanan kutuyla birlikte odamda bulabilirdim. Ancak, tüm bunlar doğru olsa bile bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Öyleyse aksi ispatlanana kadar her şeyi gerçekmiş gibi kabul etmeliydim. Eğer hiç bitmeyen bir hayal üretme sürecinin içinde değilsem, bu merdivenler bir yerlerde son buluyor olmalıydı ve ben de o sonu bulacaktım.

Dört kat inmiştim ki, artık dönüp durmaktan sersemlediğim bir sırada bu tarafa doğru gelen başka bir adama rastladım. Elinde bir tüfek, yüzünde de şaşkın bir ifade bulunan gri bir adam. Böyle bir karşılaşmayı ben bekliyordum, ama o beklemiyordu; bu nedenle ilk ateş eden ben oldum.

Ne ateşti ama! Elektromanyetik silahımdan çıkan patlayıcı mermiler sahanlıkta bir delik açmış, isabet alan gri adam hızla duvara yapışmasını takiben yere yığılmış ve bir süre debelendikten sonra hareketsiz kalmıştı. Patlama sesinin duvarlarda yankılanmaya ve çıkan toz bulutunun ortalığı kaplamaya devam ettiği bir sırada, deliğin üzerinden atlayarak merdivenlerden aşağı ölümüne koşmaya başladım. Çünkü burada kalmak daha kesin bir ölümdü.

Öyle süratli koşuyordum ki, merdivenler bitip de en alt kata geldiğimde hızımı alamayarak duvara bindirdim. Yine

koşarak aşağı inen bir sürü adamın bağırışlarını ve kafama bir çekiç gibi inen ayak seslerini duyabiliyordum. Elimdeki silahı her an ateşe hazır vaziyette tutarak kapıyı ittim ve önümde açılan siyahlığa doğru yürümeye başladım.

Zifiri karanlıkta hiçbir şey görememenin verdiği şaşkınlıkla adet yerini bulsun diye neredeyse birkaç el ateş edecektim ki, uzaklarda soluk bir ışık gördüm. Sıvasız duvarlardan, tozdan ve başka bazı belirtilerden anladığım kadarıyla zemin katı pas geçmiş ve bir kilere gelmiştim. Ama benim için bunun bir sakıncası yoktu, çünkü bir kat yukarıda beni, sıcaklığından şüphe duymadığım bir karşılama bekliyordu. Bu bodrumdan çıkmayı başarabilirsem, yarışta hâlâ bir adım öndeyim demekti. Silahım elimde, uzaktaki ışığa doğru düşe kalka ilerlemeye başladım; bu arada da metal kutu sallanıyor, karanlıkta göremeyerek çarptığım nesneler bacağımı zedelediği için canım yanıyordu. Işığın kaynağına ulaştığımda hayal kırıklığına uğramıştım. Uğramıştım çünkü görünmez engellerle dolu uzun bir yolu aşarak oraya kadar gittiğime değmemişti, bu bir pencereydi.

Ama etrafı pislik ve böcek ölüleriyle dolu, küçük, yüksek bir pencere. Ve önünde demir parmaklıklar bulunan bir pencere.

Arkamda ise, koşar adımlarla yaklaşan gri adamların ayak sesleri, bağırışmaları, oraya buraya çarparak çıkardıkları gürültüler ve tüm bu çarpışmalardan sonra hâlâ hayatta olduklarını gösteren okkalı küfürler duyuluyordu. Ne yapmalıydım?

Bu sorunun yanıtı belliydi. Dışarı çıkmalıydım. Birkaç adım geri çekildikten sonra silahımı kaldırdım ve bir kolumla yüzümü korumaya çalışarak ateş edip pencereyi uçurdum. Tüm mermiler bitene kadar ateş ettiğim için, pencereyle birlikte duvarın ve arkasındaki caddenin de bir kısmını havaya uçurmuştum. Silahımı yere bırakıp kutuyu omuzuma astım ve boşta kalan elimin yardımıyla kendimi yukarı çekerek pencereden caddeye çıktım.

Gene koşmaya başlamıştım. Biri beni görerek bağırdı ama

ona cevap vermedim. İyice yorulduğumu hissetmeme ve nefessiz kalmama rağmen hızımı giderek artırıyordum. Kaçmak başka, kaçtıktan sonra dışarıda özgür kalabilmeyi başarmak başkaydı. Çıplak ayaklarım, tamamiyle şeffaf giysilerim ve boynumdaki metal bir yakayla birkaç metre uzunluğundaki kablo nedeniyle, alışılmışın biraz dışında bir görüntü çizdiğim ve hemen tanınacağım kesindi. Kontrol kutusunu saymıyorum bile. Saklanmaya, gizlenmeye, üzerimdekileri değiştirmeye, yakadan kurtulmaya ve daha birçok başka şeye ihtiyacım vardı. Ve giderek yorulduğumu hissediyordum.

Olanca hızımla bir köşeden döner dönmez karşıdan gelmekte olan biriyle çarpıştım ve ikimiz de yere yuvarlandık. Tıpkı bir böcek gibi sırtüstü yere düşmüş, takatsiz ve nefessiz kalmıştım. Derken çarptığım adamın yüzünü gördüm ve içime yeniden küçük de olsa bir umut ışığı doğdu.

"Ostrov," dedim hayretle. "Eski dostum, eski oda arkadaşım, eski yardımcı pilotum. Başım dertte ve yardımına ihtiyacım var. Yerel polisler, anlarsın..."

Ostrov'un, en berbat zamanlarda bile mülayim kalan bu adamın birden kızgın bir hayvana dönüştüğünü gördüm. Yüzü buruşmuş, gözleri yuvalarından fırlamıştı; belirtiler tamamdı. Üzerime atladığı gibi sırtımı caddenin soğuk taşlarına yapıştırdı.

"Yerel polislerin canı cehenneme," diye bağırdı. "Kraj heryerde seni sorup duruyordu. Kraj seni istiyor. Ne haltlar karıştırdın?"

15

Biraz mücadele ettiysem de, bu hiçbir işe yaramadı. Aklımı bu işe tam olarak veremiyordum ve yorgunluktan da bayılmak üzereydim. Ama yine de, elimdeki işkence kutusuyla eski dostum Ostrov'un kafasına sıkı bir darbe indirmeyi başardım. Gözleri şaşılaştı ama yıkılmadı. O arada da bir grup gri adam gelerek Ostrov'u üzerimden çekip aldı ve beni de tüfek-

lerinin namlularıyla dürterek ayağa kaldırdı. Yavaşça kalktım. Derin bir umutsuzluğa gömülmüş ve yorgunluktan bitkin düşmüş biri olarak hiç de acelem yoktu.

Gri adamlar altı kişiydi. Tabii bir de Ostrov vardı, yüzünde başka bir yerde olmayı dileyen bir ifadeyle.

"Kraj benimle konuştu, anlıyor musunuz? Vaska'nın burada olduğunu ve onu istediğini söyledi..." Soğuk bakışlı gri adamların kendisine hiç kulak asmadığını görünce, sesi giderek zayıfladı ve sonunda sustu. Ama ben kulak asıyordum.

"Ne bekliyordun, teşekkür mü? Seni sıçan. Kendi kendine bir 'Oda arkadaşlarımızı ele verelim kampanyası' mı başlattın? " Alaylı bir edayla gülmeye çalışıyordum, fakat o sırada gri adamlardan biri boynumdaki kabloyu aniden çekince anlamsız hırıltılar çıkarmaktan öteye gidemedim. Beş gri adamdan biri. Gözlerimi kırparak tekrar baktım, çünkü daha biraz önce orada altı adam olduğuna yemin edebilirdim.

Ben hâlâ saymaya devam ederken, bir çift el beş numaranın boynuna sarıldı. Gözleri yuvalarından fırlamış, ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. Ben soğukkanlılığımı korumaya çalışıyor, gözlerimin aynı biçimde dışarı fırlamalarını engellemeye gayret ediyordum. Eller olanca gücüyle sıktı, gözler kapandı ve beş numara da ortadan kayboldu. Hayatta kalanlar dikkatlerini benim üzerimde yoğunlaştırsınlar diye biraz debelendim, ve hatta Ostrov'un topuğuna bir tekme atarak onu da meşgul etmeye çalıştım.

"Bunu yapman gerekmezdi," diye sitem etti. Dört numara da diğerleriyle aynı kaderi paylaşırken gülümsedim.

Düşmanı böylesine soğukkanlı ve etkili bir biçimde saf dışı edebilmenin hayranlık duyulacak bir yönü vardı. Bu bana, bir zamanlar bir gezegende beraber çalışmış olduğum ve adını unuttuğum bir avcıyı hatırlatıyordu. Bir profesyoneldi ve işini çok iyi yapardı. Şafak vakti ava çıkar, havada uçmakta olan bir kuş sürüsündeki en son kuşu vururdu. Sonra bir sonrakini, ve yine bir sonrakini. Bazen sürüdeki diğer kuşların ruhu bile duymadan dört ya da beş kuş vurduğu olurdu. Aynı yöntem, aynı profesyonel ustalıkla, burada da uygulanıyordu.

Ancak dört numaranın biraz çırpınarak diğerlerinin dikkatini çekmesi üzerine sistemin işleyişi bozuldu; ne de olsa insanlar kuşlara göre biraz daha akıllıydı. Hepsi birden kafalarını çevirerek olayla meşgul olmaya başlayana kadar bekledikten sonra, en yakınımdaki gri adamın boynuna tüm gücümle bir darbe indirdim. Yorgunluk nedeniyle güçsüz kalmış olduğum için hemen yere düşmedi, bunun üzerine sesini kesene kadar birkaç vuruş daha yapmak zorunda kaldım. Ben bu işle meşgulken, diğerlerinden gelen kavga patırtılarını ve bağırışmaları duyabiliyordum.

Doğrulup o tarafa baktığımda, Ostrov'un ve biri hariç bütün gri adamların derin bir uykuya dalarak üst üste yığılmış olduklarını gördüm; o sırada kurtarıcılarını, son gri adamı da bu yığına dahil ettiler. Oldukça iyi dövüşen, çam yarması gibi bir adamdı, ama sonunda o da pes ederek bayıldı. Bu oldukça garibime gitmişti, çünkü kendisini pataklayanlar, vücudu örtmekte yetersiz kalan ve Burada'ya özgü olan renkli elbiseler ile yüksek topuklu ayakkabılar giymiş iki kadındı. En yakınımdaki bana doğru dönünce Çavuş Taze'yi hemen tanıdım. Kafamda bazı parçalar yerlerine oturmaya başlamıştı.

Diğer kadın daha ufak tefekti; bana hiç de yabancı gelmeyen düzgün vücut hatları ve asla unutamayacağım bir yüzü vardı. Bu karımdı.

"Tamam, tamam," dedi Angelina. Bir yanağıma hafifçe vururken diğerine de bir öpücük kondurdu. "Umarım biraz koşabilirsin sevgilim; çünkü sanırım bu şamata bir süre daha devam edecek." Bir mermi, bu sözü doğrulamak istercesine, vınlayarak yakınımızdan geçti.

"Koş..." dedim, kısık bir sesle, ve kendim de sendeleyerek koşmaya başladım. Neler olup bittiğini tam olarak anlayabilmiş değildim, ama en azından hâlâ, böyle bir anda soru sormaya kalkışmayacak kadar akıllıydım. Taze, belime doladığı koluyla beni gitmemiz gereken yöne doğru sürüklerken, Angelina da kablolardan ve kutunun ağırlığından kurtardı. Bu şekilde hızla kaçmaya çalışıyor, ve eminim ki, oldukça çarpıcı bir görüntü oluşturuyorduk; şeffaf kıyafet giymiş olan bir

adamla, cüppeye benzer minicik elbiseler içinde, onu sürükleyen iki kadın. Neyse ki caddede bu manzaranın tadını çıkarabilecek hiç kimse yoktu.

"Koşmaya devam et!" diye bağırdı Taze, beni sürükleyerek bir köşeyi dönerken. Arkamızda duyulan patlama sesleri oldukça yakından geliyordu. Tek düşündüğüm şey, adımlarımı birbiri ardına mümkün olduğunca hızlı bir şekilde atabilmekti. Bu arada, daha ne kadar dayanabileceğimi merak etmiyor da değildim.

Taze ne yaptığını biliyor gibiydi. Yeni istikametimizde az bir mesafe katetmiştik ki, döndü ve beni neredeyse sırtlayarak birkaç merdiven çıkardıktan sonra bir binaya soktu. Oldukça büyük bir kapının sürgüsünü açtı ve düşe kalka içeri girdik. Artık biraz yavaşlamıştık. Ofise benzer boş odaları geçerek, binanın bir avluya bakan arka kısmına geldik. Buradaki yüksekçe bir pencereden önce Taze atladı bir kedi çevikliğiyle. Sonra Angelina beni kollarımdan tutarak pencereden aşağı sarkıtırken, Taze de inmeme yardım etti. İyice yumuşayarak adeta pelteleşmiş olan vücudum, iki kadının elleri arasındaydı ve bu da oldukça hoş bir histi doğrusu. Taze koşarak gitti ve büyük bir kapıyı açtı. Kapının ardında, anteninde bir general arması dalgalanmakta olan, Cliaand'a ait askeri bir araba vardı.

"İşte bu harika," dedim; bir yandan da, muhallebiye dönmüş bacaklarımla koşmaya çalışıyordum.

"Siz ikiniz arkaya geçin," diye emretti Taze, ve üzerine bir Cliaand üniforması giydikten sonra, saçlarını da bir miğferin altında toplayarak gizledi. Bu kıyafetin asıl sahibine ne olduğunu sormadım bile. Angelina tam arkamdaydı. Sürünerek arabaya girip arka koltuğa çöktüğümde, vücut hatlarının yuvarlaklığını hissedebileceğim kadar yakınıma oturmuştu. Araba sarsılarak ilerlerken kendimi oldukça rahat hissediyordum. Daha hiçbir şey sormadan Angelina'ya sıkıca sarıldım ve uzun uzun öpüştük.

"Görüntün biraz değişmiş," dedim nefes alabilmek için fırsat bulduğum ilk anda.

"Kendinle gurur duyabilirsin, canım, ikizimiz oldu. İkisi de erkek. Tıpkı babaları gibi kocaman ağızları ve doymak bilmez bir iştahları var. Onlara senin adlarını koydum, James ve Bolivar."

"Sen nasıl istersen, tatlım. Bu arada, böylesine müsait bir zamanda buraya nasıl geldiğini bana söylemekte de bir sakınca görmezsin sanıyorum."

"Sana göz kulak olmaya geldim; gördüğün gibi iyi de yapmışım."

"Evet, tabii," dedim ve dalgın bir şekilde kafamı sallayarak bu kadınca mantığı onayladım. "İlk bakışta öyle. Seni en son gördüğümde, karnında kocaman bir şişlik ve gözlerinde anne olmanın verdiği sevincin pırıltısıyla, hastaneye doğru gidiyordun."

"Her şeyin yolunda gittiğini söyledim sana, dinlemiyor muydun? Sonra bu pis Cliaandlıların başka bir gezegene saldırdığını ve senin de bu istilada yer aldığını duydum."

"Bunları sana Inskipp mi söyledi?"

"Tabii ki hayır!" Bu tahminimi saçma bulduğunu narin bir hareketle belli etti. "Dosyalarına girerek kayıtları buldum. Buna çok sinirlendi, ama birkaç adamla birlikte peşinden buraya gelmek üzere yola çıktığımda beni durdurmaya çalışmadı. Sanırım hiç karışmamasının daha iyi olacağını biliyordu. Hatta bakıcıya ve çocuklara göz kulak olacağına dair söz bile verdi bana. Yörüngeye girdik, mesajı aldık ve gezegene indik. İşte hepsi bundan ibaret. Dur da boynundaki şu yakaya benzer garip şeyi açmaya çalışayım. Sana böyle davranmalarına neden izin veriyorsun hiç anlamıyorum."

"Hikayende aydınlanmamış bir ya da iki nokta var. Mesela, ne mesajı?"

"Benim mesajım," dedi Taze. Bir yandan arabayı kullanırken, bir yandan da utanmadan konuştuklarımızı dinliyordu. "Muhafız Birliği'nde çavuş olduğumu ve yazdığın mesajı elimden almalarından önce okuduğumu unutuyorsun. Yani hem mesajı hem de verici frekanslarını ezberlemiştim. O domuzlar beni sivillere ait bir esir kampına götürdükleri için ay-

nı gece kaçmam pek zor olmadı." Taze kendine oldukça güveniyordu ve yaptıklarını bir düşündüğümde, bunun için yeterli nedeni olduğunu gördüm.

"Mesajı alır almaz bir keşif gemisiyle buraya geldim." Angelina konuşurken, bir taraftan da elindeki maymuncukla metal yakayı kurcalıyordu. "Tabii bu arada yoluma çıkan bir iki uçağı da düşürmek zorunda kaldım. Bu benim için hiç zor olmadı, tüm galaksiyi fethetmeye çalışan bir ordu olarak pilotları çok vasat. Sonra Taze'ye rastladım." Angelina dudaklarını kulaklarıma yapıştırarak soğuk bir sesle sordu: "Bu kızı ne kadar yakından tanıyorsun?" Aynı anda da yakayı hızla boğazıma bastırdı.

"Yalnızca bir kere gördüm," dedim güçlükle ve Angelina yakayı bıraktı. "Hiç benim tipim değil."

"Sen böyle dolgun kızları seversin, bana yalan söyleme Jim diGriz."

Taze'nin duymasından çekinerek gözümle onu işaret ettim ve konuyu esas meseleye getirmeye çalıştım.

"İyi de, sonra beni nasıl buldunuz? Ne yaptınız?"

"Çok basit." O sırada çıt diye bir ses duyuldu ve yaka açıldı. Büyük bir yükten kurtulmuşum gibi rahatlayarak elimle boynumu ovdum. "Bu gri üniformalı adamların karargâh olarak kullandıkları yalnızca tek bir bina var. İçeri girmenin bir yolunu bulabilmek için bu binayı gözetledik. Tek sorun, peşimizi bir türlü bırakmayan askerlerdi. Ama gerekli bilgileri de onlardan aldık. Ve tabii bu arabayı da."

Cliaand istilasını, kendi gizli silahlarını kullanarak adım adım durduran bu iki güzel ve ölümcül kadını düşününce, şoförün ve arkadaşlarının akibetini sormaya gerek bile kalmıyordu.

"Şimdi de sen bize başına gelenleri anlat," dedi Angelina, ve güzel bir hikâye dinlemek üzere bana iyice sokuldu. "Boynuna o şeyi neden taktıklarını ve bu berbat şeffaf kıyafeti neden giydiğini öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Onlara her şeyi anlattım. Duydukları karşısında birkaç kere kadınsı bir şekilde iç çekmiş, bileklerime yapılanları anla-

tınca ise acı birer çığlık atmışlardı. Hatta Taze, yara izlerini görebilmek için bir ara arabayı bile durdurmuştu. Geri kalanını dinlerlerken gözlerinde öylesine soğuk bir ifade vardı ki, ileride karşılarına çıkacak olan gri adamlara neredeyse acımaya başlamıştım. Bu inanılmaz ve biraz da mide bulandırıcı hikâyeyi bitirdiğimde, varacağımız yere varmıştık. Geniş bir kapı, biz yaklaşınca açıldı ve içeri girdikten sonra da kapandı. İçeride, hepsi de silahlı ve pek çoğu çekici olan bir sürü başka kız vardı. Konsolosluk Partisi'nin böyle bir hükümete karşı bir isyan başlatmayı nasıl başardığını merak etmekten kendimi alamadım. Cliaandlıların sayesinde tabii. Hükümetler ve ordular söz konusu olduğunda ben bir anarşist sayılırım ve ikisinin de küçüğü makbuldür diye düşünürüm. Ama bu iki kurumun da varlığı zorunluysa, o zaman böyle güzel elemanlardan müteşekkil olanları tercih ederim kuşkusuz. Kafamı salladım ve beni sürükleyerek bir odaya götürmelerine izin verdim. Odada oldukça baştan çıkarıcı bir yatak vardı ve kendimi hemen bu yatağa attım.

"Elbise ve içecek bir şeyler istiyorum," dedim. "Ama söylediğim sırayla getirmeniz şart değil." Battaniyenin bir köşesini kullanarak çekingen bir edayla ayıp yerlerimi örttüm. Bunu yapmamın nedeni utanıyor olmam değil, bu her an tetikte bekleyen gürbüz kadınların iştahını kabartmaktan korkmamdı. Üstelik karım da buradaydı. İçecek bir şeylerden neyi kastettiğimi çok iyi bildiği için, bir bardak su getirmekte olan bir kızı yana iterek, sert bir içki ile dolu olan küçük bir şişeyi bana uzattı. İçki, yakıcı ama hoş tatlar bırakarak boğazımdan aşağı süzülürken, ateşten kollarını da beynime kadar uzattı.

"Korkarım düşüncelerim... neyin gerçek neyin hayal olduğunu hâlâ karıştırıyorum," diye bir itirafta bulundum. Angelina'nın yüzündeki ifadeye bakılırsa bunu zaten biliyordu. "Bana bir şeyler yaptılar, ne olduğunu bilmiyorum. Ama yakında geçer, bundan eminim."

"Hepsini öldüreceğim, tek tek, vahşice." Angelina öfkeyle sıktığı dişlerinin arasından konuşuyordu; onu dinlemekte olan diğer kızların da mırıldanarak kendisine katıldıklarını

duydum. Sesler kesilene kadar gözlerimi kapadım; tekrar açtığımda odada Angelina'dan başka kimse olmadığını gördüm. Bir ışık yanıyordu ve dışarısı karanlıktı. Kendimi sinemada gibi hissediyordum, sanki filme ara verilmiş ve izleyiciler dışarı çıkmıştı. Kraj'ın, insan beyninde tahrifat yapma konusundaki yeteneğine saygı duymakla birlikte, ona bu nedenle lanetler yağdırmaktan da geri kalmadım.

"Açım," dedim Angelina'ya. Yanıma gelerek oturdu ve elimi tuttu.

"Uykunda konuşuyordun. Oldukça garip ve berbat şeyler söylüyordun."

"Kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Üsse geri döndüğümde doktorlara, beynimdeki tüm karanlık köşeleri boşaltıp temizlemelerini söyleyeceğim. Ama şimdi bundan daha önemli şeyler var. Cliaandlılar her şeyin kontrolünü iyice ellerine geçirmeden önce bir direniş hareketi örgütlemeliyiz. Ve..."

"Hayır."

"Ne demek hayır?"

İçimden bir ses konuşmamızda önemli bir noktayı kaçırdığımı söylüyordu. Bunun, beynimdeki tahribatlardan mı, yoksa yalnızca bir kadınla konuşmuş olmaktan mı kaynaklandığını merak ediyordum.

"Hayır işte, bunu yapmayacağız. Sen uyurken Inskipp'e uzun bir rapor gönderdim. Cliaandlıların planlarını, istilaları nasıl gerçekleştirdiklerini, Özel Birim'i yok etmeye nasıl kararlı olduklarını, her şeyi anlattım."

"Arada benim ismimi de zikrettin mi bari?" diye terslenerek sordum.

Hafifçe elime vurdu. "Tabii sevgilim, bu senin işindi. Buradan kendime pay çıkarmayı aklımdan bile geçirmedim."

Böyle konuştuğum için aniden pişmanlığa kapıldım ve ondan özür diledim, sonra, bu sinirli halimin büyük bir ihtimalle beynimin durumundan kaynaklandığını söyleyerek o benden özür diledi, sonra bir şeyler içtik ve mesele halloldu ve ben tekrar lafı iş mevzularına getirdim.

"Demek rapor gönderdin. Peki sonra?"

"Sonra rapor, bu güneşin diğer tarafında bekleyen bir yayın aktarma gemisine gitti ve bir şifre halinde Inskipp'e ulaştı. Derken onun mesajı geldi. Şöyle diyordu: 'Mesajınızı aldım, tebrikler, hemen dönün.' Gördüğün gibi geri dönmemiz gerekiyor."

Gürültüyle burnumdan güldüm ve içkimden bir yudum aldım.

"Geri döneceğime ihtimal veriyor musun?"

"İyi değilsin, tıbbi bakıma ihtiyacın var, sen yapman gereken her şeyi yaptın..."

"Ben sana onu sormuyorum. Sen benim şu anda geri döneceğime ihtimal veriyor musun? "

Angelina kızgın görünmeye çalışıyordu, ama bu, gerçekten kızgın olmadığı müddetçe asla beceremeyeceği bir şeydi. Derken boyun eğmiş bir edayla omuzlarını silkti.

"Tabii ki hayır. Zaten eğer dönseydin, artık evlendiğim adam olmadığını düşünürdüm. Öyleyse şimdi şu canavarlara günlerini gösterelim, Burada'yı kurtaralım ve istilaları durduralım."

"Hepsini birden yapamayız, ama benim de düşündüklerim aşağı yukarı bunlardı. Bir direniş hareketi örgütlemeliyiz. Bizim tavsiyelerimiz ve bizzat yardımımızla, Taze bunu başarabilir. Ama ondan da önce yapmamız gereken bir şey var. Kraj'ı ya da şu gri adamlardan birini ele geçirmeliyiz."

"Ne harika bir fikir! Eğer işkenceden anladıklarını sanıyorlarsa, onlara göstereceğim bir iki küçük numara var. Hatırlıyorum da..."

"Angelina! Benim kastettiğim bu değildi. Bir süreden beri, eski kişiliğine ait bazı özelliklerin tekrar su yüzüne çıkmaya başladığını görüyorum."

"Saçma. Zaman zaman o günlerden kalma bir iki yönteme başvurma isteği duyduğumu kabul ediyorum, ama bu isteğin ardında yatan nedenler tamamiyle masumane. Erkeğini koruyan dişi aslan misalî. Kesinlikle haklı nedenler."

"Tamam, öyle olabilir, ama benim kastettiğim bu tür bir şey değildi. O gri adamlardan birini laboratuvara sokup bir

sürü deneye tabi tutmak istiyorum. Bu sabah üzerinde tepindiğin o askerlerde herhangi bir gariplik dikkatini çekti mi?"

"Özel bir şey yoktu. Başka şeylerle meşguldüm, biliyorsun. Sadece üzerlerinde yeterince elbise olmadığını fark ettim. Ciltleri buz kesiyordu."

"Kesinlikle. Ve asla gülmüyorlar ya da buna benzer insani tepkiler vermiyorlar, çok önemli bir şey olmadığı sürece konuşmuyorlar. Bunlara benzer birkaç dikkat çekici özellikleri daha var."

"Yani sevgilim, bu adamların birer zombi ya da robot ya da buna benzer bir şeyler olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun? Ben bu tür şeylere yalnızca çocuklara yönelik uzay dizilerinde rastlandığını sanırdım."

"Sen gül bakalım, henüz gülecek vakit varken. Ne robot, ne de başka bir şey. Bu tipler de senin benim kadar canlı. Ben sadece onların insan olmadıklarını düşünüyorum, hepsi bu. Aramızda yaşayan uzaylılar bunlar."

"Sanırım biraz daha uyusan iyi olacak. Ben ışığı kapatırım."

"Kahretsin! Benimle dalga geçme. Kraj'a ilk rastladığımdan beri bu konu üzerinde düşünüyorum. Yani işkence görmüş bir beynin uydurduğu şeyler değil bunlar. Beni haklı çıkaracak her türlü kanıt mevcut. Cliaand askerleri Kraj'dan ve işkencelerinden çok korktukları için, bu konuda ağızlarını bile açmazlar. Gri adamlar Cliaand'daki hayattan kopuk yaşıyorlar ve her bakımdan diğerlerinden farklılar. Sanki aynı toplumun bireyleri değiller. Bu gri adamlar, içinde insanların yaşadığı gezegenleri şöyle bir gözden geçirdikten sonra, Cliaand'ın tam dişlerine göre olduğunu düşünmüş olmalılar. Herkesin üniformayla dolaştığı askeri bir hayat ve tabakalaşmış bir toplum. Kontrolü ele geçirmeleri için sadece üst kademelere hâkim olmaları yetecekti. Görünüşe bakılırsa yaptıkları şey de bundan farklı değil. Haritaların açılıp planların yapıldığı, kararların alındığı masalarda asla görünmüyorlar, bu da askerlerin çok hoşuna gidiyor. Ama yine de ipler genellikle onların elinde."

"Bilmem ki..."

"İşte. Henüz ikna olmasan da en azından şüphe duymaya başladın. Bu durumda, nümunelik bir gri adam yakalamamama yardım edecek misin? "

"Yardım etmek mi?" Bir genç kız coşkusuyla ellerini çırptı. "Bunun için sabırsızlanıyorum. Tabii onu buraya getirirken biraz canını yakabilirim, ama önemli olan buraya geldiğinde hâlâ yaşıyor olması, değil mi?"

Cevap vermeme fırsat kalmadan Taze koşarak içeri girdi ve bir kucak dolusu giysiyi yatağın üzerine bıraktı.

"Çabuk giyin," diye emretti. "Bulabildiğimiz en büyük botları getirdim, umarım ayaklarına uyarlar."

"Bu acelenin özel bir nedeni var mı?" diye sordum.

"Kesinlikle var. Her yer askerlerle ve ağır silahlarla kaynıyor. Düşman, dört bir yandan binayı sardı."

16

Botlar biraz dar, üstelik de delikti. Yine de bir ayağımı, zor bela iterek, gidebildiği yere kadar botlardan birinin içine soktum. "Bizi buraya kadar takip mi etmişler?" diye sordum Taze'ye.

"Tabii ki hayır. Bu işlerin acemisi değilim. Ayrıca çaldığımız araba da artık burada değil."

Bir yandan ikinci botla cebelleşirken, bir yandan da uyuşmuş olan beynimi zorlayarak, konu üzerinde kafa patlatıyordum. O sırada çalan telefonun sesini duyar duymaz, diğer iki kadın gibi ben de donup kaldım. Alete, sanki zehirli bir yılan görmüşüz gibi bakıyorduk. Bir kere daha çaldıktan sonra ekran aydınlandı ve Kraj'ın yüzü belirdi. Her zamanki gibi duygusuz görünüyordu.

"Biliyorsun etrafın sarıldı," dedi. "Direnmeye çalışmanın hiçbir anlamı yok, diGriz. Eğer sorun çıkarmadan teslim olursan hiçbir arkadaşına bir zarar gelmeyecek..."

Ekrana yapıştırdığım sıkı bir tekmeyle birlikte, Kraj'ın görüntüsü şöyle bir titredikten sonra kayboldu. Telefonu tuttuğum gibi yerinden sökerek duvara fırlattım. Tenimde soğuk ter damlaları birikmeye başlamıştı. Eğer gerekli teçhizat varsa, çoğu telefonun, sahibi cevap vermese bile bir merkezden açılabileceğini biliyordum, ama bu teorinin doğruluğunu görmek için hiç de uygun bir zaman değildi.

"Telaşlanmayın!" diye bağırdım, ama sanırım daha ziyade kendime sesleniyordum, çünkü Angelina ve Taze gayet sakin görünüyorlardı. Diğer botu ayağıma geçirebilmek için odanın içinde oradan oraya zıplayıp dururken, bir yandan da karmakarışık olan kafamı toparlamaya çalışıyordum. Son sıçrayışımdan sonra kendimi yatakta, parmaklarımı tutarak nefes nefese bir şeyler sayarken buldum.

"Bir an için şu telefonu unutalım ve neler olup bittiğini anlamaya çalışalım. Bir, buraya gelirken bizi takip eden olmadı. İki, bizi buraya getiren araba izimiz bulunmasın diye gitti. Üç, Kraj benim burada olduğumu öğrendi. Tüm bunlar da, vücuduma yön bildiren bir radyo vericisi yerleştirdikleri anlamına gelir. Bu durumda, buradan çıkar çıkmaz, bir cerrah ile iyi bir röntgen cihazının hizmetlerine ihtiyaç duyacağız."

"Bence tüm bunların daha basit bir açıklaması var ve sen bunu göz ardı ediyorsun," dedi Angelina.

"Bu açıklamayı bizden esirgeme. Eğer benden daha iyi düşünebiliyorsan, ki içinde bulunduğum şartlarda bu bir iltifat sayılmaz, düşüncelerini bize de söyle."

"İşkence kutusu. Radyo dalgaları yardımıyla uzaktan kumanda edilebildiğini söylemiştin."

"Tabii ya. O mekanizmanın içine de yön bildiren bir cihaz yerleştirilmiş olabilir. O şey hâlâ burada mı Taze?"

"Evet, aşağıda. Belki bir işe yarar diye düşündük."

"Şimdi yarayacak. Dışarı çıktığımızda kutu burada kalacak. Belki bu, onların dikkatini bina üzerinde yoğunlaştırır. Kirişi kırdığımda beni bir daha bu kadar kolay bulamazlar en azından. Şimdi bana bina hakkında biraz bilgi ver, Taze. Nasıl bir binadır ve buradan nasıl çıkabiliriz?"

"Burası üyelerimizden birine ait bir fabrika. Dışarı çıkmak da hiçbir şekilde mümkün değil. Ölene kadar savaşmak zorundayız, ama bunu yaparken postu öyle kolay kolay deldirmeyeceğiz ve o kahrolası pis domuzların da çoğunu yanımızda götüreceğiz..."

"İşte bu güzel, gerçekten de harika. Ama postu sadece mecbur kalırsak deldireceğiz. Başkalarının umutsuzluğa kapıldığı anlarda diGriz mutlaka bir çıkış yolu bulur. Fabrikanın sahibi burada mı? Güzel, onu mümkün olduğu kadar çabuk yukarı yolla."

Taze koşarak çıkarken karıma döndüm.

"Her zamanki malzemeleri beraberinde getirdin umarım. Balayımızda yanımızda bulundurduğumuz türden şeyleri."

"Tabii getirdim; el ve gaz bombaları, patlayıcılar..."

"Harikasın tatlım. Senin gibi bir karım olduğu için kendimi daha da güvenlikte hissediyorum."

Taze, arkasında bir başka üniformalı amazonla birlikte yine koşarak içeri girdi. Belki diğerlerine göre biraz daha yaşlı olan bu kadın, hafif kırlaşmış saçları ile ayrı bir çekicilik kazanıyor, elbisesini zorlayan göğüsleri ve yuvarlak vücut hatları ile olgun ve dolgun görünüyordu. Angelina'nın gözlerindeki buz gibi soğuk bakışları fark edince hemen aklımı daha acil konulara verdim.

"Ben James diGriz, gezegenlerarası casus ve ajan."

"Muhafız Birliği'nden Fayda Fırtına," dedi sert bir tonda ve bir selam çaktı.

"Evet, çok güzel, Fayda, tanıştığımıza memnun oldum. Rahat. Anladığım kadarıyla bu binanın sahibi sensin."

"Evet doğru. Fırtına Birleşik Robuşak (imalat) Limited Şirketi. Piyasada bulabileceğinizin en iyisidir."

"Neyin en iyisi?"

"Robuşakların."

"Sana robuşak nedir diye sorsam aptal olduğumu düşünmezsin, değil mi?"

"İdeal bir ev için gerekli olan lüks bir ürün. Biri hariç her türlü işlevi yerine getirmek üzere programlanmış, eğitilmiş ve

özel olarak tasarımlanmış olan bir robot. Bir kâhya, bir evi yuvaya dönüştüren hamarat bir yardımcı, günümüz kadınlarını modern hayatın stresinden, yapmaları gereken sevimsiz işlerden ve günlük kaygılardan kurtaran bir uşak...."

Bir süre daha böyle devam etti. Belli ki satış broşürlerinden alıntılar yapıyordu, ama ben dinlemiyordum. Kafamda bir plan oluşmaya, yavaş yavaş şekillenmeye başlamıştı. Derken patlayan silah sesleri düşünce zincirimi kırdı.

"Taciz ateşi açtılar," dedi Taze. Elindeki telsizi kulağına dayamıştı. "Ama kayıp verdirerek püskürttük."

"Onları oyalamaya devam edin. Hazır beni sağ yakalayabileceklerini umuyorlarken, bir süre daha ağır silahları kullanmalarını engellemeliyiz." Ürününü övücü konuşmasına devam etmeye hazır görünen Fayda'ya el sallayarak onu susturdum. "Fayda, bana hemen şurada, binanın ve etrafındaki bölgenin kabataslak bir planını çizer misin?"

Şüphesiz, almış olduğu askeri eğitim sayesinde, istediğim planı oldukça çabuk ve doğru çizmişti; hem de kapıları, pencereleri ve etraftaki caddeleri de göstererek.

"Şu robuşaklar neye benziyor?" diye sordum.

"Şekil ve büyüklük olarak insana benziyorlar, bir ev ortamı için optimum şekil budur. Ayrıca..."

"Çok güzel. Şu anda kaç tanesi kullanılmaya hazır durumda? Yani saha testleri, ya da her ne ad veriyorsanız o testleri yapılmış olan ve küçük enerji kutuları dolu olarak kullanılmayı bekleyen kaç robuşak var?"

Düşünceli bir biçimde kaşlarını çattı. "Kayıtları bir kontrol etmem gerekli, ama kaba bir tahminle yüz elli-iki yüz arasında olduğunu söyleyebilirim."

"Bu kadarı bize yeter de artar bile. Eğer Burada'nın özgürlüğü uğruna yokedilirlerse bu seni büyük bir zarara sokar mı? Belki de sigorta şirketi karşılar kaybını.."

"Eğer duyguları olsaydı, eminim ki her Fırtına robuşağı Burada uğruna seve seve can verirdi. Ama tabii, silah taşıyamazlar ve herhangi bir tür şiddet içeren hiçbir harekette bulunamazlar."

"Böyle bir şey yapmaları gerekmiyor zaten Biz bu işi halledebiliriz. Robuşaklardan oluşan birliğimiz onları oyalayarak buradan çıkmamıza yardım edecek. Şimdi yaklaşın kızlar, size planımı anlatayım."

Kurnaz diGriz beyni yine eskisi gibi çalışmaya başlamıştı nihayet. Dışarıdan gelen silah sesleri, beni daha büyük bir çaba harcamam için teşvik ediyor, dinleyicilerimden yayılan heyecan ve sevinç dalgası moralimi iyice yükseltiyordu. Birkaç dakika içinde hazırlıklara başlanmış ve yarım saat içinde de robotlar saldırıya hazır hale getirilmişlerdi.

"Yapmanız gerekenleri biliyor musunuz?" diye sordum, loş bir ışığın aydınlattığı nakliye ambarını dolduran robotlara.

"Biliyoruz efendim, teşekkürler efendim," diye hep bir ağızdan cevap verdiler. İyi eğitim almış bir insan gibi, düzgün bir aksanla konuşuyorlardı.

"Öyleyse yola çıkmaya hazırlanın. Şu anda yapmakta olduğunuz şey, elektronik bir aletin ömrü boyunca yapacağı ev hizmetlerinden çok çok daha önemli. Gidebilirsiniz dediğim zaman herkes kendisine belirtilen görev yerine gitsin."

"Çok naziksiniz efendim, teşekkürler efendim."

Fabrikanın nakliye ambarındaki yüzden fazla robot, şaşırtma ve oyalama amaçlı saldırımız için hazır bekliyordu. Düzgün sıralar halinde mırıldanarak duruyor, gitmek için can atıyorlardı. Ön sıralardakiler, oradan buradan toplayarak bir araya getirdiğimiz artık giysilere bürünmüşlerdi; bazılarında şapka, diğerlerinde ceket ve çok azında da pantolon vardı. Giysilerin pek çoğu, kadın askerlerimizin bağış olarak üzerlerinden çıkarıp verdikleri parçalardan oluşuyordu ve bu da, yeni değiştirmiş olduğum medeni halim açısından sakıncalı bir durum yaratıyordu. Bir erkeğin tamamiyle görmezlikten gelemeyeceği kadar çok bronz ten vardı etrafımda. Bir süre robotların arasında, değişik bir ortamda olmak neredeyse hoşuma bile gitmişti. Düz ve parlak, ama sert görünüyorlardı, giysileri ise alakasızdı ve hiçbir dikkat çekici özellik taşımıyordu. Ve hepsi de ellerinde, bir boru ya da plastik ya da silaha benzer herhangi bir şey tutuyordu. Biraz sonra çıkacak olan

kargaşada robotların, bu halleriyle insan zannedileceğini umuyordum. Saatime baktım ve telsizi ağzıma götürdüm.

"Bütün birimler, bekleyin. On beşten geriye sayacağım. Bombacılar hazır olsun. Son saniyeye kadar pencerelerden uzak durun. Hazır, eğilin... bombaların pimini çekin... FIRLATIN."

Dışarıdaki caddeden, bir dizi cansız patlama sesi geldi; ama bu sesler, kızların da üst katlardan fırlattıkları bombalarla binanın dört bir yanında yankılanacaktı. Arada birkaç sinir gazı ya da gülme gazı bombası olsa da, çoğu sis bombasıydı. Gazların en yüksek yoğunluğa ulaşmaları için beş saniye bekledikten sonra garaj kapılarını açan düğmelere bastım. Kapılar gürültüyle yukarı kalkarak açılırken, içleri gaz dolu olan bobinler de dönerek garajı sis içinde bıraktı.

"Hücum, sadık askerlerim, hücum!" diye emretmemle birlikte bütün sol ayaklar aynı anda öne atıldı ve sıra sıra robotlardan oluşan birliğim taarruza geçti.

"Teşekkür ederiz, efendim!" O metalik boğazlardan mükemmel tonlar çıkıyor, robotların ağzından sanki bal damlıyordu. Koşarak giderlerken ben de geri çekildim.

Artık yukarıdaki pencerelerden silah sesleri duyulmaya başlamıştı ve dışarıdaki askerler de aynı anda karşılık veriyorlardı. Her şey planıma uygun gelişiyordu. Koşarken saatime baktım. On beş saniye geçmişti, artık ikinci taarruzun zamanı gelmişti.

"Bütün diğer robuşak birimleri... hücum," diye emrettim elimdeki telsizle.

O anda, geri kalan tüm robuşaklar, etrafı kaplayan sis ve duman bulutunu yararak fabrikanın diğer kapı ve çıkışlarından harekete geçmiş olmalıydılar. Düşmanın haberleşme ve emir-komuta ağına, konuşulanlara kulak misafiri olmamı sağlayacak bir tesisat kurmak için yeterli zamanım olmamıştı, ama şu anda olup bitenleri tahmin edebiliyordum. Tahminim de gerçekleşti nitekim.

Her an tetikte bekleyen askerlerin dört bir yandan kuşattığı kalemiz, akşamüstü güneşinin ılık ışıkları altında bütün ay-

rıntılarıyla görülebiliyordu. Derken her şey birden değişti, sinir sistemini tahrip eden kimyasal maddeler ve bir sis bulutu binanın üzerine çöktü. Bu bir yarma harekatıydı kuşkusuz... ve işte başlamıştı! Sis perdesinin ardında belli belirsiz görünen siluetler. Ateş ediyorlar, yakalayın onları, siz de ateş edin, öldürün. Zoing, zoing! Al bakalım, seni hain Burada gerillası! Buradalılar da ne yaman savaşçılarmış böyle! Vuruluyor ama yıkılmıyorlar. Sis içinde yaşanan müthiş bir panik. Bu da, bir saldırı daha başladı demekti. Hangisi gerçek, hangisi şaşırtmacaydı? Askerleri nerede toplamalı? Takviye birlikleri nereye göndermeli?

İlk anda yaşanan şaşkınlığın en yüksek noktasına ulaşmasının bir dakika süreceğini tahmin ediyordum. Sonra sis tabakası incelecek, cesetlerin robot oldukları anlaşılacak ve tabii bu haber de hemen ilgili yerlere yollanacaktı. Haberden önce biz yollanmak istiyorduk. Bombalar atılır atılmaz Taze ve askerleri hemen mevzilerine koşacaklardı ve üst katlardan fabrikanın arkasına ulaşmak için de bir dakika pek uzun bir süre değildi. Yine de çoğu gelmişti bile; Taze de önümde durmuş, koşarak geçen askerleri elindeki listeden kontrol ediyordu.

"Bu da sonuncusu," dedi, listeye bir işaret koyarak.

"Haydi! Angelina, bombaları al ve hazır bekle."

Angelina, önümüzdeki sis bulutunu daha da yoğunlaştırmak için, elinde tutmakta olduğu bombaları açılan küçük çıkış kapısından içeri fırlattı. Birden sustuğu için, dışarıdan gelen silah seslerini ve bağırışmaları net olarak duyabiliyorduk. Arada bir kulağıma, "Teşekkürler efendim," diyen sesler geleceğinden emindim. Fayda önümüze geçip bize yolu gösterirken, herkes ellerini önündekinin omuzlarına koyarak sırayla onu takip etti. Ben sıranın ortalarındaydım ve Angelina da tam önümde olduğu için, onun omuzlarını tutuyordum. Ama bunun tesadüfi bir diziliş olduğundan emindim, çünkü ellerimi şu yarı çıplak Burada dilberlerinden birine atmam Angelina'nın umurunda bile olmazdı.

Karanlıkta bu şekilde, özellikle de füzelerin arada bir vınlayarak üzerimizden geçtiği bir sırada –ki bunun da tesadüf ol-

duğunu umuyordum– ilerlemeye çalışmak pek de kolay değildi. Bu rahatsız yolculuğun sonunda çıktığımız dar caddenin iki ucu da Cliaand askerleri tarafından tutulmuştu. Olup bitenlerden haberleri olsa, ölümcül bir yaylım ateşi açarak caddedeki herkesi yere serebilirlerdi. Ama şu anda, daha ziyade robuşaklarla meşgul olduklarını umuyordum. Yapmamız gereken tek şey, yirmi metre kadar enindeki caddeden karşıya geçerek yolun diğer tarafındaki bir binaya ulaşmaktı. Eğer fark edilmeden oraya varabilirsek, o binanın içinden geçerek arkasında bulunan ve hem işyeri hem de ev olarak kullanılan bir apartmana ulaşabilirdik. Burada da ayrılarak caddelere, yaya yollarına ve tünellere dağılıp, yokluğumuz fark edilmeden önce sivil halkın arasına karışacaktık. Daha doğrusu öyle umuyorduk.

Adımlarımı saydığım için binaya varmak üzere olduğumuzu anlamıştım. Bu da en azından yarımızın kurtulduğu anlamına geliyordu. O sırada oldukça yakından gelen bir ses duydum.

"Sen misin, Zobno? Çavuş robotlar hakkında ne dedi? Seslere bakılırsa hepsi robot, değil mi?"

Kervan anında durdu ve nefes bile almadan sessizce beklemeye başladı. Çok yakınımızdaydı. Cliaandca konuşan bir erkek sesiydi.

"Robot mu? Ne robotu?" diye sordum. Bu arada da arkamdakinin elini omuzumdan alıp önümdeki Angelina'nın omuzuna koydum ve "Devam et," diye fısıldadım karımın kulağına. Sonra kuyruktan ayrıldım ve ayağımı hızla yere vurmak suretiyle yeni botlarımla sesler çıkararak adamın dikkatini başka yöne çekmeye çalıştım.

"Çavuşun robot olduklarını söylediğinden eminim," diye yakındı ses. Arkamdakilerin heyecandan bayılmak üzere olduklarının farkındaydım. Kervan tekrar ilerlemeye başladı. Ben de ayaklarımı yere vurarak öksürdüm ve sesin, karanlıkta görünmeyen sahibine doğru hızla ilerlemeye başladım. Tekrar ağzını açmaya kalkarsa anında yumruğu yapıştırmak üzere ellerimi sıkmış hazır bekliyordum.

Bu yumruklar işe yarayabilir ve bana sadistçe bir zevk de verebilirdi. Birden bire çıkan serin bir akşam esintisi üzerimize doğru gelmeseydi tabii. Yüzümü yalayan soğuk rüzgâr sis bulutunun içinde bir boşluk açtı ve o anda, ateş etmek üzere elinde hazır beklettiği elektromanyetik tüfeği ve başında şapkasıyla bana bakmakta olan bir Cliaand askeriyle burun buruna geldim. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı ve bunda da haksız sayılmazdı. Karşısında kendisi gibi bir Cliaand askeri yerine, ellerini ovuşturan, tamamiyle şeffaf bir tulum ve kadın çizmeleri giymiş, orasından burasından garip şeyler sarkan, kırmızı gözlü ve traşsız bir yabancı bulmuştu. Ağzını bir karış açıp bana bakmaktan başka bir şey yapamazdı.

Şaşkınlığı, ona ulaşmama yetecek kadar uzun sürdü. Bağırmasına engel olmak için boğazına, ateş etmesine engel olmak için de silahına sarılmıştım. Bir süre daha bu şekilde dans eder gibi didiştikten sonra sis bulutu tekrar etrafımızı kapladı. Hasmım ateş etmiyor ya da bağırmıyordu, ama kolay kolay teslim olacağa da benzemiyordu. Oldukça iri yarı ve kaslı biriydi. Dişli bir rakipti doğrusu. Allahtan pek zeki değildi ve almama engel olmak için iki elini de silahının üzerinde tutuyordu. Tam bir eliyle silahını tutup diğeriyle de beni yumruklayabileceğini akıl edeceği sırada topuğuna bir tekme indirerek tepesine çullandım. Ne var ki, düşmeden önce karnıma iki sıkı yumruk indirmeyi becermişti maalesef. Sonra ikimiz birden yere yapıştık ve ben adamın midesine birbiri ardına savurduğum yumruklarla adeta içindeki tüm havayı dışarı çıkardım. Böylece boğazını tutmakta olan elim boş kaldı ve bağıracak kadar nefes almasına fırsat vermeden, kendinden geçene dek tüm gücümle gırtlağını sıktım. Üzerine oturmuş, başımın dönmesi ve midemdeki ağrı geçsin diye beklerken, bir ses daha duydum.

"Bu ses de ne? Kim o?"

Derin bir nefes alıp birazını vermek suretiyle sesimi kontrol etmeye çalıştım.

"Benim." Bu, her zaman için iyi bir cevaptır. "Düştüm ve bir parmağımı incittim.."

"Bunun için sana bir madalya verirler. Şimdi kapa çeneni."

Çenemi kapattım. Elektromanyetik tüfeği dostumun gevşek parmakları arasından alarak kalktım ve o sırada, sisli bir karanlıkta tamamiyle kaybolmuş olduğumu fark ettim. Eğer yanlış yöne doğru yürürsem, bu intihar olurdu.

Panik! Ya da panik dolu bir an. Böyle gerilimli durumlarda kendime her zaman küçük de olsa bir panik hakkı tanırım. Bu kan dolaşımını süratlendirir, kalbin daha hızlı çarpmasına neden olur, bol miktarda adrenalin salgılanmasına yol açar ve acil durumlarda işe yarayacak başka bazı yararlar daha sağlar. Ama fazlası da zararlıydı, zaman akıp gidiyordu. Bu temel hayvani heyecan geçtikten sonra, dilim sivri dişlerimin arkasındaki olağan yerini aldı ve saçlarım tekrar yatay pozisyona geçti falan. Şu benim saksıyı tekrar çalıştırmaya başladım.

MADDE: Yalnız değildim. Kaçaklardan oluşan sessiz kervan binaya ulaşarak güvenliğe kavuşmuş olabilirdi, ama Angelina'm beni bırakmazdı. Şu kapının dışında bir yerlerde, beni kurtarmak üzere beklediğinden sanki onu görüyormuşçasına emindim.

MADDE: Angelina yön duygusunu kaybetmemişti, ama ben kaybetmiştim. Bu yüzden o beni bulmalıydı.

"Bu parmak beni öldürüyor, çavuş," diye inledim ve yapmacık bir öfkeyle ıslık çaldım. Bir uzun bir de kısa ıslık. Bu, Angelina'nın a'sı anlamına gelen ve onun da çok iyi bildiğini bildiğim bir işaretti. Yardıma ihtiyacım olduğunu da herhalde kendisi anlayabilirdi.

"Islık çalmayi ve gürültü yapmayı kes," diye homurdandı başka bir ses. Son kelimelerinde bir şüphe seziliyordu. "Söyle, sen kimsin?"

Biraz önce duyduğum ismi hatırlayabilmek için hafızamı şöyle bir yokladım.

"Benim çavuş, ben, Zobno. Parmağım..."

"O Zobno değil!" diye bağırdı ikinci bir ses. "Zobno benim..."

"Hayır, benim!" Bağırıyordum. "Kim söyledi onu?"

"İkiniz de buraya gelin. Hemen!" diye emretti çavuş. "Beş saniye içinde ateş etmeye başlayacağım."

Gerçek Zobno sis bulutunu yararak emre uyarken ben, bir şey söyleme ya da yerimden kıpırdama cesaretini gösteremedim. Ve vücudumu delip geçen kurşunları hissetmeye başlamıştım bile. O sırada birinin bileklerimden tutup çekmesiyle birlikte sıçradım.

"Angelina," diye fısıldadım. Kollarını belime dolayarak bana sessizce cevap verdi. Ona doğru uzandım ama o beklemiyor, elimden tutarak beni peşi sıra sürüklüyordu. Arkamızdaki sis bulutunun içinden sesler geliyordu; derken bir elektromanyetik tüfeğin ani patlamaları ve etrafa emirler yağdıran komutanların bağırışmaları duyuldu.

Göremediğim bir elin beni çekmesiyle sendeledim ve kapıya doğru sürüklenmeye başladım.

17

"ARAMA EKİBİ... arama ekibi..."

Kelimeler, saldırıya geçmiş olan oyuncak ayıların gırtlağından belli belirsiz hırıltılar şeklinde çıkıyordu. Kılıç olarak kullandığım sopa biçimindeki şekerlemelerin kırılmasına rağmen onlarla kolaylıkla başedebilirdim. Aslında bu şekerleme kılıçlar olmasa bile oyuncak ayıların işi, midelerine indirilecek sıkı bir darbeyle bitirilebilirdi, kolayca yıkılıyorlardı. Ayıların hepsini tek başıma alt edebilirdim, o kahrolası tahta askerler onlardan yana olmasaydı tabii. Bu askerlerin hepsini şenlik ateşi yakmakta kullanmalıydı. Kafamda bu planla kendime kibrit ararken, bir tanesi oyuncak tüfeğinin süngüsünü koluma batırdı. İnce bir sızıyla gözlerimi kapadım ve açtığımda karşımda Doktor Mutfak'ın uzun favorili yüzünü gördüm. O da bana bakıyordu.

"Alarm veriliyor. Doğrusunu söylemek gerekirse bundan daha kötü bir zamanlama olamazdı. Hipnotik hapın etkisini

yok etmek için sana bir iğne yaptım." Şırıngayı kaldırdı ve hafifçe sızlayan iğne yerini ovuşturdum. "Çok kötü bir zamanlama."

"Ben bu şekilde ayarlamamıştım," diye mırıldandım, hâlâ yarı-uyur bir vaziyette, oyuncak ayılardan kurtulmaya çalışıyordum.

"Tedavi iyi gidiyor ama her şeye baştan başlamak zaman kaybı olur. Seni çocukluğuna geri döndürdüm ve, tanrım, iğrenç demek istemiyorum ama, oldukça ilginç bir çocukluk geçirmişsin. Bu vakayı tüm ayrıntılarıyla yazabilmem için bana izin vermen gerekiyor. Normalde sıcaklık ve rahatı simgeleyen oyuncak ayı, senin o iğrenç bilinçaltın tarafından değişikliğe uğratılarak bir..."

"Sonra doktor, lütfen," diyerek imdadıma yetişti karım. Nefes kesici güzelliğiyle bir tablo kadar büyüleyici olan Angelina, bu operasyon için giydiği ve ancak kelebek kanadı genişliğinde bir alanı örtebilen kumaş parçasıyla balkonda güneşleniyordu.

Ayağa kalktım ve ilacın sersemletici etkisinden hâlâ kurtulamamış olan kafamı salladım. Lüks mobilyalarla döşeli bu renkli odanın bir yanında duvar yoktu ve burası, Ringa Balığı Oteli'nin üzerini örten masmavi gökyüzünü, ötede ise daha da mavi okyanusu gören balkonla birleşiyordu. Burada'nın en iyi oteli olarak haklı bir üne sahip olan Ringa Balığı, bir lagünün tam ortasındaydı ve bu otele yalnızca hava ya da deniz yoluyla ulaşılabiliyordu. Böylece, istenmeyen misafirleri önceden haber alabiliyorduk ve bu haber de biraz önce gelmişti. Bu gibi durumlarda yapmamız gerekenleri dikkatle planlamıştık. Tüm o beyin deşme işlemleri sırasında, buna benzer acil durumlar için alınmış bir önlem olarak benim üzerimde mayo vardı. Angelina'nın elini tuttum ve özel asansöre doğru ilerlemeye başladık. İçeri girdiğimizde, üzerimizdeki iniş pistinden gelen motor gürültüleri net olarak duyulabiliyordu. Hızlı asansör son sürat aşağı inerken kenarlara tutunduk.

"Buna dayanabilecek misin?" diye sordu Angelina.

"Üzerimde hâlâ biraz sersemlik var, ama yakında geçer. Bu beyin deşme meraklısının yararlı olacağını düşünüyor musun?"

"Gezegendeki en iyi doktor olduğu söyleniyor. Eğer beynine Kraj'ın doldurduğu saçmalıkları boşaltabilecek biri varsa o da bu doktordur."

"Biraz daha hızlı çalışabilirdi. Üç gün geçti ve biz hâlâ çocukluğumdayız."

"Küçükken çok kötü bir çocuktun anlaşılan. Duyduğum bazı şeyler..."

Tam Angelina'ya ağzının payını vermek üzere bir cevap düşünüyordum ki, asansörün ıslığa benzer bir ses çıkararak durmasıyla birlikte su seviyesine ulaştığımızı anladım. Bitişikteki dalış odasından aşağı inerek okyanusa vardık. Elinde dalış takımlarımızla bizi bekleyen birinden aldığımız malzemeleri üzerimize geçirdikten sonra kendimizi suya bıraktık ve doğruca dibe inerek mercan kayalıklarının arasına girdik. Arasalar bile bizi burada asla bulamazlardı. Sonar telsizimi çıkararak durum hakkında bilgi istedim.

"Pek sıkı bir arama yaptıkları söylenemez," dedi operatör. "Daha aşağı seviyelere ulaştıklarında size haber veririm."

Angelina ve ben derinlere daldık. Gökkuşağı renkli balıklar birden dağılarak kaçışıyor, yemyeşil bitkiler biz geçerken eğiliyordu. Oldukça temiz ve berrak olan su, düşüncelerimi ve moralimi toplamama yardım etti. Etrafı tamamiyle mercan kayalıklarıyla çevrili olan bir mağaraya kadar yüzdükten sonra, altın renkli kumların üzerine oturduk. Kolumu Angelina'ya doladım, o da bana sokuldu. Bunu hem zevkli olduğundan, hem de konuşabilmek için maskelerimizi birbirine değdirmemiz gerektiğinden yapmıştık.

"Doktor beynimdeki gri hücrelerle meşgulken Kraj ve adamları hakkında yeni bir şeyler öğrenebildin mi?"

"Nerede olduklarını saptadık, ama hepsi bu. İstilanın ilk aşaması bittiğinden, Cliaand birlikleri sonraki aşamalar için kendilerine yer aramakla meşguller anlaşılan. Ofislerle dolu o dev gibi binaya –herhalde sekiz köşeli olduğundan oraya Se-

kizgen adı veriliyor– el koydular ve herkesi dışarı çıkardılar. İdari işlerinin çoğunu oradan yürütüyorlar ve Kraj'ın adamlarından biri de bu binadan çıkarken görüldü. Saklandıkları yer orası olmalı."

"Diğer binayı niye terk ettiler onu merak ediyorum."

"Senden ve alacağın korkunç intikamdan çekiniyorlar, şüphen olmasın."

Yüzümde bir oksijen maskesiyle bunu yapmak zor olmasına rağmen burnumdan soluyarak güldüm. "Sen dalga geç bakalım, aslında söylediklerinde bir gerçek payı da yok değil. Bu Cliaand operasyonunu durdurmalıyız, ama o gri adamlara özellikle dikkat etmemiz lazım. Önce onlardan birini yakalamalıyız. O binaya girmeliyim."

"Böyle bir şeye kalkışmayacaksın bile." Dalgıç elbisemin üzerinden göğsümü çimdikleyince eline bir şaplak vurmak istedim ama suyun altında bunu yapmak zordu. Bunun üzerine ben de onu çimdiklemek üzere uzandım; ne de olsa o, çimdiklenmeye benden daha uygundu. Bir süre böyle oynaştıktan sonra, dikkatimi dağıtmaya çalışmasının nedenini hatırlayarak tekrar bıraktığımız konuya döndüm.

"Neden o binaya girmeyi denemeyeyim ki? Kılık değiştireceğim ve Cliaandca konuşacağım, ayrıca binanın heryerini de iyice biliyorum..."

"Onlar da senin her şeyini biliyorlar. Her girişte, bilgisayarlara sürekli veri yükleyen kameralar var. Senin boyunu, yapını, ağırlığını, yürüyüşünü, göz rengini, konuşmanı hemen tanırlar. Her şeyi gizleyemeyeceğini sen de biliyorsun. Daha içeri adımını atar atmaz seni anında enselerler."

"Bu söylediklerin tamamen doğru," diye mırıldandım. "Bu durumda, umarım daha iyi bir planın vardır."

"Var. Cliaandca'yı ben de konuşabiliyorum ve ellerinde benimle ilgili hiçbir kayıt yok. Ayrıca senden başka gezegendeki tek ajan benim ve yeterince de tecrübeliyim."

"Hayır!"

"Neden hemen hayır diyorsun?" Kaşlarını çatarak bana baktı ve bir çimdik daha hissettim. "Sen benim kocamsın, sa-

hibim değil, bunu unutma. Ben de bu işlerde en az senin kadar iyiyim, belki de senden daha iyiyim ve ortada yapılması gereken bir iş var. Onun için lütfen bu hükmedici ve mülkiyetçi erkek zihniyetinden vazgeç."

Şüphesiz haklıydı ama bunu ona fark ettiremezdim.

"Ben sadece senin güvenliğini düşünüyorum."

Bunun üzerine gevşedi, çünkü en akıllı kadın bile sevgi ve şefkatle üzerine titrenmesi için deli olurdu. Sırtımı okşadı. O eski namussuz kişiliğime tekrar büründüğümü hissettim.

"Beni seviyorsun Jim, yalnız bunu kendine özgü berbat bir şekilde yapıyorsun hepsi bu. Ama bana bir şey olmayacak, göreceksin. Cliaand destek kademelerinde bazı kadınlar da var. O çirkin üniformaları nasıl giyebiliyorlar doğrusu merak ediyorum. Aralarından· birini kendime kurban olarak seçip kimliğini ve üniformasını kullanarak binaya gireceğim ve Kraj'ı bulup..."

"Aptalca bir şey yapmayacaksın ya?"

"Tabii ki hayır. Bu iş tek başıma bir şeyler yapmaya kalkışıp her şeyi berbat edemeyeceğim kadar önemli. Boş bir zamanımda kendisiyle özel olarak ilgilenmek istediğimi sana daha önce söylemiştim. Benimki yalnızca bir keşif gezisi olacak. Gri adamların yerlerini saptayıp binanın bir planını çıkaracağım ve kontrol cihazlarına şöyle bir göz attıktan sonra hemen orayı terk edeceğim."

"Mükemmel." Artık Angelina'nın güvenliği konusundaki korkularımı bir kenara bırakmış ve havaya girmeye başlamıştım. "Adam kaçırma eylemimiz için gereken de bu. Sıkı ve ani bir darbe vurarak içeri gir, Kraj'ı yakala ve hemen çık. Oldukça basit ve güvenilir."

Çalmaya başlayan sonar telsizimi açtım.

"Arama ekibi gitti. Dönebilirsiniz."

El ele tutuşarak, bu güzel anların tadına vara vara, yavaşça geri yüzdük. Sudan dışarı çıktığımızda Doktor Mutfak bizi bekliyordu.

"Güzel, kaldığımız yerden devam ediyoruz." Gülüşünde en ufak bir sıcaklık kırıntısı yoktu. "Şu oyuncak ayılar, daha

yakın olaylara geçebilmek için bunların neyi simgelediğini irdelemek zorundayız."

Angelina'yla biz, ıslak vücutlarımızla birbirimize sarılmış kendimizden geçmiş bir şekilde öpüşürken, doktor sabırsızca ayağını yere vuruyordu. Yalnız yüzümüzdeki maskeler işi biraz zorlaştırıyordu. Sonra odaya geri döndük. Doktorun çalışmalarına hemen başlamasına izin vermiştim; çünkü, planını uygulamak üzere yola çıkmadan önce Angelina'nın, sinirli ve endişeli halimi fark etmesini istemiyordum. İşi yeterince zordu zaten, bir de benim yüzümden meraklanmasına razı olamazdım. Bana el sallayarak giyinmeye gitti. Ben de ona el salladım ve bu sırada, Doktor Mutfak'ın koluma bir iğne batırdığını hissettim. Bu adamın ruhunda romantizmden eser yoktu.

Bu sefer işler iyi gitmiş olmalıydı; çünkü uyandığımda oyuncak ayı falan görmemiştim; hatırladığım en son rüya da, patlayan uzay gemileri ve parlak güneş ışınlarıyla ilgiliydi. Dışarıda günün son ışıkları da yavaş yavaş kaybolurken, Doktor Mutfak'ın aletlerini toplamakta olduğunu gördüm.

"Mükemmel," dedi. "Her şey çok iyi gidiyor."

"Kraj'ın beynime yaptığı şeylere ait izleri ortaya çıkarabildin mi?"

"İzlermiş!" Burun deliklerinin genişlemesinden ve yanaklarını şişirmesinden anladığım kadarıyla öfkelenmişti. "Bunlar iz değil, sanki postal kalıbı! Beyin zarının tamamını kaplamışlar! Kasaplar; bu adamlar kasaptan başka bir şey değil. Aslında bir bakıma şanslı sayılırsın, çünkü bu izleri bulmak çok kolay. Her yerde hafıza blokları var. Hafıza kaybına ait izler, yanıltılmış hafıza kalıplarına bağlanıyor. Benim için incelemeye değer olanlar da bu yanıltılmış hafıza kalıpları zaten, ne gibi bir teknik kullandıklarını çözmem gerekiyor. Söylediğine göre bu kalıplar çok kısa bir zamanda yerleştirilmiş, ama yine de inanılmaz bir biçimde eksiksiz görünüyorlar, tüm duyuları kapsayan her türlü ayrıntı mevcut."

"Bundan emin olabilirsin."

"Sanırım bunları gerçek hafızadan ayırabilmen imkânsız,

tekniğin önemi de buradan kaynaklanıyor. Seni rahatsız ettiğini sandığım bazı önemli anıları hafızandan çıkardım, diğerleri ile de sonraki seanslarda ilgilenirim. Şimdi bileklerine bak ve gördüğün kırmızı çizgiler hakkında düşündüklerini söyle."

"Kırmızı çizgiler işte," dedim. Sonra da hücrede uyandığım ve her nedense ellerimin kesilmiş olduğuna inandığım anı hatırladım. Sebebini bilmiyordum. Bunlar sadece kırmızı çizgilerdi, o kadar.

"Yanıltılmış hafıza mı?" diye sordum.

"Evet, hem de en iğrençlerinden biri. Bir dahaki seansta sana anlatırım. Ama şimdi dinlenmeye ihtiyacın var."

"İyi fikir, bir şeyler yedikten sonra..."

Tam o sırada kapı hızla açıldı ve Taze koşarak içeri girdi. Yanımdan geçerken ancak kısa bir an için görebildiğim yüzündeki dehşet dolu ifadeyi fark etmiştim. Kapıldığım korkunun etkisiyle mideme ani bir sancı saplandı. Taze televizyonu açarken yatağımda doğrulmuş, hiçbir şey söylemeden onu izliyordum. Her ne kadar hiçkimse seyretmese de, Cliaandlılara ait bir propaganda kanalı vardı.

Ekran aydınlandı ve karşımda Kraj'ı gördüm. Konuşurken ağzı neredeyse kulaklarına varıyordu.

"Bu bir bant kaydı, sürekli gösteriyorlar," dedi Taze.

"...ve bunu bilmesini istiyoruz. İçinizde, James diGriz diye bilinen adamı tanıyan biri mutlaka vardır. Onunla temas kurun ve bu yayını izlemesini söyleyin. Bu mesaj sana, diGriz. Buraya dönmeni istiyoruz. Angelina elimde. Kendisine şimdilik bir zarar verilmedi ve şafak vaktine kadar da verilmeyecek. Benimle irtibat kurmanı tavsiye ederim.

"Evine hoşgeldin, Jim."

18

Kapıldığım dehşetin etkisiyle epeyce bir süre televizyon karşısında kalakalmış ve içimden odada yalnız olmayı dilemiştim.

Taze, elimle kapıyı işaret etmem üzerine gidecek kadar anlayışlıydı; ancak doktor, bir şeyler söylemek için ağzını açmıştı ki, onu boynundan ve kazağından tuttuğum gibi kaldırdım ve Taze'nin açık bırakmakla bana büyük bir iyilik yaptığı kapıya doğru sürükledim. Sonra televizyona bir tekme atmak suretiyle içimdeki yıkıcı eğilimleri dışa vurarak biraz rahatladım ve kafamı toparlayıp düşünebilmek için kendime bir içki doldurdum. Elimde kadehle koltuğa çöktüm ve yıldızlarla kaplı gökyüzünün farkına bile varmadan dışarı bakarken bir plan yapmaya başladım. Bu hiç de kolay olmayacaktı, üstelik şafağa da çok az vakit kalmıştı.

Bir süredir beynimin kuytu köşelerinde gezinmekte olan fikir nihayet gün ışığına çıkmıştı. Teslim olacak ve boynuma bir halka daha takmalarına izin verecektim, bundan kaçış yoktu. Bu konuyla ilgili anılarım pek hatırlamak istediğim cinsten şeyler değildi, hatta bu fikir aklıma geldiğinde beynim, kemikten yapılma mahfazasının içinde şöyle bir ters dönmüştü. Beynimin gri hücreleri yoğun bir trafiğe maruz kalmıştı ve aynı şeyleri tekrar yaşamak için de can attığım söylenemezdi. Yine de bu kaçınılmazdı. Metal yakayı ve işkence kutusunu, oluşturacağım herhangi bir planın parçaları olarak kullanmak, bu nedenle de onları etkisiz hale getirmek zorundaydım. Bunu yapmak da pek o kadar kolay değildi. Olasılıklar üzerine düşünerek mırıldanıp dururken, saldırı planımı nihayet tamamlayıp Taze'yi çağırdım ve ona kafamdakileri anlattım.

"Bunu yapamazsın," dediğinde o güzel ve iri gözlerinin yaşlarla dolduğuna yemin edebilirim. "Kendini o canilerin eline teslim edemezsin. Bir kadını kurtarmak için. Keşke bu gezegendeki diğer erkekler de senin gibi olsalardı. Buna inanmak mümkün değil..."

İçimden gelen sesler, bu sıcak ve kadınsı tesellinin tadını çıkarmamı söylüyordu, ama bu fikre bütün gücümle direnerek döndüm ve içi silah dolu kutulardan birini hızlıca açtım. Bombaları görünce Bayan Taze gitmiş ve yerine, silahları ilgiyle inceleyen Çavuş Taze gelmişti.

"Bu iki kısımlı bir operasyon olacak," dedim ona. "İlk bölümü, yani gizlice binaya girerek Angelina'yı kurtarma kısmını ben kendim hallederim. Bu arada gri adamlardan birini de ele geçirebileceğimi sanıyorum, ama eğer fazla zamanımı alacak olursa bu işi daha sonraya da bırakabilirim. Sekizgen'den dışarı çıkmak ise planımın ikinci bölümünü oluşturuyor ve bu aşamada senin yardımına ihtiyacım olacak. Binanın planları lazım bana. Ayrıca zayıf bir nokta bulabilmek için, binanın içini çok iyi bilen bir kişiyle, mümkünse muhafızlardan biriyle konuşmak istiyorum. Bunu şimdi yapabilir misin?"

"Hemen," dedi, odadan çıkarken başını arkaya çevirerek. Güvenilir bir kızdı şu bizim Taze. Malzemelerimi koymuş olduğum kutuları karıştırmaya başladım.

Şafaktan önce tüm hazırlıklarımızı tamamlayabilmemiz için önümüzde yalnızca iki saat kalmıştı. Operasyonun benimle ilgili kısmı için gerekli her şey tamamdı, ancak binanın dışına çıkmak o kadar da kolay olmayacaktı. Bizim gibi oradan buradan toplanmış küçük grupların gözünde Sekizgen kaleden farksızdı. Ayrıca uçağımızın ya da herhangi bir ağır silahımızın olmaması işleri daha da zorlaştırıyordu. Havadan ya da karadan dışarı çıkmak için hiçbir yol yok gibi görünüyordu. Nihayet yaka paça içeri getirilen ve korkudan ölmek üzere olan bir bakım görevlisi, aradığımız çıkış noktasını binanın planı üzerinde bularak titrek parmaklarıyla bize gösterdi.

"Kablo tüneli, efendim, caddenin ve duvarların altından geçerek on yedinci bodrum katında dışarı çıkar. Bu, kablolar ve telefon hattı gibi şeyler için kullanılan büyük bir tüneldir."

"Burada bile gizli kamera ve mikrofonlar olduğundan eminim," dedim. "Ama eğer planımızı doğru yaparsak bunun hiçbir önemi yok. Not alın, bayanlar, çünkü söyleyeceklerimi tekrar etmek istemiyorum. Bakın operasyonumuzu nasıl gerçekleştireceğiz."

Bütün hazırlıklar tamamlandığında şafağa yirmi dakikadan az bir zaman kalmıştı ve tüm vücudumu soğuk ter damlaları kaplamıştı. İlk birimler mevzilerine doğru harekete geçtiklerinde Kraj'ı aradım ve bağlantı hemen kuruldu. Tam

ağzını açıp bir şeyler söyleyecekti ki, ben konuşmaya başladım.

"Hemen Angelina'yı görmek ve onunla konuşmak istiyorum. Kendisine bir zarar gelmediğinden kesinlikle emin olmam gerek."

Bunu isteyeceğimi tahmin etmiş olmalıydı, onun için karşı çıkmadı. Görüntüye Angelina geldiğinde, uzanıp giden kablosuyla o lanet yakalardan birinin boynunda olduğunu gördüm.

"İyi misin?"

"Bu yaratıkla aynı odada bulunan biri ne kadar iyi olabilirse ben de o kadar iyiyim," dedi sakin bir sesle.

"Sana bir şey yapmadılar ya?"

"Şimdilik, kaçmamam için bu yakayı boynuma geçirip bir kancayla tavana bağlamaktan başka bir şey yapmadılar. Ama bu iğrenç adamın savurduğu tehditleri tahmin edebilirsin. Onunki gibi bir beyinle bir an bile yaşayabileceğimi sanmıyorum..."

Tam o sırada, birden kaskatı kesildi. Gözleri açık olmasına rağmen göz bebekleri görünmez olmuştu. Kraj sinirlerine akım vermişti. O an, Kraj'ı elime geçirebilirsem ona bu yaptığını hayatıyla ödetmeye karar verdim. Yüzü tekrar ekranda belirdiğinde, hiçbir şey söylemeden sakince ona bakabilmek için büyük bir gayret sarfettim.

"Hemen buraya gel, diGriz, ve teslim ol. Yalnızca birkaç dakikan kaldı. Eğer dediğimi yapmazsan karma neler olacağını biliyorsun. Ama teslim olursan hemen serbest bırakılacak."

"Sözünü tutacağından emin olmam için ortada ne gibi bir neden var?"

"Aslına bakarsan hiçbir neden yok. Ama başka seçeneğin de yok, değil mi?"

"Oraya geliyorum," dedim mümkün olduğunca sakin bir sesle. Telefonu kapattığımda, arkalardan "Hayır!" diye bağıran Angelina'nın sesi duyuluyordu.

"Şu giysiler daha kurumadı mı?" diye sordum. Gömleğimi çıkarırken aynı anda da botlarımı ayaklarımdan fırlatıp attım.

"Hemen hemen," dedi Taze. O ve başka bir kız daha, bu durum için çok uygun olacağını düşündüğüm ve kimyasal maddelerle dolu bir sıvıda bekletilmiş olan bir Cliaand üniformasını, sıcak hava üfleyen bir alet yardımıyla kurutmaya çalışıyorlardı.

"Bu kadarı yeter, daha fazla bekleyemeyiz."

Bazı kısımlar ıslak kalmıştı ama bunun hiç önemi yoktu. Dışarı çıktık, hız motoru otelin limanında çalışır vaziyette bekliyordu. Buraya kadar her şey gayet iyiydi. Ve araba da kumsaldaydı. Doktor Mutfak dizinde siyah bir çanta ile arka koltukta oturmuş, kendi kendine mırıldanıyordu.

"Hiç hoşuma gitmiyor," dedi. "Bu, tıbbi ahlak kurallarını düpedüz hiçe saymak demek."

"Savaş, her türlü ahlaki kuralı ya da değeri hiçe saymak demektir zaten, yok etmek için her türlü silahı kullanmamız gereken bir canavardır savaş. Sana ne söylendiyse onu yap."

"Yapacağım, burası su götürmez, ama bir insanın ahlaki değerlerle ilgili yorum yapmaya da hakkı vardır."

"Yap o zaman. Ama bu arada iğneyi de doldur."

Sekizgen'e çok yakın bir yerdeki karanlık bir ara sokağa park ettik.

"Bu bir tür katalizör," dedim. "Tek bir damlasını bile yere dökme. Koltuk altlarıma sür, böylece ıslaklık fark edilmez."

İki kolumu da kaldırdım; yalıtılmış bir kaptan elbiseme boşalan sıvının yaydığı sıcaklığı hissedebiliyordum. Sonra kollarımı hızla indirerek ıslak kumaşı koltuk altımla böğrüm arasında sıkıştırdım ve arabadan çıkıp kolumu tekrar pencereden içeri soktum. İğneyi tenimde hissettim ve iş bitti. Köşeden Sekizgen'e doğru dönerken arabanın uzaklaştığını duydum.

Önümde adeta bir dağ gibi yükselen Sekizgen'in ardında, günün ilk ışıkları görülüyordu. Tam zamanında gelmiştik. Girişin hemen önünde iki tane gri adam bekliyordu. İkisinde de, hâlâ kılıflarında duran elektromanyetik tüfekler vardı. Kendilerinden çok emin görünüyorlardı. Sessizce onlara doğru yürüdüm. Bir tanesi, kelepçenin birini benim koluma, diğerini de kendi koluna takarak önüme düştü. Kapılardan ve

sessiz muhafızların yanından geçerek ilerlemeye başladık. Merdivenlerden yukarı çıkarken sendelediğim için, adım attığım yeri iyice görebilmek amacıyla sürekli önüme bakarak yürüyordum. İlaç etkisini göstermeye başlamıştı. Söylemek istediğim hiçbir şey yoktu ve beni götüren askerlerin de, her zamanki gibi, bana söylecekleri bir şey yoktu. Beni, gitmemi istedikleri yere kadar sürükleyerek götürdükten sonra, girmemi istedikleri odanın kapısından içeri ittiler. Odada, silahlarını bana doğrultarak kelepçelerimi çözdüler.

"Elbiselerini çıkar," diye emretti biri.

Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Odanın bir köşesinde, fluoroskop ve diğer test cihazları duruyordu. Bu gri adamlar, görünüşlerine uygun olarak, ilk yakalandığım zamanki rutinleri aynen tekrar ediyorlardı. Bunun bir tuzak olduğunu ve oyunu kaybedeceklerini göremiyorlar mıydı? Hayır, göremiyorlardı. Beceriksiz hareketlerle elbiselerimi çıkararak bana istediklerini yapmalarına izin verdim.

Tabii hiçbir şey bulamadılar, çünkü bulunacak bir şey yoktu. Daha doğrusu bulamayacaklarından emin olduğum bir şey vardı. Ve bulamamışlardı nitekim. Ağır hareketlerle rutin incelemelerini yaparlarken, işlerini bir an önce bitirmelerini diliyordum. Aldığım ilaç nedeniyle yavaş yavaş sersemlemeye başlamıştım ve kendimi bir pamuk yığınının içine gömülmüş gibi hissediyordum. İğnenin etkisi en üst noktaya çıkıyor olmalıydı, bu durumda da yakında azalmaya başlayacak demekti. Yapmam gereken şeyi, ilacın gücü zirveye ulaştığında ya da yaklaştığında yapmak zorundaydım; yoksa bütün hazırlıklar boşa giderdi.

"Şunları giy," dedi sert bakışlı bir muhafız ve bana çok iyi bildiğim o şeffaf tulumlardan birini fırlattı. Hem tulumu yerden almak, hem de artık engel olamadığım gülmemi gizleyebilmek için eğildim. Başarmıştım! Elbiseleri almamın biraz uzun sürmesi karşısında sabırsızlanmış görünmüyorlardı. Parmaklarımın görevlerini yerine getirdiğinden emin olabilmek için onları dikkatle izlemem gerekiyordu. Metal yaka boynuma geçirildiğinde rahat bir nefes aldım desem yeridir.

Az bir şey kalmıştı ve zamanlama neredeyse mükemmeldi. Muhafızlardan biri işkence kutusunu alıp beni dışarı çıkarırken, ben de sendelemeyeyim diye ayaklarımı nereye bastığımı iyice görebilmek için başımı eğdim. Eğer buna bakarak yenilgiyi kabullendiğimi düşünürlerse daha da iyiydi. Geniş bir koridordan yürüdükten sonra geçtiğimiz sahanlığın yerini aklımın bir köşesine not ettim, hatta hedefimize olan uzaklığını kestirebilmek için adımlarımı bile saymaya başladım.

Hedefimiz de Kraj'ın iniydi. Masasında oturmuş, ördüğü ağın ortasında avını yakalamaya hazırlanan bir örümcek kadar sabırlı ve duygusuz bir biçimde bekliyordu. Önünde de, boynundaki işkence kutusu bir kancayla tavana tutturulmuş olan Angelina oturuyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordum kapıdan girerken.

"Tabii iyiyim. Hiçbir şey olmadı. Gelmemen gerekirdi."

Bu sözler üzerine Angelina'nın iyi olduğuna kanaat getirerek dikkatimi Kraj'a verdim; bu arada kapıyı kapatmakta olan arkamızdaki muhafızı da fark etmiştim.

"Artık onu serbest bırakacaksın, değil mi?" diye sordum.

"Tabii ki hayır. Bu bana ne yarar sağlar ki?" Konuşurken yüz ifadesi hiç değişmiyordu.

"Bırakmanı da beklemiyordum zaten. Onu nasıl yakaladığını bana söylememen için herhangi bir neden var mı?"

"Hafızanda karının oldukça ayrıntılı bir tasviri vardı. İki kadının kaçmana yardım ettiğini anladığımızda, bunlardan birinin Angelina olabileceğini düşündük. Binaya girer girmez bilgisayar onu tanıdı."

"Bu riske girmemiz aptallıktı," derken Angelina'ya bakmak üzere döndüm ama onun yerine bir muhafızı gördüm. Benim işkence kutumu tavandaki başka bir kancaya tutturmaya çalışıyordu ve bunu becerdiği anda kapana kısıldık demekti.

Yapabildiğim tek şey muhafızın üzerine atlamak oldu.

"Durdurun onu!" diye bağırdı Kraj ve muhafız bana bakarak kutunun üzerindeki kırmızı düğmelere bastı.

O anda hissettiğim şeylerin güzel olduğunu söyleyemeye-

ceğim. Duyduğum acı, midemi adeta parçalayarak bulandırmaya ve tüm adalelerimi kaskatı etmeye yetmişti. Sendeleyerek muhafızın ayakları dibine düştüm ama ona ulaşamadım. Almış olduğum ilaç acılarımı hafifletmiş, ne var ki tamamiyle dindirmemişti. Sinir yollarım, işkence kutusundan gelecek akım trafiğine hâlâ açık olmalıydı. Gözlerime dolan yaşları silemediğim için, etrafı zar zor görmeye başlamıştım. Burnumun tam ucunda bir ayakkabı ve bir askeri pantolon duruyordu, ve bu ikisi de kötüye işaretti.

Sonra da beni yakalamak üzere uzanan muhafızın eli. Son bir gayretle bu ele vurarak orta parmağımla derisini hafifçe sıyırdım.

Şöyle bir ürperdikten sonra adeta ağır çekimde eğilmeye devam etti, ta ki elindeki kontrol kutusunu düşürerek yanımda yere yığılana kadar. Kutuya uzanıp kapalı düğmesine basabileceğim kadar yakınımdaydı.

Duyduğum acı aniden yok olmuştu. Ve Kraj da hemen arkamdaydı. Yuvarlanarak ona doğru gittim ve tüm gücümü toparlayıp ayağa kalkmaya çalıştım.

Muhafıza saldırmamdan bir süre sonra durum tamamiyle değişmişti. Angelina, Kraj'ın masasının karşısında yerde yatıyor, boynundaki yakayı tutarak acıyla kıvranıyordu. Kraj da masanın arkasında, dizlerinin üzerindeydi ve silahına uzanmaya çalışıyordu. Tam silahı kaldırdığı sırada üzerine atladım. Ama başaramayacaktım, çok geç kalmıştım, tetiği çekecek ve işimi bitirecekti.

İşte tam o sırada uzaklarda meydana gelen bir patlamanın etkisiyle zemin sarsıldı, tavandan aşağı toz ve plastik parçaları dökülmeye başladı ve ışıklar titredi. Kraj bunu beklemiyordu ama ben bekliyordum. Dikkati bir an için dağıldı, çok kısa ama hayati bir an için. Bu fırsattan yararlanarak masanın arkasına kaydım ve tırnağımla derisine bir çentik attım.

Ateş etti, ama kurşun karşı duvara saplandı; çünkü o sırada düşüyordu. Aslında tetiği çektiği anda bile kendinde değildi.

Ben muhafızın üzerine atladığımda, Angelina da Kraj'a

saldırmış olmalıydı. Kablodan sallanarak sıkı bir tekme vurmak suretiyle onu yere düşürmeyi başarmıştı. Kraj da, silahından önce işkence kutusunun kontrol cihazına sarılarak Angelina'ya misilleme yapmış ve onun bu aşırı sadizm tutkusu bana, kendisine ulaşmamı sağlayan zamanı kazandırmıştı. Ama bunun bedelini şu anda Angelina ödüyordu.

Yanındaki masanın üzerine çıkarken, acıyla kıvranan vücuduna bakamıyordum. Kraj'ın sandalyesinin önünde bir sürü kontrol düğmesi vardı, ama ben hangisinin ne işe yaradığını bilmediğim bu düğmelerle vakit harcamayacaktım. Bunun yerine kutuyu kancadan çıkararak kapattım. Angelina gözlerini açmış, ben çekmeceleri karıştırırken hiç kıpırdamadan bana bakıyordu.

"Sevgilim, sen bir dahisin," dedi zayıf bir sesle. Bir anahtar buldum ve Angelina'nın yakasını açmak üzere eğildim. "Bunu nasıl yaptın?"

"Onları aklımla alt ettim, hepsi bu. Elbisemde hiçbir silah bulamadılar çünkü silah elbisemin kendisiydi. Onu sonradan güçlü bir patlayıcıya dönüştüren tanturaline batırılmıştı. Sıvı katalizör de, elbisenin koltuk altlarına gelen kısmına sürülmüştü ve vücut ısım bu katalizörün tepkimeye girmesini engelliyordu. Üniforma sırtımda olduğu sürece hiçbir şey olmadı ama beni soyundurmalarıyla birlikte –ki ben bunu yapacaklarından emindim– katalizör soğumaya başladı ve kritik sıcaklığa ulaştığında da..."

"Bum! Elbise patlayıverdi. Dahi kocam benim." Yakayı açtığım sırada uzandı ve beni kendisine çekerek sıcak ve tutkulu bir öpücük kondurdu, ben de ona bir süre karşılık verdim, ama nerede olduğumuzu hatırlayınca kendimi yavaşça kollarından kurtardım. Sonra güçlükle doğruldu ve anahtarı benim yakamda denedi.

"Ve sanırım o canileri nasıl öldürdüğüne dair de dahiyane ve mükemmel bir açıklaman vardır"

"Daha ölmediler, sadece bayıldılar. Tırnağımı sertçe derilerine batırdım; bu şekilde açtığım çizikler sayesinde vücutlarına kalanit bulaştırdım."

"Tabii ya! Gözle görülmez ve fark edilebilmesi için spektometrik test gerekir. Ama tırmalanan kişiyi bayıltmaya yeter de artar bile. Eee, şimdi ne yapıyoruz?"

"Patlama sesinin binanın dışından duyulmamış olması ihtimaline karşı operasyonun devam edebilmesi için bir telefon görüşmesi yapmam gerek. Ama dinleme cihazları var ve..."

Ben cümlemi bitiremeden ışıklar söndü. Odada hiç pencere olmadığı için zifiri karanlıktaydık ve ben gerçekle bağlantımı yitirmiş, kaybolmuştum ve düşüyordum.

"Angelina!" diye bağırdığımda sesimin boğuk çıktığını fark ettim. "Midemi gırtlağıma kadar uyuşturucu haplarla doldurarak iyice kafayı buldum ve böylece hemen hemen hiç acı duymadım; elindeki işkence kutusuyla canıma okuyan o muhafızı temize havale edebilmemi de bu haplara borçluyum. Ama bu aynı zamanda, bütün duyularımı kaybettiğim anlamına da geliyor. Kesinlikle hiçbir şey hissedemiyorum. Bu karanlıkta yapabildiğim tek şey duymak. Bana yardım etmelisin."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Kraj'ı bul ve sürükleyerek buraya getir. Onu da beraberimizde dışarı çıkarabilir miyiz bir bakalım."

Kraj'ı, seslerden anladığım kadarıyla pek de nazik olmayan bir şekilde çekerek masanın arkasından çıkardı ve sonra da onu omuzuma almama yardım etti.

"Şimdi bizi buradan çıkar. Bana yolu göstermen gerek çünkü benim bu karanlıkta kıpırdayabilmem bile mümkün değil. Koridorun öbür ucuna gidelim, sonra merdivenlere ulaşabilmek için yaklaşık kırk beş metre kadar sola gideceğiz. Sonra aşağı, yolun sonuna dek."

Angelina elimi tuttu ve yola koyulduk. Bu arada birkaç bir şeye çarptıysam da bu onun hatası değildi, zira dokunma duyumu da tamamiyle kaybetmiş durumdaydım. Her şey koridorda daha hızlı ve daha kolaydı, çünkü Angelina burada bir eliyle duvarı yoklayarak yolu bulabiliyordu. Uzaktan gelen bağırışmaların arasında birkaç tane de çığlık duyulması beni memnun etmişti. Patlayan elbisem ortalığı birbirine katarak dikkatleri dağıtmakla kalmıyor, aynı zamanda elektrik siste-

mini de sekteye uğratıyordu. Derken, tam her şey mükemmel gittiği için kendimi tebrik edeceğim sırada, ışıklar kısa bir süre göz kırptıktan sonra zayıf bir şekilde tekrar yandı.

Bu beklenmedik aydınlık karşısında olduğumuz yerde donup kalmış, gözlerimizi kırparak çevremize bakıyor, kendimizi spotların aydınlattığı bir sahnenin ortasındaymışız gibi hissediyorduk. Etrafta en azından bir düzine adam vardı.

Ama bırakın bizi, birbirlerini bile zor fark ediyor, sadece kendi işleriyle meşgul oluyorlardı. Hatta üniformalı ve şişman bir görevli koşarak yanımızdan geçmiş, ama patlamaların ve karanlığın yarattığı korku nedeniyle kocaman açılmış gözleri bizi görmemişti bile.

"Merdivenlere, çabuk," dedim ve ben adım attıkça sırtımda hoplayan Kraj'ı düşürmemeye çalışarak, mümkün olduğunca hızlı bir biçimde koşmaya başladım.

Ama tabii her güzel şey gibi bunun da bir sonu vardı. Her an sönecekmiş gibi duran kırmızı acil durum ışıkları şöyle bir titredikten sonra yanarak ortalığı belli belirsiz aydınlattı. Üzerimize doğru gelmekte olan bir asker, bize bakacak ve gördükleri üzerinde düşünecek zamanı bulmuştu. Nihayet bir terslik olduğu kafasına dank edince elektromanyetik tüfeğini doğrultarak durmamızı söyledi.

Kraj'ın tüfeğini almış olan Angelina bir el ateş etti ve asker yere yığıldı. Işıklar bir daha gelmemek üzere tekrar kesildiğinde, biz merdivenlere ulaşmıştık.

Duyularımı yavaş yavaş yeniden kazanmaya başlamama ve az da olsa bir şeyler hissedebilmeme rağmen, merdivenlerde hareket etmek oldukça zor olmuştu. Ama yine de aşağı inerken Kraj'ı yalnızca bir kere düşürdüm. Her ikimiz de buna bir süre güldükten sonra Kraj'ı bir-iki basamak daha yuvarladım ve yıkılırcasına Angelina'ya yaslandım. Neredeyse ikimiz de tepe taklak düşüyorduk. Bunun üzerine daha dikkatli davranmaya başladık ve bir kat aşağı ulaştığımızda bir ses duyduk.

"Biz de dışarı çıkarmak üzere sizi bekliyorduk. Hiç kıpırdamayın."

Bu bir kadın sesiydi ve Cliaandca konuşmuyordu; aksi takdirde zaten Angelina bütün merdiveni havaya uçurabilirdi. Beklemeye koyulduk ve o sırada kafamda, gözüme ağır gözlükler takmaya çalışan bir çift el hissettim. Derken yeniden görmeye başladım, her şey müthiş bir kontrast yaratıyordu. Bunlar kızılötesi gözlüklerdi ve bizi beklemekte olan kızın elinde de bir el feneri vardı. O elindeki telsizle bir şeyler söylerken, adeta koşarak aşağı indik. Merdivenlerin sonunda Taze bizi bekliyordu.

"Bütün merdivenleri aramaları ve sizinle irtibat kurmaları için herkesi yukarı gönderdik. Artık geri dönüyorlar. Bu taraftan."

Kraj'ı omzumdan aldılar. Hiçbir ağrı ya da yorgunluk hissetmiyordum ama kaslarımın titremesine bakılırsa, ilacın etkisi geçer geçmez bütün vücudum ağrımaya başlayacaktı. Hızlı adımlarla servis tünelinin girişine doğru ilerledik.

"Girin," diye emretti Taze. "Diğer uçta arabalar bekliyor."

19

Her hareket edişimde inliyordum. Aslında sağlık durumumun gerektirdiğinden biraz daha yüksek ve dramatik bir sesle bağırıyordum ama bu Angelina'yı kendi dertlerinden kurtarıyor ve ona ihtiyaç duyduğumu hissetmesini sağlıyordu. Yavrularına ihtimam gösteren bir anne tavuk gibi başımdan hiç ayrılmıyor, kafamın altına yastık koyuyor, bana ferahlatıcı içkiler hazırlıyor, tatlı meyveler soyup yutabileceğim kadar küçük parçalar halinde keserek bana yediriyordu. Karım olarak bana yaptığı bu hizmetlerin onu bir gün önceki işkence kutusunu düşünmekten alıkoyduğunu umuyordum, eğer düşünüyorsa bile hiç sözünü etmiyordu. Açık olan pencereden içeriye dolan hava ılıktı ve gökyüzü her zamanki gibi masmaviydi.

"Hiç ölen var mı?" diye sordum. "Bunu uyanır uyanmaz soracaktım ama başım hâlâ hafifçe daireler çizerek dönüyor."

"Kayda değer bir şey yok. En geri saflardaki muhafızlardan bazılarında hafif yanıklar, ufak tefek çizikler ve derin olmayan yaralar var. Anlaşılan her şey tam planladığın gibi gitti. Patlamayı duyar duymaz Sekizgen'e giden bütün telefon ve elektrik kablolarına kısa devre yaptırarak büyük bir korku ve panik yarattılar. Sonra kızlar tünele girerek acil durum güç kaynağını devre dışı bıraktılar. Gerisini de biliyorsun zaten, devrilip düşmek için arabalara ulaşmamızı beklemekle büyük bir kahramanlık gösterdin."

"Aslında bunu daha önce yapmaktan mutluluk duyardım ama Taze'nin amazonları tarafından tünelin içinde sürüklenmek fikri hoşuma gitmedi. Görünüşe bakılırsa hâlâ erkeklerle ilgili pek iyi şeyler düşünmüyorlar. Belki de beni fahri kız ilan ederler."

"Artık ne ilan ederler bilemem. Az önce Doktor Mutfak aradı ve Kraj'ı kendisiyle konuşabileceğimiz hale getirmek üzere olduğunu söyledi."

"Öyleyse gidelim. Bu konuşmayı uzun süredir bekliyorum."

Yataktan kalktığımda bütün adalelerim kasılarak zonklamaya başlamıştı ve kendimi bin yaşında hissediyordum. Angelina gibi benim de üzerimde yüzme kıyafeti vardı; bu lüks Ringa Balığı Oteli'nde günün modası, resmiyetten uzak olmaktı. Ayrıca üzerimizdekiler, Cliaand askerleri gibi davetsiz misafirlerin etrafı kolaçan etmeye gelmeleri durumunda, suya dalarak hayatımızı kurtarmamızı sağlayacak kıyafetlerdi. Bu olasılık beni düşündürüyordu.

"Ya Cliaand birlikleri gelip işleri karıştırmaya kalkarsa ne olacak? Umarım Kraj'ı saklamak için gerekli planlar yapılmıştır."

"Saklamak çok yerinde bir kelime oldu. Baygın olduğu için buzdolaplarından birinin bir köşesine tıkıştırılabilir. İyi bir fikir, özellikle de orada olduğunu unutup içeride bırakırlarsa."

"İntikamı daha sonra, şimdi bilgi alma zamanı. Bu uzaylı hakkında Doktor Mutfak'ın şu ana kadar ne gibi ilginç gerçekleri ortaya çıkardığını merak ediyorum."

"O bir uzaylı değil," diye lafa karıştı Doktor Mutfak. Ben uyurken o, otele ait mini-hastanenin küçük ama tam teçhizatlı laboratuvarında çalışmalar yapmıştı. "Bunu bütün mesleki şöhretimi ortaya koyarak söylüyorum."

"Senin benim bildiğim tek şöhretin beyin deşme konusunda," dedim. "Emin misin?"

"Buraya bir yabancının beni aşağılamasını dinlemeye gelmedim!" diye bağırdı Doktor. Öfkeyle parmak uçlarında yükseliyor, başı neredeyse omuz hizama geliyordu. "Kadınların aşağılamalarına alışığım. Ama başka bir gezegenden gelmiş birinin bunu yapmasına dayanamam. Senin doğduğun o isimsiz gezegende bile herkes, iyi bir tıp eğitiminin temelinde sağlam bir biyoloji ve fizyoloji bilgisi olması gerektiğini biliyordur sanıyorum. Sitoloji benim için bir hobidir, sana öyle hücreler gösterebilirim ki şaşkınlık ve meraktan ağzın açık kalır. Yani ben ne dediğimi gayet iyi biliyorum. Bu adamın hücreleri insan hücresi, yani o bir insan. Her şeyiyle bir homo sapiens."

"Ama normal bir insana göre farklılıklar da gösteriyor, düşük vücut ısısı, duygusuzluk gibi şeyler."

"Tüm bunlar insanlık sınırları içinde kalan farklılıklar. İnsan çevresine uyum gösterebilen bir varlıktır ve değişik ortamlarda hayatta kalabilmek için gerekli uyum kuşaklar içinde sağlanır. Tıp literatüründe, bu adamın oluşturduğundan çok daha ilginç ve ayrıksı örneklerden bahsedilmektedir."

"O zaman bir robot da olamaz," dedi Angelina. Gözlerinde saf ve şaşkın bir bakış vardı. Ona doğru uzandığımda kendini geri çekti. Görünüşe göre teorilerim gerçeklerle pek bağdaşmıyordu.

"Onunla ne zaman konuşabiliriz?" diye sordum.

"Yakında, yakında."

"Kendisini sorguya çekebilmemiz için ona ne yaptığını sormamıza izin var mı?"

"İyi bir soru." Doktor Mutfak parmaklarıyla kır sakalını şöyle bir kaşıdıktan sonra, tıp ilminin gizlerini sıradan insanların anlayabileceği bir dilde anlatabilmek için düşünmeye başladı.

"Bu adam, senin beynine yapılan o korkunç ve zararlı şeylerin sorumlusu olarak kabul edildiği ve üstelik gezegenimin acımasızca istila edilmesi planlarına katkıda bulunduğu için, bir doktorla hastası arasında her zaman bulunması gereken ve ahlaki sorumluluk adını verebileceğimiz şeye pek kulak asmadım."

"Aferin sana, Doktor."

"Bu yüzden biraz bencil davranarak bizim yararımıza ama onun zararına olan bir şey yaptım ve normal düşünce sürecini sınırlandırdım. Bunu yapmam pek kolay olmadı, çünkü ahlaki açıdan en az sana yapılanlar kadar yanlış olduğunu düşünüyorum, ama bu hareketimin tüm sorumluluğunu üzerime almaya hazırım. Buraya getirildiğinde baygın olması işimi çok kolaylaştırdı. Ona bazı yanıltılmış hafıza parçaları yerleştirdim, davranışlarını ve duygularını yönlendiren bölgeleri gerilettim ve hafıza blokları yerleştirdim; yani sonuçta, ölünceye kadar utancını taşıyacağım bazı berbat şeyler yaptım."

Her an ağlayacakmış gibi duran Doktor Mutfak'ın omuzuna hafifçe vurdum.

"Sen cephede savaşan bir askersin, Doktor. Kazanmak için ne gerekiyorsa onu yaptın. Bunun için hepimiz sana saygı duyuyoruz."

"Ben pek duymuyorum. Ama bunu daha sonra düşünürüm." Kendini şöyle bir sarstı ve tekrar bilim adamı kimliğine büründü. "Birkaç dakika sonra hastayı içinde bulunduğu derin trans halinden uyandıracağım. Tamamiyle kendinde görünecek ama bilinci, olan bitenlerin çok azını fark edecek ya da hiç fark etmeyecek. Duygusal tepkileri, yardıma muhtaç, iki yaşında bir çocuğunki gibi olacak. Bunu unutmayın. Sorularınızı cevaplamaya zorlamayın ve düşmanca davranmayın. Size elinden gelen her türlü yardımı yapmak istiyor, ama bazen hafızasındaki bilgilere ulaşması pek kolay olmuyor. Bu gibi anlarda nazik davranın ve soruyu başka sözcüklerle tekrar sorun. Üzerine fazla gitmeyin. Hazır mısınız?"

"Sanırım evet." Yine de Kraj'ı yardımsever bir çocuk olarak düşünmek benim için pek kolay değildi.

Angelina ve ben doktorun hemen arkasından yürüyerek loş ışıkların belli belirsiz aydınlattığı hastane odasına girdik. Yatağın yanında oturmakta olan bir erkek hemşire, biz odaya girince ayağa kalktı. Mutfak, bizi yarı karanlıkta bırakarak ışığı Kraj'ın yüzünü aydınlatacak şekilde ayarladı ve sonra da bir iğne yaptı.

"Etkisini hemen gösterir," dedi.

Kraj'ın gözleri kapalı, yüzü ise ifadesiz ve hareketsizdi. Kafasındaki beyaz bandajların altından, yatağın yanındaki cihazlara bağlı olan kablolar çıkıyordu.

"Uyan Kraj, uyan," dedi doktor.

Kraj'ın yüzünde bir hareket belirdi, yanakları titredi ve gözleri yavaşça açıldı. Suratında sakin ve huzurlu bir ifade, dudaklarında da utangaç bir gülümsemenin izleri vardı.

"Adın ne senin?"

"Kraj." Küçük bir çocuğunkini andıran yumuşak ve kısık bir sesle konuşuyordu. Hiçbir karşı koyma belirtisi göstermiyordu.

"Nerelisin?"

Kaşlarını çattı, gözlerini kırparak bana baktı ve anlamsız birkaç kelime fısıldadı. Angelina ona doğru eğilerek elini avuçlarını aldı ve sevecen bir tonda konuşmaya başladı.

"Sakin ol, heyecanlanma. Buraya Cliaand'dan geldin, değil mi?"

"Evet, bu doğru," diyerek başını salladı ve gülümsedi.

"Şimdi biraz eskilere git, iyi bir hafızan var. Cliaand'da mı doğdun?"

"Ben... ben... sanmıyorum. Uzun süre orada kaldım ama orada doğmadım. Ben yurtta doğdum."

"Yurt demekle başka bir dünyayı, başka bir gezegeni mi kastediyorsun?"

"Evet, öyle."

"Yurdun nasıl bir yer olduğunu söyleyebilir misin?"

"Soğuk."

Bunu söylediğinde ses tonu da kelimenin kendisi kadar soğuklaşarak tanıdığımız Kraj'ınkine daha çok benzedi. Konu-

şurken yüz ifadesi sürekli değişiyor, dudaklarından çıkan kelimeler adeta yüzünde yankılanıyordu.

"Her zaman soğuk. Hiç yeşillik yok, hiçbir şey yetişmez, soğuk hiç dinmez. Orada yaşayabilmek için soğuğu sevmeniz gerekir, ama ben nefret ederim. Yine de yaşadım. Daha sıcak gezegenler var ve çoğumuz oralara gideriz. Ama biz pek kalabalık değiliz. Birbirimizi pek görmüyoruz, birbirimizi sevdiğimizi de sanmıyorum, hem niye sevelim ki? Karın, buzun ve soğuğun sevilecek bir tarafı yok. Balık tutarız, hepsi bu. Karda başka hiçbir şey yaşamaz. Bütün hayat denizdedir. Bir kere kolumu soktum ama ben denizde yaşayamam. Onlar yaşar, biz de onları yeriz. Daha sıcak gezegenler var."

"Cliaand gibi mi?" diye sordum, Angelina'nınki kadar yavaş bir sesle. Gülümsedi.

"Cliaand gibi. Her zaman sıcak, hatta bazen çok sıcak. Ama bu hiç umurumda değil. Karada insanlardan başka canlıların da yaşadığını görmek çok ilginç. Bir sürü yeşillik var."

"Yurt dediğin o soğuk gezegenin adı ne?" diye fısıldadım.

"Adı... adı..."

Değişiklik çok ani oldu. Kraj yatakta acıyla kıvranmaya başlamıştı. Yüzü buruşuyor, şekilden şekile giriyordu. Gözleri kocaman açılmıştı. Doktor Mutfak ona bağırarak soruyu unutmasını ve sakince yatmasını söylüyor, bir yandan da çırpınmakta olan koluna bir iğne batırmaya çalışıyordu. Ama çok geçti. Benim neden olduğum tepkiler kısa bir süre daha devam etti. Gerçek Kraj kimliğine kavuşup olan bitenin farkına vardığında, gözlerinde zeka ve nefret kıvılcımları gördüğüme yemin edebilirim.

Ama yalnızca bir an için. Derken sırtı ani bir kasılmayla yay gibi gerildi ve sonra yığılarak hareketsiz bir şekilde kalakaldı.

Doktor Mutfak "Öldü," diyerek cihazlarından aldığı bilgiyi bize aktardı.

"Çok yararlı oldu," dedi Angelina ve pencereye giderek perdeleri açtı. "İstersen biraz yüzelim, sevgilim. Sonra da Doktor Mutfak'a bir gri adam daha getirmek için plan yap-

maya başlarız. Artık kaçınmamız gereken soruyu bildiğimize göre, bu sefer sorguladığımız kişinin daha uzun yaşamasını sağlayabiliriz."

Doktor irkilerek geri çekildi. "Yapamam, bir daha olmaz. Onu öldürdük, onu öldürdüm. Beyinlerine yerleştirilmiş olan ve asla karşı gelemeyecekleri bir emir vardı, o da gezegenin adını söylemektense ölmek. Demek yapılabiliyormuş; ölüm arzusu. Artık gördüm. Bir daha asla."

"Biz daha farklı yetiştirildik Doktor," dedi Angelina. Sakin ve yumuşak bir tonda konuşuyordu. "Savaş sırasında Kraj gibi bir yaratığı öldürebilirim ve bu biraz önce şahit olduğumuz ölümden hiç farklı olmazdı benim için. Onun nasıl biri olduğunu ve neler yaptığını biliyorsun."

Ben hiç konuşmuyordum çünkü ikisinin de fikirlerine katılıyordum. Angelina galaksiyi bir orman gibi görüyor, hayatta kalabilmek için başkalarını yemezsen, onların seni yiyeceğini düşünüyordu. Doktor ise istikrarlı, hiç değişmeyen, barış ve huzur dolu bir gezegende ve anaerkil bir toplumda yetişmiş, insancıl biriydi. Her ikisi de haklıydı. İnsan çok ilginç bir hayvandı doğrusu.

"Biraz dinlen, Doktor," dedim. "Şu kendi haplarından birini al. Bir gün bir gecedir hiç uyumuyorsun ve bu da sağlığın açısından pek iyi değil. Uyandığında seninle görüşürüz, ama önce iyice bir dinlen."

Angelina'nın koluna girip onu dışarı çıkararak, görmeyen gözleriyle yere bakan bu zavallı küçük adamın görüntüsünden uzaklaştırdım.

"Kraj denen şu yaratık için üzülmüyorsun ya?" diye sordu Angelina ve kaşlarını çatarak bana baktı. Bu onun dilinde, "Ben bela aramıyorum, ama eğer sen arıyorsan tam karşında duruyor," demekti.

"Ben mi? Hiç şansı yok, hayatım. Kraj, daha düne kadar beynimi dikenli tellerle saran ve aynısını sana da yapmaya çalışan adamdı. Ben yalnızca, bizi terk etmeden önce ondan daha fazla bilgi alamadığımız için üzülüyorum."

"Bir dahakinden alırız. Şimdi en azından senin haklı oldu-

ğunu biliyoruz. Uzaylı olmayabilirler ama Cliaandlı olmadıkları da kesin. Eğer köklerini kazıyabilirsek bu istila olayını da durdurabiliriz."

"Söylemesi kolay da yapması zor. Haydi gidip yüzelim, çıktığımızda da birer içki içip bu konuyu düşünürüz."

Suya girince adalelerim gevşemişti; açlığımın ve susuzluğumun iyice farkına varmaya başlamıştım. Sonar telsizimle sipariş ettiğim biftekle bir şişe bira sudan çıktığımızda kıyıda bekliyordu. Bunlar dişimin kovuğuna bile gitmemiş, sadece daha adam akıllı bir yemek için odamıza gidebileceğim kadar bir güç vermişti. Ben görünürdeki yemeklerin çoğunu mideme indirirken, Angelina iki lokma yiyip çekilerek şarabını yudumlamaya başladı. Nihayet karnımı tıka basa doldurduktan sonra boşalan tabakları almalarını emrettim ve derin bir iç çekerek arkama yaslandım.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" diye sordum.

"Az kalsın beni kandırıyordun. Senin düşünmekle değil de, iki ayağını birden yem teknesine sokmuş bir domuz gibi tıkınmakla meşgul olduğunu sanıyordum."

"Umarım doğadan ilham alan bu espri anlayışını hiç kaybetmezsin. Yoğun geçen bir akşamın sonunda iyi bir yemeği hakettim sanıyorum. Cliaand; işte sorunumuz bu. Daha doğrusu, oranın ekonomisini tamamiyle kontrolleri altına almış olan gri adamlar bizim derdimiz. Eğer onlardan kurtulabilirsek, gerçek Cliaandlıların yıldızlararası fetihlere bu kadar sıcak bir ilgi duymayacaklarına bahse girerim."

"Kolayı var. Planlı bir katliam programı. Sayıları çok fazla olamaz. Kraj da öyle söylemişti. Hepsini temizleyelim. Ben bu görevi seve seve üstlenebilirim."

"Hayır, üstlenemezsin. Karımın bir kiralık katil gibi çalışmasına izin veremem. Hem sonra bu iş, ne fiziksel ne de ahlaki açıdan sandığın kadar kolay değil. Gri adamlar kendilerini çok iyi koruyabiliyorlar. Ayrıca amaca ulaşmak için her aracın mübah olduğu önermesi de çoktan iflas etti. İyi bir amaç uğruna çalışmasına rağmen, ahlaki değerlerine ters düşen araçlara başvurduğunda Doktor Mutfak'a ne olduğunu gör-

dün. Seninle ben daha sert mizaçlıyız, hayatım, ama yine de soykırımı ikimiz de kaldıramayız..."

Bembeyaz kesildiğini görünce bunları söylediğime üzülmüştüm. Elini tuttum.

"Öyle demek istemedim. Ben geçmişten bahsetmiyordum."

"Biliyorum, ama yine de bu konu bazı nahoş anıları hatırlattı bana. Öldürme fikrini bir kenara bırakalım, başka ne yapılabilir?"

"Eğer doğru soruları sorabilirsek yapabileceğimiz birkaç şey olduğundan eminim. Her geçen gün genişleyen Cliaand imparatorluğunu durdurmanın bir yolu mutlaka olmalı."

Angelina'nın, şarap kadehini dudaklarına götürerek konu üzerinde yoğun bir biçimde düşünmeye başlaması, gözlerine daha da çekici bir ifade vermişti.

"Şu ana kadar istila edilmiş olan tüm gezegenlerde bir karşı-devrim ya da isyan başlatmaya ne dersin?" diye sordu. "Eğer Cliaandlıları işgal etmiş oldukları gezegenlerde savaşmaya zorlarsak, işgal edecek yeni yerler aramaya kalkmazlar."

"Nihayet daha mantıklı fikirler üretmeye başladın, ama yine de bu söylediğin tam uygun değil. Burada gezegenini örnek olarak alacak olursak, değişik gezegenlerdeki isyan hareketlerinden fazla bir şey beklenemeyeceği ortada. Taze'nin söylediklerini duydun, Cliaand birliklerinin yaptığı şiddetli misilleme karşısında çatışmalar yavaş yavaş kesilmeye başladı. Ölen her Cliaand askerine karşılık yirmi Buradalı öldürüyorlar. Kuşaklar boyu süren barış ortamından sonra bu insanların düşünce yapıları, böylesine acımasız bir gerilla savaşını yürütmeye uygun değil. Her şeyi planlayıp organize eden gri adamlar zorlamasa Cliaandlıların bile bu kadar gaddar davranacaklarından emin değilim. Bu insanları, arkalarından örgütleyeceğimiz küçük isyanlarla asla durduramayız. Ama onlara değişik gezegenlerde sorunlar çıkarma konusunda haklıydın. Bütün Cliaand ekonomisi ve kültürü, hiç durmadan devam edecek bir savaş üzerine kurulu. Sürekli yayılmadığı takdirde ölmeye mahkûm olan çılgın bir bitki gibi. Cliaand'ın

böylesine büyük bir askeri gücü tek başına oluşturması pek mümkün olmadığı için, istila ettiği gezegenlerden yararlanmak zorunda. Tamamiyle Cliaandlıların kontrolünde olan bu gezegenler, kendilerinden istenen her şeyi veriyorlar ve böylece istilalar sürüp gidiyor, kimse de bu yayılmanın önüne geçemiyor."

"Keşke Cliaand istilası biraz önce bahsettiğin gibi çılgın bir bitki olsaydı. Sürekli büyüyen, zararlı bir yeşil bitki. Böylelikle onu kökünden koparıp dallarını kırabilirdik." Ne demek istediğini daha iyi anlatmak için bir ekmeği ortadan ikiye ayırdı ve sonra yemeye başladı. Tekrar konuşmak üzere ağzını açtığında elimi kaldırdım.

"Dur," dedim. "Hiçbir şey söyleme. Düşünüyorum. Aklıma bir şey geldi. İyi bir fikir gibi."

Sonra hızla odaya yollandım, giderken de bir yandan planı düşünüyor, ikiyle ikiyi toplayıp dördü elde ediyor, sonra da dört ekleyip sekizi buluyor ve aynı zorluk derecesindeki başka matematik ve mantık problemleriyle cebelleşiyordum. Çok açıktı, her şey çok açıktı, koltuğuma çökerek içkimi elime aldığımda, parçalar yavaş yavaş yerlerine oturmaya başlamıştı.

"Ben bir dahiyim," dedim.

"Biliyorum. Seninle bu yüzden evlendim. Fiziksel olarak hiç de çekici değilsin."

"Yakında bu lafınızdan dolayı benden özür dileyeceksiniz bayan. Şimdi planıma ve zafere içelim."

Kadehlerimizi tokuşturup içkilerimizden birer yudum aldık.

"Ne planı?" diye sordu.

"Henüz sana söyleyemem. Benimle alay etmiş olman bir yana, planın ayrıntıları üzerinde biraz daha düşünmem gerekiyor. Ama atacağımız ilk adım kafamda kesinleşti ve çok yakında harekete geçeceğiz. Sence gri adamlar Kraj'ın kaçırıldığını halka açıklamışlar mıdır?"

"Pek emin değilim. Dinlediğimiz askeri telsizlerde bu yönde hiçbir şey duymadık. Ve bunun, uzaydaki adamın bilmesini isteyecekleri cinsten bir haber olmadığından eminim."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Tüm bunlara bir de abartılı ukalalıklarını ve birbirleriyle olan ilişkilerinde bile gözlenen ben-merkezci tutumlarını ekle. Kraj'ın kaçırıldığı haberinin pek fazla yayılmadığı varsayımından hareketle bir kumar oynayacağım."

"Nasıl?"

"Makyaj ve kılık değiştirme malzemelerimi getir. Kraj kılığına girerek askeri üsse gideceğim. Orada yapacak bazı önemli işlerim var."

Tam bu fikrime tepki göstermeye başlamıştı ki parmağımı kaldırmam üzerine sustu. Tıpkı o Sekizgen'e gittiğinde benim sustuğum gibi. Söyleyebileceği hiçbir şey yoktu ve bunu biliyordu.

Tek kelime bile etmeden, kılık değiştirmekte kullandığım malzemeleri almaya gitti.

20

Cliaandlıların kullandığı bir ulaşım aracına ihtiyacım vardı ve bunu da mümkün olan en basit yoldan elde etmiştim. Düşmandan. Yaptığımız makyaj beni pek memnun etmediği için karanlığın çökmesini bekleyip, ortalığı loş ışıkların aydınlattığı bir zamanda harekete geçmeye karar vermiştim. Sonra üzerimde Kraj'ın üniforması ve elimde kendi çantam olduğu halde Hamal'la birlikte daha önceki şenliklere sahne olan Sekizgen'e gittik. Hamal, takviye polis gücünden bir erkekti. Bunu belirtiyorum, çünkü bu gücün çoğunluğunu kadınlar oluşturuyordu. Kendilerinden daha emin göründükleri için ben kadınlardan birini tercih ederdim ama bu saatte gezegende sadece erkeklerden oluşan birlikler vardı. Bir avuç Cliaandlı kadın gözden uzakta duruyorlardı. Hamal biraz sinirli görünüyordu ve zaman zaman bayılacakmış gibi gözlerini devirmesi hiç de hoşuma gitmiyordu, ama onunla idare etmek zorundaydım.

"Yapman gerekeni iyice anladın mı?" diye sordum. Bir yandan da onu, kapının karanlıkta kalan girişine doğru itiyordum.

"Anladım, efendim, kesinlikle anladım."

Dişleri birbirine mi vuruyordu? Bunu söylemek zordu. Doktor Mutfak'ın acil durumlarda kullanmam için bana vermiş olduğu küçük şişeyi çıkardım.

"Şunlardan iki tane al, çiğne ve sonra da yut. Bunlar mutluluk hapı, seni sokaklarda dans ettirmese de moralini yükseltir."

"İstemiyorum..."

"Artık istiyorsun. Al."

Dediğimi yaptı, ben de hızlı adımlarla Sekizgen'e doğru yürüdüm ve rolüme başlamadan önce köşeden bakarak etrafı dikkatle kolaçan ettim. Gecenin bu saatinde bile binaya girip çıkan bir sürü araç vardı ama hiçbiri benim işime yaramazdı. Derken küçük bir araba geldi; içinden iki subay indi ve araba tekrar yola koyuldu. Bana doğru geliyordu. Operasyon başlıyordu. Caddeye çıkıp arabanın önüne geçerek el salladım ve araba neredeyse bana çarpacakken acı bir fren yaparak durdu. Şoför korkmuş görünüyordu ve onun bu halini bozmamaya niyetliydim.

"Hep böyle mi sürersin?"

"Hayır efendim, ama..."

"Bahanelerini kendine sakla, beni ilgilendirmiyorlar." Şoförün şaşkınlıkla açılan ağzı hâlâ kapanmamışken arabaya binerek yanına oturdum. "Sen devam et, ben sana yolu tarif ederim."

"Efendim bu araba, yani..."

Ona Kraj'a özgü soğuk bakışlardan birini fırlatmam, tipiye yakalanmış ilkbahar çiçeği gibi solmasına yetip de artmıştı bile. Hızla gaza bastı. Binadakilerin bizi göremeyeceği kadar uzaklaştıktan sonra, ona durmasını emrederek burnuna bir uyku ilacı dayadım. Deliksiz bir uyku çekeceğinden emindim. Sonra onu arabayla Hamal'ın beklediği yere götürdüm. Hamal, gizlenmekte olduğu kırtasiye mağazasının kapısını

şöyle bir aralayıp etrafı kolaçan ettikten sonra açtı ve şoförü içeri taşıdık. Uyku kapsülü sayesinde ertesi sabaha kadar uyuyacaktı. Hamal onun üniformasını giyerken ben de etraftaki kâğıtları kullanarak başının ve ayaklarının altına rahat bir yastık bile yapmıştım.

"Bu arabanın nasıl kullanıldığını biliyor musun?" dedim dışarı çıkarken.

"Sanırım evet. Bizimkilerden biri. Çalıp üzerine de o iğrenç bayraklarını çizmişler."

"Savaş ganimeti geri alındı desene. Şimdi beni uzay limanına götür. Kapıya geldiğimizde de tamamen durma, sadece yavaşla ve ilerlemeye devam et. Blöf yapacağım, onun için kafanı kaldır ve korktuğunu belli etmemeye çalış. Erkek gibi davran."

"Ben erkeğim," diye homurdandı. "Ama bu kadınların yapması gereken bir şey. Nasıl oldu da bu işe bulaştım onu bile bilmiyorum."

"Kapa çeneni ve sürmene bak. Şu haplardan da bir iki tane daha al."

Uzay limanına oldukça yaklaşmıştık ve ben, oradaki herkesten fazla şoförüm için endişeleniyordum. Kraj'ın yoluna çıkmaktan nasıl çekindiklerini görmüştüm. Belki de bu, şoförümün gizleyemediği korkusunu açıklamakta faydalı olurdu. Şöyle bir iç çektim. Araba ilerliyordu. Herkesin Kraj'ı tanıdığı yönündeki teorimi sınayacaktım. Ortaya çıkar çıkmaz muhafızlar bizi fark etti ve tam çavuş bir şeyler söyleyecekti ki önce ben konuştum.

"O telefondan uzak dur. Konuşmak istediğim bazı insanlar var ve onlara geldiğimi haber vermeni istemiyorum. Eğer bunu yaparsan başına neler geleceğini biliyorsun." Son kelimeyi bağırarak söylemek zorunda kalmıştım; çünkü panik derecesindeki heyecanına engel olamayan Hamal arabayı yeterince yavaşlatmadığı için, muhafızların yanından ok gibi geçip gitmiştik. Ama ne dediğimi duymuş olmalıydılar, çünkü telefona yaklaşmak üzere benim görebildiğim herhangi bir harekette bulunmamışlardı. Birinci adım.

"Bunu yapamam!" diye hıçkırırcasına bağırdı Hamal ve direksiyonu, arabanın yönünü tekrar kapıya doğru çevirene kadar kırdı. "Ben eve gidiyorum. Ben polis olmaya hiç uygun biri değilim, annemin fikriydi zaten. Hep bir kızı olsun isterdi ve beni de bir hanımevladı gibi yetiştirdi. Oysa benim tek istediğim babam gibi ev erkeği olmaktı..."

Hızla kapıya doğru yaklaşırken bir küfür savurarak cebimden çıkardığım bir başka uyku kapsülünü Hamal'ın yüzüne dayadım ve direksiyonu kaptım. Bu arada, diğer elimle de onu tutuyordum. Tekrar bir dönüş yaparak gecenin karanlığında hızla kaybolduk. Bu durumu gören kapıdaki muhafızların neler düşündüğünü merak ediyor ve endişeleniyordum doğrusu. Bu şekilde güç bela kontrol ettiğim arabayı, Hamal'ın ayağını gazdan çekmesi nedeniyle, motor durmadan önce hangarlardan birinin arkasına getirmeyi başardım.

Arabanın arka kısmında sandığa benzer bir şeyler ve bir yığın da askeri battaniye vardı. Yerde kıvrılarak tatlı rüyalara dalmış olan Hamal'ı örtmek için kullandığım battaniyeler dışında her şeyi dışarı fırlatıp attım. Belki de onu vurmam ya da en azından arabadan aşağı atmam gerekiyordu. Ama anaerkil bir toplumda basit ve güçsüz bir erkek olarak doğmuş olması onun suçu değildi. Arabanın yanma kimse yaklaşmadığı sürece güvendeyiz demekti ve kimsenin Kraj'ın arabasına fazla ilgi göstereceğini de sanmıyordum. Arabayı en yakın uzay gemisinin yanma çektim –büyük bir yük gemisiydi bu– ve girişteki ışıkların ulaşamadığı bir köşeye güzelce park ettim. Şimdi sıra ikinci adımdaydı.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sordum, elinde silahla iskelenin başında bekleyen ustaya. Soğuk ve ifadesiz bir ses tonuyla konuşuyordum.

"Evet efendim, biliyorum." Gözünü bile kırpmadan pür dikkat önüne bakıyordu.

"Pekâlâ, o zaman Baş Mühendise A güvertesinde onu beklediğimi haber ver."

"Şu an burada değil, efendim."

"Geldiğinde ona söyle, bu görev ihmalini bir kenara yazdım. Yardımcısını çağır öyleyse."

Yüzüne hiç bakmadan yanından geçip giderken, o da telefona doğru koştu. A güvertesine ulaştığımda bir mühendis beni bekliyor, bu arada da ellerini sinirli bir biçimde bir bez parçasına siliyordu. Üzerindeki tulum yağ içindeydi.

"Afedersiniz, güç kaynaklarından birini aşağı indiriyorduk..." Ona baktığımda sesi giderek yavaşladı ve sonunda kesildi.

"Bir sorun olduğunu biliyorum, bunun için buradayım Beni motor odasına götür."

O hızla yürürken, ben yavaş adımlarla arkadan geliyordum. Her şey düşündüğümden de kolay olacaktı. İçeri girdiğimizde solgun yüzlü üç asker kafalarını kaldırıp bize baktı.

"Onları dışarı çıkar," dedim ve bu cümleyi bir daha tekrarlamak zorunda kalmadım.

Açık olan güç kaynağına şöyle bir baktıktan sonra, sanki yapılan tamiratla ilgili en ufak bir fikrim varmış gibi, bilgiç bir edayla başımı salladım. Sonra da odanın içinde yavaş adımlarla tur atmaya başladım. Elimle hafifçe kadranlara vuruyor, gözlem pencerelerinden göz ucuyla dışarı bakıyordum. Bu sırada mühendis de peşim sıra geliyordu. Dış-uzay yolculukları için kullanılan güç kaynağına ulaştığımda üzerinde anlaşılmaz numaralar yazılı olan isim levhasına baktım ve mühendise döndüm.

"Neden bu modeli kullanıyorsunuz?"

O güne kadar, sorumluluğu altında bulunan her aletle ilgili söyleyecek bir şeyi olmayan bir mühendis hiç görmemiştim ve bu da farklı değildi.

"Bunun eski bir model olduğunu biliyoruz efendim, ama yenisi elimize zamanında ulaşmadığı için montaj ve ayarlamalarını uçuştan önceye yetiştiremedik."

"Bana teknisyen el kitabını getir."

Arkasını döner dönmez çantamın sapma bastım ve bomba elime düştü. Saatini kırk dakikaya ayarladım, ateşleme düğmesine bastım ve kaidedeki yapışkan molekülleri harekete ge-

çirdim. Sonra diz çökerek bombayı dış-uzay güç kaynağının devasa gövdesinin altında, kimsenin göremeyeceği bir yere yapıştırdım. Mühendis, el kitabını alarak geri döndüğünde, ben başka bir parçayı incelemekle meşguldüm. Sayfalarını şöyle bir çevirip seri numarasıyla ilgili bir şeyler mırıldanmam ona yetmişti ve kitabı geri verdim. O kadar kolay olmuştu ki kendimden utanıyordum.

"Bu işi çabuk bitirin," dedim çıkarken. Bu lafı öylesine söylemiş olmama rağmen mühendis, emrimin yerine getirileceğine dair hararetle garanti vermeye çalışıyordu bana.

Aynı numarayı yandaki uzay gemisinde de tekrarladım, yakınlarındaki gölgeliğe arabamı park ettikten sonra. Gemiyi bir yerlerden gözümün ısırdığını fark ettiğimde Ostrov çıkış geçidinden gelerek karşıma dikildi.

Bu beklenmedik rastlantı onu olduğu kadar beni de şaşırtmıştı. Ama o faltaşı gibi açılmış gözleriyle karşımda hareketsiz dururken, ben oynadığım Kraj rolünü sonuna kadar sürdürerek, soğuk bir ifadeyle ona baktım. Beni tanıyacak mıydı? Vaska Hulja olduğum günlerde onunla aynı ranzada kalmış, içmiş ve bu gemiye de pilotluk yapmıştım. Kraj kılığım epeyce iyi olmuştu, ama acaba beni çok iyi tanıyan birinin bile bu kadar yakından bakınca tanıyamayacağı ölçüde iyi miydi?

"Pekâlâ," diye fısıldadım nihayet; çünkü onun kıpırdamaya, konuşmaya ya da herhangi bir şey yapmaya pek niyeti yok gibiydi.

"Özür dilerim efendim, beni şaşırttınız. Sizi burada görmeyi ummuyordum, yani sanırım ne demek istediğimi anlıyorsunuz." Terlemeye başlamıştı, bense konuşmuyordum. "Sesiniz," dedi sonunda. "Bir terslik mi var?"

Tabii ki vardı. Kraj'ın sesini, Ostrov gibi, kendisiyle daha kısa bir süre önce konuşmuş olan birinin anlayamayacağı kadar iyi taklit edemediğimi biliyordum. Ayrıca bütün fısıltıların birbirine ne kadar benzediğini de biliyordum. Ama bunu ona söylemiyordum tabii.

"Yara," dedim yine boğuk bir sesle. "Ne de olsa savaştayız ve bazılarımız da çarpışıyor."

"Evet, tabii. Anlıyorum."

Bir sağ bir sol ayağının üzerinde, sinirli hareketlerle öne arkaya sallanıp duruyordu. Bu muhabbetten sıkıldığım için, onu iterek yoluma devam ettim. Ama arkamdan seslenince sabrımı zorlayarak döndüm ve yine soğuk gözlerle ona baktım.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Sadece Vaska'nın nerelerde olduğunu bilip bilmediğinizi merak ettim de..."

"Onun adı Vaska değil. Bir casus o. Bir casusla arkadaşlık kurmaya çalışmıyorsun, değil mi?" Ostrov, kıpkırmızı kesilmesine rağmen konuşmaya devam etti.

"Hayır, kesinlikle. Onun casus olduğunu biliyorum. Ama eskiden arkadaştık ve o zamanlar fena bir adam değildi. Sadece bir soruşturayım dedim."

"Soruşturmayı ben yaparım, sen pilotluk yapmana bak."

Bu her şeyiyle Krajvari sözlerden sonra dönerek gemiye girdim. Ostrov'un, Kraj'ın karşısına böyle dikilmesi beni şaşırtmıştı. Alkolle boğmaya çalıştığı benliğinin derinliklerinde kaçıp kurtulmak için çırpınan bir insan vardı.

Hemen hemen aynı saate ayarlamış olduğum bu bombayı da yerleştirmek ilki kadar kolay olmuştu. Birinci patlama gerçekleşmeden önce geri kalan yedi bombayı da yerleştirebilmek için artık hızlı hareket etmeye, gemiler arasında arabayla mekik dokumaya başlamıştım. Alarm çaldığında dokuz numaralı motor odasındaydım.

"Bu da ne?" diye sordum, uzaktan gelen siren çığlıklarını duyunca.

"Hiçbir fikrim yok," dedi yaşlı mühendis ve tekrar motora döndü. "Şu gördüğünüz tüpler, ikinci sınıf ve çok kalitesiz, ama yenilerini getirtemiyorum..."

"Ben levazım subayı değilim," dedim öfkeyle. Birden telaşlanmıştım. "Git bak bakalım sorun neymiş."

Mühendis dışarı çıkar çıkmaz bombayı yerleştirerek üç dakikaya ayarladım ve arkasından ben de çıktım.

"Bu ses de ne?" diye sordum iskelenin girişinde karşılaştığımızda.

"Gemilerden birinde patlama oldu, motor odasında."

"Nerede? Hemen gidip bakmalıyım!"

Bağırarak söylediğim bu sözlerden sonra olanca hızımla oradan uzaklaştım. Şimdiye dek bütün bombalar patlamış olmalıydı; olaylarla ilgili haberler yakında yağmaya başlardı. İlk anda bir şaşkınlık olacaktı, üsten dışarı işte bu sırada çıkmam gerekiyordu. Çünkü hemen sonra bütün patlamaların gemilerin aynı bölümünde gerçekleştiği anlaşılacak, ardından da Kraj'ın bütün bu motor odalarını ziyaret etmiş olduğu yönündeki inanılması güç haber yayılacaktı. İlk anda kimse Kraj'dan şüphelenmeyecekti ama yetkililer onunla biraz sohbet etmek isteyeceklerdi kuşkusuz. Ben de bu son aşamaya ulaşılmadan önce dışarı çıkmış olmak istiyordum. Kimsenin dikkatini çekmeden, mümkün olduğunca hızlı yürüyerek arabaya gittim.

Ve hâlâ uyumakta olan Hamal'ı tutmayan ayakları üzerinde durdurmaya çalışarak bekleyen iki askeri polisi gördüm.

"Bu sizin arabanız mı efendim?" diye sordu içlerinden biri.

"Elbette. Siz burada ne yapıyorsunuz?"

"Bu adam efendim, onu arka koltukta oturmuş kendi kendine konuşurken bulduk. Söylediklerini duymadan önce sarhoş olduğunu düşünmüştük. Yabancı bir dildi efendim, bu gezegende konuşulanlardan birine benziyordu. Kim olduğunu biliyor musunuz?"

Cevap verirken hiç tereddüt etmedim. Savaştaydık ve pek çok asker pek çok nedenden ötürü ölüyordu.

"Hayatımda ilk defa görüyorum."

Gözlerini kırparak bana bakmasından anladığım kadarıyla Hamal'ın uyuşmuş beyni söylediklerimi algılamıştı. Sinirleri çok zayıflamıştı, onca gazı soluduktan sonra kıpırdaması için bile bir öküz kadar güçlü olması gerekiyordu. Sonra ellerini bana doğru uzatarak bağırmaya başladı.

"Bana yardım etmelisin, beni öldürecekler, çıkar beni buradan, daha baştan buraya getirilmem bir hataydı zaten..."

"Ne diyor bu?" diye sordu askeri polislerden biri.

"Hiçbir fikrim yok, ama bence bu adam motor odalarına

sabotaj düzenleyen kişi olabilir." Zaman hızla akıp gidiyordu, Kraj meselesini düşünmeye başlamalarına ne kadar kalmıştı acaba? "Onu arabanın arkasına koyun ve benimle gelin. Ben ona anlamlı şeyler söyletmesini bilirim."

Askerler Hamal'ı yerleştirirken, ben arabayı çalıştırıp hızla gaza bastım. Oturmaya bile fırsat bulamadıkları için sendelediler. Yerdeki battaniyeleri gördülerse bile konuyu açmamışlardı. Son hızla çıkış kapısına doğru ilerlemeye başladık.

Yolumuzu keserek elini kaldırıp durmamızı işaret eden subaya doğru. Üzerine gitmeye devam etmiş, ama kımıldamadığını görünce son anda frene basmak zorunda kalmıştım.

"Dışarı çıkamazsınız. Üs kapandı." Soğuk bakışlı, sert yüzlü ve ciddi görünüşlüydü. Ben de öyleydim.

"Ben çıkıyorum. Emirlerini başkalarına sakla."

"Kapıların kapatılmasını emrettim ve bu emir herkes için geçerli."

"Yanımda sabotajcı olmasından kuşkulandığım bir esir ve ona göz kulak olmakla görevlendirdiğim iki de adam var. Esiri, sorgulama için Sekizgen'e götürüyorum. Görev anlayışınız takdire şayan Yüzbaşı, ama benim emirleri alan değil veren bir kişi olduğumu da bilmelisiniz."

"Dışarı çıkamazsınız."

Ya çılgınlık derecesinde dikkafalı biriydi ya da benimle ilgili bazı özel emirler almıştı. Ama bunu anlayabilmek için yeterli zamanım yoktu. Pencereden bakınca, adamlardan birinin telefonla konuştuğunu gördüm ve bu konuşmanın içeriği hakkında derin bir şüpheye kapıldım. Tüfeğimi çıkararak yüzbaşıya nişan aldım.

"Çekil yoksa seni öldürürüm," dedim. Mümkün olduğu kadar monoton bir ses tonuyla konuşuyordum.

Eli tabancasına gider gibi oldu ama sonra durdu. Bir süre daha tereddüt geçirdi, bu sırada gözlerindeki korku ve endişe dolu bakışları görebiliyordum. İsteksizce yana çekilmesiyle birlikte gazı kökledim. Bir an için gözüme bekçi kulübesinden koşarak çıkıp arabaya nişan alan ve motor gürültüsünün bastırdığı bir şeyler söyleyen bir askerin görüntüsü ilişti. Bu-

nun üzerine, arabadaki polislerin aksine ben arkama bile bakmadım. Dikiz aynasından arkadakilerin bir şeyler fısıldaştıklarını görebiliyor, silahlarına uzanmak üzere olmalarından şüpheleniyordum. İşi şansa bırakmadım. İlk köşeden döner dönmez arkaya bir gaz bombası fırlattım ve ancak uyuyan güzelleri indirmeme yetecek kadar bir süre için durdum.

Hamal da epeyce derin bir uykudaydı; ben de böyle bir uyku için can atıyordum. Ara sokaklardan limana doğru ilerlerken, ağzımı kocaman açarak esnedim.

21

"Açıkla, diGriz, her şeyi güzelce açıklamanı istiyorum."

Inskipp, her zamanki büyüleyici mizah anlayışını sergileyerek uzay gemisinin salonunda bir aşağı bir yukarı dolanarak gürlüyor, etrafa öfke saçıyordu.

"Önce bana oğullarımın nasıl olduğunu söyle, baba olduğumdan beri onları görmüş değilim. Nasıllar?"

"Evet, nasıllar?" diye sordu Angelina. Salon koltuklarından birinde arkasına yaslanmış rahatça oturuyordu. Inskipp önce konuyu aceleyle geçiştirmeye çalıştıysa da, sonunda cevap vermek zorunda kaldı.

"Gayet iyiler. Kilo alıyorlar. Tıpkı babaları gibi çok yiyorlar. Onları yakında göreceksiniz. Artık bu kadarı yeter. Kaç ışık yılı olduğunu tahmin bile edemediğim bir mesafeden artık bitirilmemesi için bir neden kalmayan bu operasyonun son aşamasını yönetmek üzere geliyorum. Ve bir de ne göreyim? Sıkıldıkları için görev yerlerini terk eden iki adamım yörüngede karşıma çıkıyorlar. Hem de gezegen Cliaandlıların çelik ökçeleri altında ezilirken. Açıklayın."

"Biz kazandık."

"Şaka yapma diGriz, seni vurdurabilirim."

"Bana zarar vermezsin, çünkü üstüne bu kadar yatırım yaptığın postum senin için epey değerli. Ayrıca söylediğimde

de ciddiydim. Biz kazandık. Çelik ökçeler altında ezilen Burada henüz bunu bilmiyor. Onları ezen Cliaandlılar da bilmiyor. Bilen yalnızca ayrıcalıklı birkaç kişi."

"Ama ben bu mutlu azınlıktan biri değilim. Daha hızlı konuş."

"Yakında sana küçük bir gösteri yapacağız. Angelina, tatlım, minik oyuncağımız sende mi?"

Koltuğunun yanındaki bir kutuyu açarak bahsettiğim şeyi uzattı. Bu pürüzsüz ve siyah Nesne elimden daha büyük değildi. Alt kısmında ve her köşesinde küçük delikler vardı, ayrıca bir köşesinde de sıra halinde minik mercekler yer alıyordu. Elimdekini, şüpheli gözlerle ona bakmakta olan Inskipp'e uzattım.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" dedim.

"Hayır. Umrumda da değil."

"Bu gördüğün, Cliaandlıların güttüğü bütün yayılma emellerinin mezar taşı. Şu an içinde bulunduğumuz uzay aracının tipi nedir?"

"Gnashner sınıfı hafif bir destroyer. Bunun konumuzla ne ilgisi var?"

"Sabırlı ol, yakında her şey açıklığa kavuşacak."

Angelina'nın elindeki küçük kontrol kutusunu alarak, içine gömülü olan sivri uçlu bir çubuğu Nesne'de kendisine karşılık gelen deliğe soktum. Sonra da, klavyeyle Gnashner sınıfı destroyerlere ait seri numarasını yazıp Nesne'yi, kontrol kutusu hâlâ üzerinde olarak, salonun kapısına götürüp koydum. Ardımdan Angelina, onun ardından da gördüklerinden hiç de hoşnut olmadığı anlaşılan Inskipp geliyordu. Bulunduğumuz yerden, ana hava bölmesinin o dev gibi diskini görebiliyorduk.

"Farzedelim," dedim "bu gemi yerde ve bölme de açık. Bütün hava bölmeleri eninde sonunda açılır ve bu gerçekleştiğinde Nesne beklemeye geçer. Üç kilometrelik mesafedeki herhangi bir noktadan olayları gözleyen operatör de öyle. Kompartman açılır ve operatör Nesne'yi çalıştırır. Nesne süzülerek açık olan kompartmandan geçer ve..."

Sonra ateş düğmesine bastım ve ateşlendi. Minik jetler inleyerek çalıştıktan sonra, Nesne heyecanlı bir sinekkuşu gibi fırlayarak koridordan geminin kıç tarafına doğru uçmaya başladı.

"Takip edin!" diye bağırdım. Herkesten önde, ölümüne koşuyordum.

Kapalı bir kapıyla karşılaşınca durmuş olan Nesne'yi iki alt güvertede yakaladık, ama bu mola pek uzun sürmedi. Burnundaki termik bıçak sayesinde metal kapıyı yakarak çabucak bir delik açan Nesne tekrar yola koyuldu. Motor odasına ulaştığımızda, daha kalın olan bu kapıda da bir delik açmayı neredeyse bitirmişti ve o, bu delikten geçip gittiğinde, biz kapıyı açmaya ancak fırsat bulabilmiştik. Yönünü bulmak istermişçesine odada vızıldayarak şöyle bir tur attıktan sonra dalışa geçti. O kadar küçük ve hızlıydı ki takip etmek neredeyse imkânsızdı.

Doğruca dış-uzay güç kaynağına gitti ve patlayarak etrafı simsiyah bir sis bulutunun içinde bıraktı.

"Zararsız bir sis bombası," dedim. "Ancak, operasyon sırasında bu bomba, bir dış-uzay güç kaynağını yokedebilecek kadar etkili ama başka hiçbir hasara yol açmayacak kadar da zararsız bir patlayıcıyla değiştirilebilir. Çok insancıl bir silah gerçekten."

"Sen delisin."

"Ben yalnızca Cliaand'a ve bu anlamsız savaşı devam ettiren gri adamlara deli oluyorum. Şimdi geri dönüp içkilerimizi yudumlamaya başlayalım da bu savaşın nasıl durdurulabileceğini anlatayım."

Rahat koltuklarımıza oturmuş boğazlarımızı ıslatırken anlatmaya başladım.

"Cliaand gemilerinden dokuzunun dış-uzay güç kaynağını bu şekilde patlattım. Gemilerin yapısında veya planında beklenmedik bir hasara yol açmadan bu işin yapılıp yapılamayacağını merak ediyordum. Yapılabiliyor. Cliaand gemileri de tıpkı diğerleri gibi, üstelik hepsi de birbirine benziyor ve bu da işimizi oldukça kolaylaştırıyor. Nesne bu işi yapmak

için tasarımlandı. Operatör, herhangi bir uzay limanının dışında rahatça oturup güçlü dürbünüyle Cliaand gemilerini izleyebilir. Hedef geminin iskelesi açıldığında Nesne saldırıya geçer. Operatörün nişan alması ve gemi türüne göre değişen bilgileri girmesi yeterli. Moleküler düzeyde bir hafıza bankası ve bilgisayar devreleriyle donatılmış olan Nesne, avını arayıp bulacaktır. Büyük bir hızla doğruca gemiye yönelir, iskeleyi bularak içeri girer ve geminin iç yapısıyla ilgili programlanmış bilgiler yardımıyla hiçbir engel tanımadan motor odasını bulur. Bu da Cliaand istilalarının sonu demektir."

"Bence yalnızca dış-uzay güç kaynağının sonu demektir," dedi Inskipp. Sesinde alaylı bir ton vardı. "Yenisini ısmarlayıp takarlar, olur biter."

"Olup bitmez. Bu güç kaynakları oldukça karmaşık aletler ve yenisini imal etmek de o kadar kolay değil. Üretim yapan çok az fabrika var, çünkü çoğu insan başkasından almayı tercih ediyor. Cliaand'da en azından bir fabrika olduğundan eminim ama bunu kolaylıkla bulup uzaydan silebiliriz."

"O zaman da gidip depodan çıkarırlar."

"Depolayabilecekleri güç kaynaklarının sayısı sınırlı, zaten yakında depo da boşalacak. Çünkü şu anda Cliaand tarafından yönetilmekte olan tüm gezegenlere birer ajan göndereceğiz ve bu adamlar, bu gezegenlerde bulunan bütün gemilerdeki bütün dış-uzay güç kaynaklarını imha edecek. Ana gezegenin yakınlarında bir yere gitmek zorunda kalmayacağız. Cliaandlıların kontrol sahasında bulunan bütün savaş ve kargo gemileri dış-uzay yolculuğu yapamaz hale gelecek. Dışarıdan bir geminin de bu bölgeye girmesi, Özel Birim'in ve onunla işbirliği yapan gezegenlerin uygulayacakları ambargo sayesinde kolaylıkla önlenecek. Bu da bir imparatorluğun sonu demektir."

"Nasıl?"

"Düşün, Inskipp, yıllar o narin tenini köseleye döndürürken beynini de kurutmuş olamaz. Bana ipucunu Angelina verdi. Cliaandlılar genişlemek zorundalar, yoksa mahvolurlar. Ve gezegenlerinde böyle sürekli bir genişlemeyi devam et-

tirmeye yetecek kadar da yiyecek yok. Bu yüzden de, önce bir gezegeni istila edip kendileri için çalıştırıyorlar. Hasarlarını onarıp istilaların devamı için gerekli yiyecek ve malzemeyi sağladıktan sonra da, daha iyi ve daha büyük hedeflere yöneliyorlar. Ama artık buraya kadar. Gezegenler ve malzemeler hâlâ onların kontrolünde, ama bu malzemeler gerekli yerlere taşınamadıktan sonra ne işe yarar ki? Yayılma duracak ve gemileri azaldıkça da geri çekilmek zorunda kalacaklar. Ana gezegenlerine dönene kadar çekilecekler ve bu da onların sonu olacak. Her gezegen en azından hayatta kalmasına yetecek kadar hammadde ve yiyecek sağlayabilir kendisine. Ama birçok gezegenden oluşan bir imparatorluk, ticaret kanalları tıkanırsa yaşayamaz. Bence Cliaand, en fazla bir yıl içinde üniformalı ve işsiz insanların yaşadığı geri kalmış bir gezegen haline gelecek. Bu gerçekleştiğinde ticaret yine normal haline dönebilir, ama o zamana kadar bir yıl süreyle tecrit edilecek. Ne düşünüyorsun?"

"Yine başardın, oğlum, bundan emindim zaten."

Inskipp neşe saçan gözlerle bana baktı, ben Angelina'ya göz kırptım ve hep birlikte kadeh kaldırdık.

22

Mürettebattan biri koşarak gelip bana bir mesaj uzattığında uzay gemisini terk etmek üzere iç güvertede bekliyorduk. Angelina suratını buruşturarak mesaja baktı.

"Yırt onu," dedi. "Eğer o namussuz Inskipp, bu küçük tatilimizi de iptal ettiğini söylüyorsa yırt at o mesajı."

"Sakin ol," dedim hızlıca mesajı okurken. "Tatilimize bir şey olduğu yok. Bu Taze'den geliyor..."

"Eğer o koca memeli haspa hâlâ senin peşindeyse başı belada demektir."

"Korkma hayatım, bu mesaj kesinlikle siyasi mahiyette. Cliaandlılar geri çekildiğinden bu yana yapılan ilk seçimin

sonuçları. Konsolosluk Partisi seçimleri kaybetmiş ve kadınlar tekrar iktidarı ele geçirmişler. Taze de Savaş Bakanı olarak görevlendirilmiş, bu yüzden gelecekteki istilaların bu kadar kolay olacağını sanmıyorum. Ayrıca mesajda, birinci sınıf Mavi Dağlar Nişanı ile ödüllendirildiğimiz ve Burada'ya ilk gittiğimizde görkemli bir madalya töreni yapılacağı da belirtiliyor."

"Oraya sakın tek başına gitmeye kalkma, Kaypak Jim."

Gemimiz yere inip de o kocaman dış kapı açıldığında derin bir nefes aldım. Dışarıdan, havayla birlikte askeri bandonun canlı ve tempolu müziği de içeri giriyordu. Hava açıktı ve gökyüzünde birkaç şişkin bulut kümesi ile üzerinde HOŞGELDİNİZ HOŞGELDİNİZ yazılı pankartı taşıyan bir helikopterden başka hiçbir şey yoktu.

"Çok hoş," dedim.

Buna karşılık olarak Bolivar, "urgh urgh" dedi ya da ona benzer bir şeyler söyledi. Yoksa konuşan James miydi? İkisini birbirinden ayırmak çok zordu ve bir tanesinin alnına B diğerininkine de J harflerini boyamayı teklif ettiğimde Angelina bana, bu fikre pek sıcak yaklaşmadığını belirten bir bakış fırlattı. Ama sadece kısa bir an için. Sonra, robot bebek arabasındaki minik yavrulara doğru eğilerek battaniyelerini düzeltti ve diğer bazı önemsiz annelik görevlerini yerine getirdi. Kemerinin altında bir silah, çocuk bezlerinin arasında da bir bıçak taşıdığını biliyordum. Sevgili Angelina'm tıpkı bir dişi kaplan gibiydi; yavrularına sevecen yaklaşıyor, ama sivri pençelerini de gerektiğinde kullanmak üzere hazır bekletiyordu. DiGriz kardeşleri kaçırmaya kalkacak bir çocuk hırsızına acırdım doğrusu.

"O gıcırtılı yürüyen merdivenden bu yana biraz gelişme kaydetmişler," dedim dışarıdaki platformu göstererek.

Tersanelerde tamirat sırasında kullanılan bir platform boyanarak bayraklarla süslenmiş ve bir yolcu merdiveni haline getirilmişti. Gemiden inen bütün yolcular üzerine sığabildiği gibi, trompetlere üfleyip davullara vurarak genelde iyi vakit geçiren askeri bandoya da fazlasıyla yer kalmıştı. Platforma

doğru yürürken robot bebek arabası da arkamızdan geliyordu. James –yoksa Bolivar mıydı?– arabadan çıkmak için bir hamle yaptıysa da, süngerle kaplı yumuşak tenteye çarparak tekrar yastığına gömüldü.

Platform yavaş yavaş alçalırken uzay limanından şehre bakan Angelina, "Hiç de fena görünmüyor," dedi. "Nesinden şikayet ediyorsun anlamadım."

"Geçen gelişimde karşılama biraz daha farklıydı diyelim. Ne hoş bir manzara değil mi?"

Üzerlerindeki toz yığını olduğumuz yerden bile görülebilen, sıralar halindeki terk edilmiş gemileri işaret ettim.

"Çok hoş," dedi kafasını bile çevirip bakmadan. O sırada, robot-arabanın zaten yeterince ilgi gösterdiği bebeklerden birini battaniyeyle sarıp sarmalamakla meşguldü. Bütün yeni babalar gibi bebeklere gösterilen bu ilgiyi biraz kıskanmıyor değildim. Bu nedenle, ilgi ve şefkatinin merkezine biraz daha yaklaşabileceğim umuduyla yeni ortak görevimizi dört gözle bekliyordum. Evlilik dizginlerimi ele geçiriyordu ve bu konuya olan genel yaklaşımımdaki isteksizliğe rağmen ben de bu işten yavaş yavaş hoşlanmaya başlamıştım.

Yere ulaştığımızda iki sıra halinde beklemekte olan şeref kıtası büyük bir patırtıyla selam durunca Angelina, "Bu tehlikeli değil mi?" diye sordu. En azından bin asker vardı ve hepsinin elinde de birer elektromanyetik tüfek mevcuttu.

"Silahlar –yaptığımız anlaşmaya uygun olarak– devre dışı bırakılmış durumda."

"Ama onlara güvenebilir miyiz?"

"Kesinlikle. Yapmayı bildikleri tek şey emir almaktır."

Ellerindeki tüfeklerle heykel gibi dimdik duran askerlerin şatafatlı görüntüsü önünden geçerek konukların kabul edildiği binalardan birine doğru ilerlemeye başladık.

"Bak göstereyim," diyerek Angelina'yı en yakındaki askere doğru götürdüm. Bu sırada robot-araba da peşimizden geliyordu. Uzun boylu, dik, mağrur, sert bakışlı biriydi, her şeyiyle tam bir askerdi.

"Sağ omuz – ŞİMDİ!" diye gürledim, askeri törenlere yakı-

şır bir sesle. Hareketlerinde en ufak bir hata olmadan dediklerimi yaptı. Kırlaşmış saçma bakılacak olursa uzun bir süredir bu işteydi.

"Teftiş... bekle... ŞİMDİ!"

Sert bir hareketle tüfeği omuzundan indirdikten sonra incelemem için açarak silahı bana uzattı. Elime alıp alıcıdan içeri bir göz attım. Temizdi. Tüfeği havaya kaldırarak namluya baktığımda, koyu bir siyahlıktan başka hiçbir şey göremedim.

"Namluyu tıkayan bir şey var."

"Evet, efendim. Emirler böyle, efendim."

"Nedir o?"

"Kurşun efendim, kendim eriterek içeri döktüm."

"Mükemmel bir silah, devam et asker." Kendisine geri fırlattığım tüfeği yakaladı ve şaklatarak kapattı. Bu askerde ilgimi çeken bir şey vardı.

"Seni tanıyor muyum, asker?"

"Olabilir, efendim. Pek çok gezegende görev yaptım. Bir zamanlar albaydım."

Bunu söylediğinde gözlerinin derinliklerinde bir parıldama belirmiş ama hemen kaybolmuştu. Tabii ya. Sakalsız haliyle onu tanıyamamıştım. Bu, Kraj'ın emriyle peşime düşen ve Burada'ya ilk indiğimizde beni vurmaya kalkışan subaydı.

"Bu adamı tanıyordum, yüksek rütbeli bir subaydı," dedim ilerlerken Angelina'ya.

"Artık böyle bir görev için pek fazla şansı yok. Temiz havada çalıştığı bir işi olduğuna sevinmeli. Bunu bu kadar kolay sineye çekebilmeleri hayret verici."

"Fazla seçenekleri yok. İmparatorluk çöktüğünde hepsi de buraya, Cliaand'a akın ettiler, ve istila yıllarında bütün maden ve enerji kaynaklarının kuruduğunu ama bunu fark etmemiş olduklarını gördüler. Bu durumda geriye tarımla uğraşmak ya da ölmekten başka seçenek kalmıyordu. Anladığım kadarıyla şu anda tarımda işler gayet iyi gidiyor. Ayrıca gri adamlar da yok artık. Inskipp buraya ajanlar gönderdi ve görüldü ki bütün gri adamlar pılılarını pırtılarını toplayıp gitmişler. Her-

halde başka bir yerin başını belaya sokmak üzere. Bir gün onları ana gezegenlerine kadar izlemek zorunda kalacağız."

"İğrenç insanlar. Gezegenlerine bir bomba sallayıp hepsini havaya uçurmak istiyorum."

"Çocukların önünde olmaz," dedim hafifçe eline vurarak. "Anneleri hakkında yanlış izlenimler edinmelerini istemezsin, değil mi?"

"Bence doğru izlenimler edinirlerdi. Bu savaşçı eskileri hakkında hâlâ bazı şüphelerim var."

"Olmasın. İmparatorluğun çöküşünden sonra buraya siyasi ajanlar gönderdik. Emirleri onlar veriyor. Bunlar da emirlere uymayı iyi beceriyorlar doğrusu. İyi becerdikleri her şeyi göz önünde bulunduruyoruz."

Angelina, hâlâ ikna olmamış bir edayla burun kıvırdı. "Buraya turistik geziler düzenlemek ve ilk gelen tur gemisiyle de bizi göndermek hangi akıllının fikriydi merak ediyorum."

"Benim fikrimdi. İkisinde de suçlu benim. Ve beni öyle bir kaşık suda boğacakmış gibi de bakma. Onları meşgul edecek ve gezegenlerine döviz kazandıracak bir şeylere ihtiyaçları var; kaynakları kurumuş bir gezegenin başarabileceği tek şey de turizm. Burası yüzme, kayak ve bunlara benzer bütün bildik turizm faaliyetleri için uygun bir yer. Üstelik bir zamanlar hükmettikleri insanlara karşı ölesiye duydukları bir hayranlık da var. İşe yarayacak, yalnızca bekle ve gör."

Sürüyle üniformalı hamal, birbirlerini itip kakarak bagajlarımıza doğru atıldılar ve çantalarımızı kaptıkları gibi, arabaya bineceğimiz yere yöneldiler. Bu gezegene yaptığım ilk ziyaretten bu yana burada işler epey değişmişti. Yaptıkları şeyden kendileri de zevk alıyorlardı. Zaten bence bu insanlar savaşçı olmaya ya da gezegenlerarası istilalar gerçekleştirmeye asla uygun değillerdi. Eski günlerin hatırına, daha önceki gelişimde kaldığım ve şehrin en lüks oteli olan Zlato-Zlato'da yer ayırtmıştım. Bu kez kapıcının davranışları daha olumluydu, hatta resepsiyon görevlisi içeri girdiğimizde başıyla selam bile vermişti.

"Cliaand'a hoşgeldiniz General ve Bayan James diGriz ve oğulları. Umarım burada iyi vakit geçirirsiniz."

Böyle bir rütbe taşımak her zaman işe yarar, ama bu gezegende daha çok işe yarıyordu. Lobiye şöyle bir göz attıktan sonra tekrar görevliye döndüm.

"Ostrov! Sen misin?" dedim. Tekrar başıyla selamladı.

"Evet, ben Ostrov'um efendim, ama korkarım ben sizi pek hatırlayamadım."

"Afedersin, beni kendi yüzümle ya da bir başkası kılığında tanıman beklenemezdi. Benimle son konuştuğunda Kraj denen yaratık olduğumu sanıyordun, ondan önce de beni Vaska Hulja olarak tanıyordun."

"Vaska, bu siz misiniz? Galiba öyle, ses, tabii ya." Sonra daha alçak sesle konuşmaya başladı. "Umarım son karşılaşmamız için özürümü kabul edersiniz. O Kraj denen adamın sizi yakalamasına yardım ettiğim için kendimi hiç affetmedim. Bir buçuk gün baygın kalmama rağmen kaçtığınızı öğrenince çok sevindim. Casus olduğunuzu ve diğer şeyleri biliyorum, ama yine de..."

"Bu sözlere gerek yok. Konu kapanmıştır ve ben seni içki âlemlerinde bana eşlik eden oda arkadaşım olarak hatırlamayı tecih ederim."

"Çok naziksiniz. Elinizi sıkma şerefini bana bağışlar mısınız?"

Elini sıkarken meraklı gözlerle ona baktım.

"Sen biraz değişmişsin, ve bence iyi de olmuş. Biraz kilo almışsın, eski davranışlarını da düzeltmişsin."

"Teşekkür ederim, Vaska. Çok naziksiniz. İçkiyi bıraktım ve artık gıdama da dikkat ediyorum. Hem sonra o lanet uzay gemileriyle uçmak gibi bir derdim de yok. Ben zaten otelcilikle geçinen bir aileden geliyorum. Orduya katılana kadar geleneksel ticaretle ve benzer şeylerle uğraşmıştım. Şimdi bildiğim bir işi yaptığım ve gördüğünüz gibi en tepede olduğum için çok mutluyum. Artık otel işletmeciliğinden iyi anlayan pek fazla insan kalmadı. Şurayı imzalar mısınız?"

Bana kalemi uzatarak, aynı kayıtsız tonda ama bu kez biraz daha alçak sesle devam etti.

"Umarım böyle konuştuğum için beni bağışlarsınız, ama

bu acil bir durum. Lütfen hemen dönüp bakmayın, açıldığımız günden beri burada kalan birisi var, Sanırım Kraj'ın adamlarından biri, personeli korkutuyor. Şu ana kadar ne istediğini anlayabilmiş değilim. Sanırım sizin peşinizde ve umarım silahlısınızdır. Arkanızda, sağ taraftan size doğru yaklaşıyor. Üzerinde mor bir ceket ve başında da sarı çizgili bir şapka var."

Tatildeydik ve ben silahsızdım. Uzun bir süredir ilk kez. Bunun son kez olacağına içimden yemin ettim. Sonra Angelina'yı hatırladım ve tekrar robot-arabaya doğru eğildiğini gördüm.

"Seni rahatsız etmek istemem, sevgilim," dedim ve o sırada sırtımda ve kafatasımda bir kaşıntı hissettim. "Ama arkamdan bana doğru yaklaşan adam bir katil. Eğer mümkünse hayatta kalmasına dikkat ederek bu konuda bir şey yapabilir misin?"

"Bunu sorman ne büyük bir incelik!" dedi gülümseyerek, elleriyle de arabadaki bez yığınını yokluyordu.

Geri geri yürüyerek resepsiyona doğru giderken gözlerimi ondan ayırmadım. Büyüleyiciydi, sakin sakin gülümsüyor, saçını düzeltiyordu.

Biraz da ağırdan alıyordu. Tam ağzımı açıp bu gerçeği ona söyleyeceğim sırada hızla kolunu aşağı indirdi. Arkamda kısık bir feryat duydum ve eğilerek döndüm.

Bitmişti. Mor ceketli adam, halının üstünde duran tabancasıyla birlikte sarı çizgili şapkasını da düşürmüştü. Koluna saplanmış olan bıçağı alabilmek için beceriksiz hareketler yapıyordu. Sonra Angelina yanma geldi ve boynuna indirdiği bir darbeyle adamı yerde hareketsiz bıraktı.

"Tam tatil yapılacak yer doğrusu," diyerek burun kıvırdı, ama ben eğlendiğini biliyordum.

"Bunun için bir madalya alacaksın, tatlım. Özel Birim bu adamın icabına bakar ve sanırım gezegeni hakkında da kendisinden bilgi alırlar, biz de teselli buluruz." Tekrar Ostrov'a döndüm.

"Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim."

"Bir şey değil, efendim. Önemli olanın bu tür küçük ek hizmetler olduğunu her zaman söylemişimdir. Şimdi izin verirseniz size odanızı gösterebilir miyim?"

"Gösterebilirsin. Bir de içki lütfen. Sen de bize katılıp bir bardak içersin, değil mi?"

"Şey, bunun ne kadar özel bir durum olduğu ortada, o yüzden sadece bu defalık katılabilirim. Ve şunu da belirtmeliyim ki sizinle aynı yeteneklere ve zevklere sahip bir karınız olduğu için çok şanslısınız."

"Bu evliliğin temelleri suç işlerken atıldı, belki bir gün sana her şeyi anlatırım."

Angelina'm bıçağını yerde yatmakta olan adamın gömleğine güzelce silip tekrar bezlerin arasına yerleştirirken, ben de şefkat dolu gözlerle ona bakıyordum. Büyüdüklerinde çocukların, annelerinin yeteneklerini takdir edeceklerinden emindim.

Her çocuğa nasip olmasını dilediğim cinsten bir anneydi.

Cliaand'lılar bütün galaksiyi fethetmeye kalkışmışlardı. Onları durdurabilecek tek kişi vardı: Kaypak Jim diGriz, nam-ı diğer Paslanmaz Çelik Sıçan!

"Ne yapıyorsun sen? Dur!" diye ani bir korkuyla bağırdım. Bir süre baltayı öylece tuttu. Bu sırada ben, manzaranın ürkütücülüğü karşısında kıvranıyor, Kraj'ın elindeki o korkunç şeye bakmaktan başka hiçbir şey yapamıyordum. Sonra kolunu tüm gücüyle şiddetli bir biçimde indirdi. Sanırım vurduğunda bağırdım. Bunu yapmış olmalıyım, çünkü duyduğum acı tarif edilemeyecek kadar büyüktü.

Sağ elimin, bileğinden koparak hareketsiz bir biçimde masanın üzerinde kaldığını ve oluk oluk kanın fışkırmakta olduğunu görmek de bir o kadar tarifsizdi. Balta bir daha havalandı ve hızla aşağı indi. Sol elim de diğeri gibi kopmuş, vücudumdaki tüm kan masanın üzerine, oradan da yere akıp gitmişti ve bu sefer ben, tüm bunlar olup biterken avaz avaz bağırdığımdan, haykırdığımdan emindim.

Bilimkurgu Roman
Metis Edebiyat
ISBN 975-342-140-0